

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
octombrie – noiembrie – decembrie 2022

Despre moarte și speranța vieții veșnice

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2022 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Despre moarte și speranța vieții veșnice : comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat : octombrie - noiembrie - decembrie 2022 : citate din Spiritul Profetic, aranjate pentru studiul zilnic. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-233-7

Cuprins

1. Răzvrătire într-un univers perfect.....	5
2. Moartea într-o lume a păcatului.....	13
3. Înțelegerea naturii umane	20
4. Speranța, în Vechiul Testament	28
5. Învierile de dinainte de cruce	36
6. El a murit pentru noi	44
7. Victoria lui Isus asupra morții.....	52
8. Speranța, în Noul Testament.....	60
9. Pasaje care se contrazic?.....	67
10. Flăcările iadului	74
11. Înșelăciunile de la sfârșitul timpului.....	82
12. Perspectiva biblică	90
13. Judecata	98
14. Toate lucrurile noi	106

24 – 30 septembrie

Răzvrătire într-un univers perfect

Sabat după-amiază, 24 septembrie

În cunoașterea istoriei începuturilor lumii, a creării și căderii omului, noi depindem de Biblie. Înlăturați Cuvântul lui Dumnezeu și nu ne putem aștepta la nimic altceva decât să fim lăsați la discreția fabulelor, a speculațiilor și a acelei slăbiri a intelectului care este urmarea sigură a cultivării erorii.

Avem nevoie de istoria autentică a originii pământului, a căderii lui Lucifer și a pătrunderii păcatului în lume. Fără Biblie, ar trebui să rătăcim conduși de teorii false. Minte ar ajunge să se supună tiraniei superstiției și falsității. Dar, pentru că avem o istorie autentică a începuturilor lumii, nu este nevoie să ne împotmolim în speculații și teorii lipsite de temeinicie. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 742

Satana este un înșelător. Când a păcătuit în cer, nici chiar îngerii loiali lui Dumnezeu nu au înțeles pe deplin caracterul lui. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu l-a nimicim imediat. Dacă Satana ar fi fost nimicim imediat, îngerii sfinți nu ar fi înțeles dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Îndoiala cu privire la bunătatea lui Dumnezeu ar fi fost ca o sămânță rea, care ar fi adus roadele amare ale păcatului și nenorocirii. Prin urmare, autorul răului a fost cruțat și lăsat să-și manifeste caracterul pe deplin. De-a lungul veacurilor, Dumnezeu a suportat durerea de a vedea lucrările răului. Decât să îngăduie ca vreuna dintre ființele create de El să fie înșelată de declarațiile mincinoase ale celui nelegiuit, mai degrabă a oferit darul nemăsurat al Jertfei de pe Golgota, deoarece neghina nu poate fi smulsă fără să existe pericolul de a smulge și grâul prețios odată cu ea. Oare nu ar trebui să fim noi la fel de răbdători cu semenii

noștri cum este Domnul cerului și al pământului cu Satana? – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 72

Când l-a făcut pe om să păcătuiască, Satana a sperat că dezgustul lui Dumnezeu față de păcat avea să-l despartă pe om pentru totdeauna de Tatăl ceresc și să rupă definitiv legătura dintre cer și pământ. Cerurile deschise și glasul lui Dumnezeu care s-a făcut auzit când I S-a adresat Fiului Său au fost ca dangătul unui clopot care prevestea moartea pentru Satana. El s-a temut că, de atunci înainte, Dumnezeu avea să-l lege și mai mult pe om de Sine și să-i dea putere să biruiască vicleniile lui. În acest scop venise Hristos din curțile regale cerești pe pământ. Satana cunoștea bine poziția de înaltă onoare pe care o avusese Hristos în ceruri, ca Fiu al lui Dumnezeu, preaiubitul Tatălui. Și faptul că Isus lăsase cerul și venise în lumea aceasta ca om îl umplea de teamă pentru siguranța lui. El nu putea să înțeleagă taina acestui mare sacrificiu făcut în favoarea omului căzut. ... Cele mai scumpe comori ale lumii nu se puteau compara cu valoarea lui. Și, pentru că prin răzvrătire el pierduse toate bogățiile și slava curată a cerului, era hotărât să se răzbune făcând în așa fel încât oamenii, cât mai mulți oameni, să subestimeze cerul și să iubească din toată inima comorile pământești. – *Confruntarea cu ispita*, pp. 29–30

Duminică, 25 septembrie

Creația, o expresie a iubirii

Tot ce a creat Dumnezeu dă mărturie despre iubirea și despre puterea Sa. El a chemat la existență lumea cu tot ce cuprinde ea. Dumnezeu este un iubitor al frumosului și, în lumea pe care a creat-o ca să fie potrivită pentru noi, El nu ne-a dăruit numai tot ce era necesar pentru confortul nostru, ci a umplut cerurile și pământul cu frumusețe. Vedem iubirea și purtarea Sa de grijă în bogăția câmpurilor toamna și zâmbetul Său în strălucirea voioasă a soarelui. Mâna Sa a făcut stâncile ca pe turnurile unor castele și munții ca niște cetăți. Pomii cei înalți cresc la porunca Sa, El a întins covorul catifelat de verdeață și l-a decorat cu flori și cu arbuști.

De ce a îmbrăcat El pământul și pomii cu verde viu și nu cu un maroniu posomorât? Nu pentru ca totul să fie mai plăcut ochiului? Și nu ar trebui ca inimile noastre să fie pline de recunoștință când vedem dovezile evidente ale înțelepciunii și iubirii Sale în minunățiile din natura pe care a creat-o? – *Lift Him Up*, p. 67

Întreaga natură este destinată să fie un interpret al lucrurilor lui Dumnezeu. Pentru Adam și Eva, în căminul lor din Eden, natura era plină de cunoașterea lui Dumnezeu și de învățăminte divine. Urechile lor atente erau familiarizate cu glasul înțelepciunii. Înțelepciunea vorbea ochiului și era primită în inimă, pentru că ei comunicau cu Dumnezeu în mijlocul creațiunii Lui. De îndată ce sfânta pereche a călcat Legea Celui Preaînalt, strălucirea de la Fața lui Dumnezeu s-a îndepărtat de pe chipul naturii. Acum, natura este degradată de păcat. Dar parabolele lui Dumnezeu încă nu s-au șters; chiar și acum, dacă este corect cercetată și interpretată, natura vorbește despre Creatorul ei. ...

Prin ea însăși, frumusețea naturii conduce sufletele departe de păcat și de atracțiile lumii, către puritate, pace și către Dumnezeu. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 186

O iubire asemenea celei exemplificate de Hristos este incomparabilă; ea este mai valoroasă decât aurul, argintul și pietrele prețioase. Iubirea pe care a avut-o Isus trebuie să fie cerută în rugăciune și căutată. Creștinul care o are dezvoltă un caracter ce se ridică mai presus de toate infirmitățile omenești.

Motivul pentru care există în lumea noastră atât de mulți oameni, bărbați și femei, cu inimile împovărate este acela că adevărata afecțiune a fost considerată o slăbiciune și a fost descurajată și reprimată. Cea mai bună parte a naturii sufletești a acestor persoane a fost pervertită și deformată încă din copilărie și, dacă razele luminii divine nu vor putea risipi răceala și împietrirea egoistă a inimii lor, fericirea lor va fi pentru totdeauna pierdută. Dacă dorim să avem inimi duioase, așa cum a avut Isus când a fost pe pământ, și dacă dorim să nutrim o simpatie sfântă, asemenea simpatiei pe care o au îngerii față de muritorii păcătoși, trebuie să cultivăm acea compasiune copilărească, ce este caracterizată de simplitate. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, pp. 606–607

Luni, 26 septembrie

Voința liberă, temelia iubirii

Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberarea în Hristos. În loc de rugăciune, demonizatului a putut să rostească numai cuvintele lui Satana; cu toate acestea, strigătul nerostit al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie auzit. Aceia care vor consimți să intre în legământ

cu Dumnezeu cerului nu vor fi lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitați de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27:5). Duhurile întunericului se vor lupta pentru cel care a fost cândva sub stăpânirea lor, dar îngerii lui Dumnezeu îl vor apăra cu o putere care va câștiga biruința. Domnul zice: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare?” „Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi” (Isaia 49:24,25). — *Hristos, Lumina lumii*, p. 258

Tatălui nostru ceresc I-a fost milă de noi, chiar pe când caracterul nostru era nedemn și lipsit de iubire, când eram „vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții”. „Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui” (Tit 3:3-5). Dacă primim dragostea Sa, ea ne va face asemenea Lui, buni, atenți și miloși, nu numai cu cei care ne sunt pe plac, ci și cu cei mai păcătoși și mai răi oameni.

Copii ai lui Dumnezeu sunt aceia care sunt părtași ai naturii Sale. Nu statutul social, originea etnică, naționalitatea sau avantajele religioase dovedesc faptul că suntem membri ai familiei lui Dumnezeu, ci iubirea, o iubire care cuprinde întreaga omenire. Chiar și cei păcătoși, a căror inimă nu este în mod categoric închisă față de Duhul lui Dumnezeu, vor fi impresionați de bunătate. Deși este posibil ca ei să reacționeze cu ură când sunt tratați cu ură, totuși, când sunt iubiți, vor răspunde cu iubire. Dar numai Duhul lui Dumnezeu este Cel care răspunde urii cu iubire. A fi bun cu un om rău și nerecunoscător, a face bine fără să aștepti nimic în schimb acesta este blazonul casei regale cerești, dovada sigură prin care copiii Celui Preaînalt își dezvăluie statutul lor nobil. — *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 75

Inventivitatea omului, raționamentul bun, capacitatea de a realiza ceva – toate vin de la Dumnezeu. Toți oamenii ar trebui să fie devotați slujirii lui Dumnezeu. Slujitorii Domnului ar trebui să se conducă după principiile Bibliei. Lucrătorii Săi trebuie să facă întotdeauna ce este drept și corect și să nu se abată deloc de la calea Domnului. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). — *The Upward Look*, p. 74

Marți, 27 septembrie

Inexplicabila nerecunoștință

Este cu neputință să explicăm originea păcatului pentru a da un motiv existenței lui. Cu toate acestea, se pot înțelege suficient atât originea lui, cât și măsurile luate cu privire la soarta finală a păcatului, măsuri care descoperă pe deplin dreptatea și mila lui Dumnezeu în toate procedeele Sale cu păcatul. Nimic nu este mai clar explicat în Scripturi decât că Dumnezeu n-a fost în nicio privință răspunzător de apariția păcatului... Păcatul este un intrus, pentru a cărui existență nu se poate da nicio explicație. El este tainic, de neexplicat; a-l scuza înseamnă a-l apăra. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el sau vreo cauză a existenței lui, ar înceta să mai fie păcat. Unica definiție pe care o putem da păcatului este aceea pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: el „este călcarea Legii” (1 Ioan 3:4), este acțiunea unui principiu în luptă cu Legea cea mare a dragostei, care este temelia guvernării divine. – *Tragedia veacurilor*, pp. 492–493

Păcatul și-a avut originea în egocentrism. Lucifer, heruvimul ocrotitor, și-a dorit să fie cel dintâi în cer. El a încercat să obțină controlul asupra ființelor cerești, să le îndepărteze de Creatorul lor și să câștige închinarea lor pentru sine. ... Așa i-a înșelat pe îngeri. Așa i-a înșelat pe oameni. El i-a determinat să se îndoiască de Cuvântul lui Dumnezeu și să nu mai aibă încredere în bunătatea Lui. ... Astfel i-a atras să i se alăture în răzvrătire față de Dumnezeu și, peste lume, s-a lăsat bezna nenorocirii.

Păcatul a apărut într-un univers perfect. ... Motivul apariției sau al dezvoltării lui nu a fost explicat niciodată și nu poate fi explicat până la marea zi în care se va face judecata și se vor deschide cărțile. ... În ziua aceea, tuturor le va fi clar că nu există și nici nu a existat niciodată o cauză pentru păcat. Atunci când se va rosti sentința finală pentru Satana, pentru îngerii lui și pentru toți oamenii care s-au dovedit a fi călcători ai Legii lui Dumnezeu, orice gură va fi închisă. Când cei răzvrățiți, de la primul mare rebel până la ultimul păcătos, vor fi întrebați de ce au călcat Legea lui Dumnezeu, toți vor rămâne muți. Nu va exista niciun răspuns de dat. – *That I May Know Him*, p. 15

Deschideți-vă inima înaintea iubirii Sale și lăsați apoi iubirea să se reverse și asupra altora. Amintiți-vă că toți au încercări greu de purtat și ispite greu de biruit și că puteți face ceva pentru a ușura aceste poveri. Exprimați-vă recunoștința pentru binecuvântările pe care le aveți;

arătați-vă aprecierea pentru atențiile pe care le primiți. Păstrați-vă inima plină de făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu, pentru a putea scoate din această comoară cuvinte care vor fi mângâiere și tărie pentru alții. Aceasta vă va învălui într-o atmosferă care va fi utilă și înălțătoare. Țelul vostru să fie acela de a le aduce binecuvântare celor din jurul vostru și veți găsi căi pentru a fi de folos atât membrilor propriei familii, cât și altora. – *Divina vindecare*, p. 257

Miercuri, 28 septembrie

Prețul mândriei

Lucrarea aceasta de împotrivire față de Legea lui Dumnezeu și-a avut începutul în curțile cerului, prin Lucifer, heruvimul ocrotitor. Satana a fost hotărât să ajungă cel dintâi în consiliile cerului și egal cu Dumnezeu. El și-a început lucrarea de răzvrătire împreună cu îngerii aflați sub conducerea lui, căutând să răspândească spiritul de nemulțumire în mijlocul lor. El a lucrat într-un mod atât de amăgitor, încât mulți dintre îngeri au fost câștigați de partea lui, înainte ca scopurile lui să fie cunoscute pe deplin. Nici chiar îngerii credincioși nu au înțeles pe deplin caracterul lui și nu au văzut unde va duce lucrarea lui. Când a reușit să câștige mulți îngeri de partea lui, Satana și-a prezentat situația înaintea lui Dumnezeu, ca și cum îngerii erau cei care doreau ca el să ocupe poziția pe care o deținea Hristos.

Răul a continuat să lucreze până când spiritul de nemulțumire a crescut, izbucnind într-o revoltă deschisă. Atunci, în cer a fost război, iar Satana a fost alungat din cer împreună cu toți simpatizanții lui. Satana luptase pentru a prelua conducerea în cer și pierduse bătălia. Dumnezeu nu mai putea să-i încredințeze onoarea și supremația, iar acestea i-au fost luate odată cu partea pe care o avusese în guvernarea cerului. – *Solii alese*, cartea 1, p. 222

Mândria, iubirea de sine, egoismul, ura, invidia și gelozia v-au întunecat puterea de înțelegere, iar adevărul, care ar fi putut să vă ofere o înțelepciune care duce la mântuire, și-a pierdut capacitatea de a vă impresiona și conduce mintea.

Nu îngăduiți ca resentimentele să vă conducă la răutate. Nu permiteți ca jignirea pe care ați suferit-o să se transforme într-o rană din ce în ce mai adâncă și să genereze cuvinte otrăvitoare, care întinează gândurile celor ce le aud. Nu îngăduiți gândurilor amare să vă umple mintea fără încetare. ... Mergeți la fratele vostru și, cu umilință și sinceritate, vorbiți

cu el despre lucrurile care v-au nemulțumit. Conversația dintre cel jignit și cel care a greșit se află în atenția întregului cer. ...

Untdelemnul iubirii vindecă amărăciunea și durerile provocate de o greșeală. Spiritul lui Dumnezeu unește inimă cu inimă și, când armonia se instaurează în relațiile dintre frați, cerul cântă de bucurie. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 529

Răul care a determinat căderea lui Petru și l-a împiedicat pe fariseul din pildă să aibă o comuniune cu Dumnezeu se dovedește a fi cauza ruinei a mii de oameni din zilele noastre. Nimic nu este atât de ofensator la adresa lui Dumnezeu sau atât de periculos pentru sufletul omenesc ca mândria și mulțumirea de sine. Acestea sunt cele mai lipsite de speranțe și mai greu de vindecat dintre toate păcatele.

Petru n-a căzut dintr-odată, ci treptat. Încrederea în sine l-a determinat să creadă că era mântuit și, ca urmare, a alunecat pas cu pas pe calea decăderii, până când a ajuns să-L renege pe Domnul său. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 154– 155

Joi, 29 septembrie

Răspândirea necredinței

După ce Satana și cei ce căzuseră odată cu el au fost izgoșiți din cer și el și-a dat seama că pierduse pentru totdeauna toată puritatea și slava lui, s-a căit și a dorit să fie readus în cer. Era dispus să-și reia poziția sau orice altă poziție în care ar fi putut fi numit. Dar nu, cerul nu trebuia să fie pus în primejdie. Tot cerul putea fi întinat dacă ar fi fost adus înapoi, deoarece păcatul își avea originea în el și semințele răzvrătirii erau în el. Atât el, cât și cei care îl urmaseră au plâns și au implorat să fie readuși în favoarea lui Dumnezeu. Dar păcatul lor – care consta în ură, invidie și gelozie – fusese atât de mare, încât Dumnezeu nu-l putea șterge. El trebuia să rămână pentru a-și putea primi pedeapsa finală.

Când Satana a devenit pe deplin conștient că nu mai exista nicio posibilitate de a recăpăta favoarea lui Dumnezeu, ura și răutatea lui au început să se manifeste. S-a consultat cu îngerii lui și a fost făcut un plan pentru a continua lupta împotriva conducerii lui Dumnezeu. Când Adam și Eva au fost puși în frumoasa grădină, Satana făcea planuri pentru a-i distruge. ... S-a hotărât ca Satana să ia o altă formă și să arate interes față de om. El trebuia să provoace neîncredere cu privire la sinceritatea lui Dumnezeu și să-i facă pe oameni să aibă îndoieli că spusele lui Dumnezeu ar fi însemnat chiar acel lucru; după aceea, trebuia să le stârnească

curiozitatea și să-i determine să se amestece în planurile nepătrunse ale lui Dumnezeu – însuși păcatul de care se făcuse vinovat Satana. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 146

Când omul I se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care I s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nicio altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău. În mod inevitabil, noi suntem sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația asupra acestei lumi. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăției întunericului ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția luminii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cerești, Satana va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Lui. Numai când suntem legați strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfințite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru un timp, putem da la o parte tovarășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El în fiecare clipă, putem fi biruiți. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 324

Vineri, 30 septembrie

Studiu suplimentar

Tragedia veacurilor, cap. „Originea răului”.

Moartea într-o lume a păcatului

Sabat după-amiază, 1 octombrie

Când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus pentru a recunoaște supremația Lui, înalta autoritate și domnia Sa de drept, [Satana] s-a plecat și el împreună cu ei, deși inima lui era plină de invidie și ură. Domnul Hristos fusese chemat să participe la sfatul special al lui Dumnezeu cu privire la planurile Sale, iar Lucifer nu știa nimic despre ele. El nu a înțeles, nici nu i s-a îngăduit să cunoască scopurile lui Dumnezeu. Însă Hristos era recunoscut ca suveran al cerului, iar puterea și autoritatea Sa erau recunoscute ca fiind la fel ca ale lui Dumnezeu Însuși. Lucifer credea că el era cel favorizat în cer printre îngeri. El fusese foarte onorat, dar faptul acesta nu l-a făcut să aibă simțăminte de recunoștință și laudă față de Creatorul său. El a aspirat să ajungă la poziția înaltă pe care o deținea Însuși Dumnezeu. El s-a simțit strălucit în măreția lui. ... El fusese lângă Marele Creator, iar razele de lumină pline de slavă care Îl înconjurau fără încetare pe Dumnezeul cel veșnic străluciseră asupra lui într-o modalitate deosebită. El s-a gândit la felul în care îngerii ascultaseră cu plăcere și promptitudine poruncile lui. Nu erau veșmintele lui luminoase și frumoase? Ca urmare, de ce trebuia Hristos să fie onorat mai presus de el? – *Istoria mântuirii*, p. 14

În mijlocul grădinii, lângă pomul vieții, se afla pomul cunoștinței binelui și răului. Acest pom a fost rânduit special de Dumnezeu pentru a fi garanția ascultării, a credinței și a dragostei față de El. Dumnezeu le-a poruncit primilor noștri părinți să nu mănânce din pomul acesta, nici să nu îl atingă, ca să nu moară. El le-a spus că pot să mănânce cât doresc din toți pomii din grădină, cu excepția acestuia, dar, dacă vor mânca din pomul acesta, vor muri negreșit.

Când au fost așezați în grădina aceea frumoasă, Adam și Eva au avut tot ce doreau pentru fericirea lor. Totuși, în planurile Sale atotînțelepte,

înainte de a putea să le acorde siguranța veșnică, Dumnezeu a ales să pună la încercare credințioșia lor. Ei urmau să beneficieze de favoarea Sa și să stea de vorbă cu El. Totuși, Dumnezeu nu a exclus posibilitatea ca ei să intre în contact cu răul. Lui Satana i s-a îngăduit să-i ispitească. Dacă aveau să reziste încercării, urmau să beneficieze de favoarea neîntreruptă a lui Dumnezeu și a îngerilor din cer. – *Istoria mântuirii*, p. 24

Duminică, 2 octombrie

Afirmații contradictorii

Îngerii i-au avertizat [pe Adam și Eva] să se păzească de înșelăciunile lui Satana, întrucât eforturile lui de a-i prinde în mrejele sale aveau să fie neobosite. Atâta vreme cât erau ascultători de Dumnezeu, cel rău nu le putea face niciun rău, căci, dacă era nevoie, toți îngerii cerului aveau să fie trimiși în ajutorul lor. Dacă ei respingeau cu tărie primele lui însinuări, atunci aveau să fie tot atât de în siguranță ca și solii cerești. Dar, dacă o dată cedau ispitei, natura lor avea să ajungă atât de stricată, încât să nu mai aibă nicio putere și nici voință în ei înșiși ca să îi reziste lui Satana. ... Îngerii o avertizaseră pe Eva să aibă grijă să nu se despartă de soțul ei în timp ce erau ocupați cu lucrul lor de fiecare zi din grădină; lângă el, ea avea să fie mai puțin în primejdia de a fi ispitită decât dacă era singură. Dar, absorbită de îndeletnicirea ei plăcută, fără să-și dea seama, s-a îndepărtat de lângă el. Când și-a dat seama că era singură, a avut simțământul primejdiei, dar a dat la o parte teama, considerând că are suficientă înțelepciune și putere ca să discearnă răul și să i se opună. – *Patriarhi și profeți*, p. 53

Curiozitatea ei [a Evei] a fost stârnită. În loc să fugă din locul acela, ea a rămas să-l asculte pe șarpe. Nu i-a trecut prin minte că acel vrăjmaș căzut se putea folosi de un șarpe ca mediu. Satana era cel care vorbea, nu șarpele. Eva a fost ademenită, flatată și orbită. Dacă ar fi întâlnit un personaj impunător, cu o înfățișare asemănătoare cu cea a îngerilor, ar fi fost vigilentă. Totuși, vocea aceea ciudată ar fi trebuit să o determine să meargă la soțul ei pentru a-l întreba de ce exista o altă faptură care îi vorbea într-un mod atât de deschis. Dar ea a intrat în controversă cu șarpele. – *Istoria mântuirii*, p. 33

Se spune într-un mod clar că Satana lucrează în copiii neascultării, nu numai prin faptul că are acces la mintea lor, ci prin faptul că se folosește de influența lor conștientă și inconștientă pentru a-i atrage și pe alții la

aceeași neascultare. Dacă îngerii răi au o asemenea putere asupra copiilor oamenilor aflați în starea lor de neascultare, cu cât mai mare este puterea pe care o au îngerii buni asupra aceluia care se străduiesc să fie ascultători! Când ne punem încrederea în Isus Hristos, exercitând ascultarea care duce la neprihănire, îngerii lui Dumnezeu lucrează în inima noastră, pentru a ne ajuta să ajungem la neprihănire. ...

În luptele lor cu Satana, membrii familiei omenești au tot ajutorul pe care l-a avut Domnul Hristos. Oamenii pot să fie mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit și Și-a dat viața pentru ei. „Căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:20). Și cu ce preț! În natura Sa omenească, Fiul lui Dumnezeu S-a luptat cu aceleași ispite nemiloase și aparent coșevoitoare de care sunt asaltați oamenii... Fiecare va fi ispitit, dar Cuvântul declară că nu vom fi ispitiți peste capacitatea noastră de a suporta. Noi putem să ne împotrivim și să îl înfrângem pe vrăjmaș. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 94–95

Luni, 3 octombrie

Amăgită de șarpe

Îngerii sfinți vizitau adesea grădina și îi învățau pe Adam și pe Eva cum să lucreze și i-au informat, de asemenea, despre răzvrătirea și căderea lui Satana. Îngerii i-au avertizat cu privire la Satana și le-au spus să nu se despartă unul de altul în timpul lucrului, căci ar fi putut să intre în contact cu acest vrăjmaș căzut. În același timp, îngerii le-au cerut să urmeze îndeaproape îndrumările pe care li le dăduse Dumnezeu, căci nu erau în siguranță decât în supunere desăvârșită. Atunci, acest dușman căzut nu putea avea nicio putere asupra lor.

Satana și-a început lucrarea cu Eva, pentru a o face să fie neascultătoare. Prima ei greșeală a fost că a umblat departe de soțul ei, apoi că a zăbovit lângă pomul oprit și, după aceea, că a ascultat de vocea ispititorului și a îndrăznit chiar să se îndoiască de faptul că Dumnezeu spusese: „... în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit”. Ea s-a gândit că poate Domnul nu a vrut să spună chiar aceasta și, aventurându-se, a întins mâna, a luat un fruct și a mâncat. Acesta era frumos la privit și plăcut la gust. Apoi a fost învidioasă că Dumnezeu ținea departe de ei ceva ce era de fapt pentru binele lor. – *Scrieri timpurii*, p. 147

Satana voia să le transmită [lui Adam și Evei] ideea că, dacă vor mânca din pomul oprit, vor ajunge la un nou nivel de cunoaștere, mai înalt decât cel pe care îl atinseseră până atunci. Aceasta a fost lucrarea lui specială,

cu un mare succes încă de la cădere – să-i determine pe oameni să cerceteze curioși tainele Celui Atotputernic, să nu fie mulțumiți cu ce le-a descoperit Dumnezeu și să nu fie atenți la ascultarea de cele poruncite de El. Satana vrea să-i determine să calce poruncile lui Dumnezeu, iar apoi să-i facă să creadă că pătrund într-un domeniu minunat al cunoașterii. Aceasta este o pură presupunere și o amăgire jalnică.

Ei nu reușesc să înțeleagă ce a descoperit Dumnezeu, desconsideră poruncile Sale explicite, aspiră să aibă și înțelepciune, dar independenți de Dumnezeu, și caută să înțeleagă lucrurile pe care El a binevoit să le ascundă oamenilor muritori. Ei sunt încurajați de idei ale progresului și sunt fascinați de propria filozofie deșartă, dar, cu privire la cunoașterea adevărată, bâjbâie într-un întuneric precum cel de la miezul nopții. Ei învață mereu, dar nu sunt în stare să ajungă niciodată la cunoașterea adevărului. – *Istoria mântuirii*, pp. 33–34

Cunoașterea pe care Dumnezeu nu a dorit ca primii noștri părinți să o dobândească a fost cunoașterea vinovăției. Iar când ei au acceptat afirmația lui Satana, care era falsă, neascultarea și încălcarea legii au pătruns în lumea noastră. Această neascultare față de porunca expresă a lui Dumnezeu și acceptarea minciunilor lui Satana au deschis porțile unui potop de nenorociri, care au invadat lumea. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 562

Marti, 4 octombrie

„Nu veți muri”

Ascultând de sugestiile lui Satana, primii noștri părinți au deschis poarta pentru un potop de nenorocire care a venit asupra lumii. Principiile îndoielnice ale primilor părinți ai omenirii i-au influențat pe unii dintre aceia care au avut legături cu ei. Păcatul care a început în Paradis s-a extins de-a lungul veacurilor. Deși Adam și Eva le-au povestit cu mâhnire copiilor lor trista istorie a căderii în păcat, familia lor a devenit o familie divizată. Cain a ales să îi slujească lui Satana, iar Abel a ales să îi slujească lui Dumnezeu. Cain l-a omorât pe fratele său Abel, pentru că nu voia să urmeze exemplul său. – *The Upward Look*, p. 41

Spiritismul modern și formele vechi de vrăjitorie și de închinare la idoli – toate aceste forme având ca principiu vital comunicarea cu cei morți – sunt întemeiate pe acea primă minciună prin care Satana a înșelat-o pe Eva, în Eden: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, ... veți fi ca Dumnezeu” (Geneza

3:4,5). Fiind de asemenea bazate pe minciună și perpetuând-o, și ele sunt de la tatăl minciunilor. ...

„Duhurile de ghicit” nu erau duhuri ale morților, ci îngeri răi, soli ai lui Satana. Vechea idolatrie, care, după cum am văzut, cuprinde în sine atât cultul morților, cât și pretinsa comunicare cu ei, este declarată de Biblie ca fiind cultul demonilor. ...

Spiritismul modern, care se sprijină pe aceeași temelie, nu e decât o redeșteptare, sub o formă nouă, a vrăjitoriei și a închinării la demoni, pe care Dumnezeu le condamnase și le interzisese pe vremuri. ...

Dumnezeu ne-a descoperit în Cuvântul Său marile evenimente viitoare – tot ce este necesar să știm – și ne-a dat o călăuzire sigură în mijlocul primejdiilor, dar scopul lui Satana este să nimicească încrederea oamenilor în Dumnezeu, să-i determine să fie nemulțumiți cu starea lor în viață, să-i facă să caute să cunoască ceea ce, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a ascuns de ochii lor și să disprețuiască ceea ce El le-a descoperit prin Cuvântul Său cel sfânt. – *Patriarhi și profeți*, pp. 685–686

Aceia care vor rezista în timpul primejdiei trebuie să înțeleagă mărturia Scripturilor cu privire la natura omului și cu privire la starea omului în moarte, deoarece în viitorul apropiat mulți vor fi confrunțați de spiritele diavolilor, care vor personifica rude sau prieteni dragi și vor declara ereziile cele mai periculoase. Acești vizitatori vor face apel la simpatiile noastre cele mai duioase și vor săvârși minuni ca să-și susțină pretențiile. Trebuie să fim pregătiți să ne opunem, prezentând adevărul Bibliei care arată că morții nu știu nimic și că aceia care apar în felul acesta sunt duhurile diavolilor.

Satana ... a pregătit puțin câte puțin calea pentru capodopera amăgirii lui prin dezvoltarea spiritismului. Satana nu a ajuns încă la realizarea deplină a planurilor lui, dar va ajunge la ea în timpul rămășiței, iar lumea va fi atrasă în rândurile acestei amăgiri. Oamenii sunt adormiți repede într-o stare de siguranță fatală și vor fi treziți doar de revărsarea mâniei lui Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, pp. 398–399

Miercuri, 5 octombrie

Consecințele păcatului

Prima mare lecție morală care i-a fost predată lui Adam a fost aceea a tăgăduirii de sine. Frâiele stăpânirii de sine au fost puse în mâna lui. El trebuia să fie condus de judecată, rațiune și conștiință. ... Adam și Eva

puteau să mănânce după plăcere din orice pom din grădină, cu excepția unuia singur. Era pusă o singură interdicție. Pomul interzis era la fel de frumos și atractiv ca toți ceilalți pomi din grădină. Era numit pomul cunoștinței, pentru că, dacă mâncau din acest pom, despre care Domnul spusese: „Să nu mănânci din el” (Geneza 2:17), oamenii ar fi cunoscut păcatul, ar fi avut experiența neascultării. – *That I May Know Him*, p. 14

În umilință și cu o tristețe de nedescris, Adam și Eva au părăsit minunata grădină în care fuseseră atât de fericiți până când nesocotiseră porunca lui Dumnezeu. Atmosfera s-a schimbat. Nu mai era constantă ca înainte de păcat. Dumnezeu i-a îmbrăcat cu haine din piei, ca să-i protejeze de frigul și de căldura la care erau expuși. Tot cerul a plâns din cauza neascultării lui Adam și a Evei și a căderii lor, care au atras mânia lui Dumnezeu asupra întregului neam omenesc. Comunicarea cu Dumnezeu le-a fost întreruptă, iar ei s-au cufundat în nenorocire fără speranță. Legea lui Dumnezeu nu putea fi schimbată pentru a întâmpina nevoia omului, deoarece, în ordinea hotărâtă de Dumnezeu, ea nu avea să-și piardă nici puterea și nici cea mai mică parte din cerințele ei.

Fiului lui Dumnezeu I-a fost milă de omul căzut. El știa că Legea Tatălui Său este la fel de neschimbătoare ca El Însuși. El nu a putut să vadă decât o cale de scăpare pentru călcătorul Legii. S-a oferit pe Sine Însuși Tatălui ca sacrificiu pentru om, ca să ia asupra Sa vina oamenilor și pedeapsa care li se cuvenea și să-i răscumpere de la moarte, murind în locul lor, plătind astfel răscumpărarea. ... Pentru Fiul Său scump, Tatăl a reținut pentru o vreme pedeapsa cu moartea și I-a încredințat lui Hristos omenirea căzută. – *Spiritual Gifts*, vol. 3, p. 46

Călcarea Legii lui Dumnezeu a adus după sine nenorocire și moarte. Prin neascultare, puterile omului au fost pervertite și egoismul a luat locul iubirii. Natura lui a devenit atât de slabă, încât omului îi era acum imposibil să reziste puterii celui rău. Astfel, ispititorul își vedea ajuns scopul de a se împotrivi planului divin al creației și de a umple pământul de nenorocire și dezastru. Oamenii și-au ales un legiuitor care i-a pus în lanțurile robiei sale. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 33

Joi, 6 octombrie

Prima făgăduință a Evangheliei

Tristețea a umplut cerul când s-a înțeles faptul că omul era pierdut, că lumea pe care o crease Dumnezeu avea să fie populată cu muritori

condamnați la mizerie, boală și moarte și că nu exista nicio cale de scăpare pentru cel vinovat. Întreaga familie a lui Adam trebuia să moară. Apoi L-am văzut pe iubitul Isus și am zărit o expresie de compasiune și tristețe pe fața Sa. L-am văzut în scurt timp apropiindu-se de lumina strălucitoare care Îl învăluia pe Tatăl. Îngerul care mă însoțea a zis: „El vorbește acum în mod nemijlocit cu Tatăl Său”. ... (Când) a ieșit de la Tatăl ... a făcut cunoscut oștirii îngerilor că fusese creată o cale de scăpare pentru omul pierdut. Le-a spus că intervenise la Tatăl Său și Se oferise să-Și dea viața Sa ca răscumpărare, să ia asupra Sa sentința de condamnare la moarte, pentru ca, prin El, omul să poată găsi iertare; ca, prin meritele sângelui Său și ascultare de Legea lui Dumnezeu, să poată redobândi favoarea lui Dumnezeu, să fie adus înapoi în grădina cea minunată și să mănânce din rodul pomului vieții. – *Scrieri timpurii*, p. 149

În toată plinătatea divinității Lui, în toată slava naturii Sale omenești fără pată, Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă deplină și de bunăvoie și oricine vine la El trebuie să-L primească pe Isus ca și cum el ar fi singurul pentru care a fost plătit prețul. După cum toți mor în Adam, tot așa toți trebuie să fie făcuți vii în Hristos, pentru că cel ascultător va fi înviat la nemurire, iar călcătorul de lege va fi înviat pentru a suferi moartea, pe deapsa Legii care a fost călcată. ...

Mulți consideră că ei nu pot păcătui deoarece sunt sfințiți, dar aceasta este o cursă amăgitoare a celui rău. Există un pericol constant de a cădea în păcat, întrucât Domnul Hristos ne-a avertizat să veghem și să ne rugăm ca să nu cădem în ispită. Dacă suntem conștienți de slăbiciunea noastră, nu vom fi încrezători în noi înșine și nepăsători în fața primejdiei, ci vom simți nevoia de a căuta izvorul puterii noastre. Isus este neprihănirea noastră. Noi trebuie să venim la El cu părere de rău și pocăință, cu un simțământ disperat al slăbiciunii noastre și să învățăm că zilnic trebuie să ne folosim de meritele sângelui lui Hristos ca să putem deveni vase potrivite pentru Maestrul. Dacă depindem în felul acesta de Dumnezeu, nu vom fi găsiți luptând împotriva adevărului, ci vom fi făcuți în stare să rămânem de partea dreptății. Trebuie să ne ținem strâns de învățăturile Bibliei și să nu urmăm obiceiurile și tradițiile lumii, spusele și faptele oamenilor. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 148 (19 mai)

Vineri, 7 octombrie

Studiu suplimentar

Educație, capitolul „Cunoașterea binelui și a răului”.

Înțelegerea naturii umane

Sabat după-amiază, 8 octombrie

Având în vedere care sunt oportunitățile de cercetare ale omului, cât de scurtă este viața sa, cât de limitată este sfera sa de acțiune, cât de îngustă este viziunea sa, cât de frecvente și de mari sunt erorile din concluziile pe care le trage (mai cu seamă privind evenimentele care se presupune că sunt anterioare istoriei biblice), cât de des așa-zisele deducții științifice sunt revizuite sau respinse, cu câtă seninătate, din când în când, perioada de dezvoltare a pământului este mărită sau micșorată cu milioane de ani și cum teoriile înaintate de diverși oameni de știință vin în conflict unele cu altele – dacă ținem seama de toate acestea, putem noi consimți, pentru privilegiul de a ne trasa originile în germeni, moluște și maimuțe, să respingem declarația Sfintei Scripturi, atât de măreață în simplitatea ei, că „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu” (Geneza 1:27)? Putem noi respinge acea genealogie, mai nobilă decât oricare altă genealogie ținută la rang de cinste în curțile împărațesți – „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38)? – *Educație*, p. 130

Mâna care sprijină lumile în spațiu, mâna care ține toate lucrurile din universul lui Dumnezeu în ordinea lor perfectă și în neobosita lor activitate este mâna care a fost ținută pe cruce pentru noi.

Măreția lui Dumnezeu este de nepătruns pentru noi. „Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri” (Psalmii 11:4). Totuși, prin Duhul Său, este prezent pretutindeni. El cunoaște în amănunt și Se interesează în mod personal de toate lucrările mâinilor Lui. – *Educație*, p. 132

Dacă oamenii ar fi gata să primească adevărul, atât de clar arătat în Scripturi, cu privire la natura omului și starea lui în moarte, ar vedea în pretențiile și în manifestările spiritismului puterea lucrării lui Satana,

semne și minuni mincinoase. Dar, în loc să renunțe la libertatea atât de plăcută inimii firești și să părăsească păcatele pe care le iubesc, mulțimile își închid ochii față de lumină, merg drept înainte, fără să țină seama de avertizări, în timp ce Satana își flutură cursele împrejurul lor, iar ei devin prada lui, „pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună” (2 Tesaloniceni 2:10,11).

Aceia care se împotrivesc învățăturilor spiritismului sunt asaltați nu numai de oameni, ci chiar de Satana și de îngerii lui. Ei au intrat într-o luptă împotriva domniilor, puterilor și duhurilor rele din locurile cerești. Satana nu va ceda nici măcar o palmă de teren, dacă nu este alungat de puterea solilor cerești. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în stare să-l înfrunte așa cum a făcut Mântuitorul nostru prin cuvintele: „Este scris”. Satana poate cita acum Scriptura ca în zilele lui Hristos și îi va schimba învățăturile pentru a-și susține amăgirile. Aceia care vor sta în picioare în acest timp de primejdie trebuie să înțeleagă pentru ei mărturia Scripturilor. – *Tragedia veacurilor*, p. 559

Duminică, 9 octombrie

„Un suflet viu”

Viața fizică este primită de fiecare om, individual. Omul nu este veșnic sau nemuritor, pentru că Dumnezeu, Dătătorul vieții, o ia înapoi. Omul nu are control asupra vieții lui. Dar viața lui Hristos nu era împrumutată. Nimeni nu putea să ia viața Sa. „Eu Îmi dau viața”, a spus El. În El era viața originală, neîmprumutată, nederivată. Omul nu are această viață în sine însuși. O poate avea numai prin Hristos. Nu o poate câștiga prin puterea lui, ci îi este oferită ca dar, fără plată, dacă el crede în Hristos ca Mântuitor al său personal. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Acesta este izvorul de viață deschis pentru lume. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1130

La crearea omului s-a descoperit puterea unui Dumnezeu existent ca persoană. Când Dumnezeu l-a conceput pe om ca o reflectare a chipului Său, forma umană era perfectă, dar fără viață. Atunci, un Dumnezeu-Persoană, existent prin Sine Însuși, a dat acelei forme suflare de viață și omul a devenit o ființă vie, rațională. Toate componentele organismului uman au fost puse în mișcare. Inima, arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, nervii, neuronii, toate au început să funcționeze și toate au

fost condiționate de niște legi. Omul a devenit un suflet viu. Prin Hristos-Cuvântul, Dumnezeu ca Persoană l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere. – *Divina vindecare*, p. 415

Prin Dătătorul vieții, sufletul poate trăi de-a lungul veacurilor veșnice și omul trebuie să aibă mare grijă de sufletul pe care Hristos l-a răscum-părat cu sângele Său. ... Dacă valoarea imensă a sufletului nu a fost apreciată, dacă în curțile templului său au pătruns negustorii lumii și l-au întinat și dacă a fost murdărit prin faptul că a fost supus regulilor lui Satana, căruia i-a fost permis să pună stăpânire pe gânduri și sentimente, te rog fierbinte să nu mai amâni nicio clipă și să vii înaintea lui Dumnezeu în rugă sinceră, fără nicio presupunere sau ezitare de moment, și să spui: „O, Doamne, eu am deschis ușa inimii pentru cel mai mare vrăjmaș al Tău și al sufletului meu. Am făcut fapte ca și cum aș fi putut să îmi salvez singur sufletul. ... Nu îndrăznesc să îl mai încredințez niciunei alte puteri în afară de puterea Ta. ... Vin la picioarele Tale. Miel al lui Dumnezeu, Te rog, spală sufletul meu în sângele Tău, îmbracă-l în haina Ta de curăție și neprihănire!” – *Lift Him Up*, p. 215

Luni, 10 octombrie

„Sufletul care păcătuiește [...] va muri”

Când vocea lui Dumnezeu îi va învia, cei morți vor ieși din mormânt cu aceleași poftă și pasiuni, aceleași preferințe și aceleași repulsii pe care le-au cultivat în timpul vieții. Dumnezeu nu face nicio minune pentru a recrea un om care nu a vrut să fie recreat atunci când i s-au acordat toate ocaziile și i s-au asigurat toate condițiile favorabile. În timpul vieții, el nu a simțit nicio desfătare în Dumnezeu și nici nu a găsit vreo plăcere în slujba Lui. Caracterul lui nu este în armonie cu Dumnezeu și nu ar putea fi fericit în familia cerească. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 270

Satana le-a spus îngerilor lui să facă un efort deosebit pentru a răspândi minciuna spusă pentru prima dată Evei în Eden: „Hotărât că nu veți muri.” Iar când rătăcirea a fost primită de oameni și aceștia au fost conduși să creadă că omul este nemuritor, Satana i-a făcut să creadă mai departe că păcătosul avea să trăiască în chin veșnic. Atunci a fost pregătită calea pentru ca Satana să lucreze prin reprezentanții lui și să-L reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor ca fiind un tiran răzbunător, care îi aruncă în iad pe toți aceia de care nu este mulțumit și îi face să simtă veșnic mânia Sa; și, în timp ce aceștia suferă un chin de nespus și

se zvârcolesc de durere în flăcările veșnice, El este reprezentat ca uitându-Se la ei cu satisfacție. Satana știa că, dacă această rătăcire avea să fie primită, Dumnezeu avea să fie urât de mulți, în loc să fie iubit, adorat, și mulți aveau să fie făcuți să creadă că amenințările din Cuvântul lui Dumnezeu nu vor fi împlinite în mod literal, căci ar fi împotriva caracterului Său plin de bunăvoință și iubire să arunce în tortură eternă făpturile pe care le-a creat. – *Scrieri timpurii*, p. 218

Cuvântul Viului Dumnezeu trebuie să fie ghidul nostru. Fiecare dintre noi trebuie să își înțeleagă dependența de El, care este dată de faptul că a fost creat de Dumnezeu și răscumpărat de El. Citiți și studiați afirmațiile făcute în capitoul 6 din Ioan. Rugați-vă să înțelegeți aceste adevăruri. Sunt alarmată când văd slăbiciunea spirituală a acelor care au o lumină atât de mare. Dacă ar fi umblat în lumina aceasta, ar fi fost plini de putere în Domnul. Dar ei nu au făcut așa și aceia care vin la adevăr prin eforturile lor privesc la oameni pentru înțelepciune în loc să privească la Isus Hristos, „adevărata Lumină care luminează pe orice om venind în lume” (Ioan 1:9). Când cei care spun că ei cred în Hristos Îl primesc prin credință, El va fi pentru ei sfințire, neprihănire și marea lor răsplată. – *The Upward Look*, p. 181

Marți, 11 octombrie

„Până nu se întoarce duhul la Dumnezeu”

Dumnezeu pune înaintea omului viața și moartea și el poate alege. Mulți doresc viața, dar continuă să meargă pe calea cea largă. Ei aleg să se răzvrătească împotriva stăpânirii lui Dumnezeu, în ciuda mării Sale îndurări și compasiuni, arătate prin aceea că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru ei. Cei care nu aleg să accepte mântuirea cumpărată cu un preț atât de mare trebuie să fie pedepsiți. Dar am văzut că Dumnezeu nu-i va închide în iad pentru a suporta un chin veșnic și nici nu-i va lua în cer, căci dacă ar fi aduși în compania celor curați și sfinți ar fi teribil de nefericiți. Ci îi va nimici cu desăvârșire, făcându-i ca și cum n-ar fi fost vreodată; atunci va fi satisfăcută dreptatea Sa. L-a făcut pe om din țărâna pământului, iar cei neascultători și nesfinți vor fi mistuiți de foc și se vor întoarce în țărână. Am văzut că bunăvoința și compasiunea lui Dumnezeu în această privință ar trebui să-i facă pe toți să-I admire caracterul și să-I adore Numele sfânt. După ce nelegiuții sunt șterși de pe fața pământului, toată oștirea cerească va spune: „Amin!” – *Scrieri timpurii*, p. 221

Nobilii de pe acest pământ nu sunt totuși decât niște oameni; ei mor și se întorc în țărână, unde nu mai există nicio satisfacție în laude și onoruri. Însă onoarea care vine de la Dumnezeu durează. A fi moștenitor al lui Dumnezeu și împreună-moștenitor cu Hristos înseamnă să ai drept la bogății de nepătruns, bogății de o valoare atât de mare, încât, pe lângă ele, aurul și argintul și toate pietrele prețioase ale pământului sunt nimic. Prin Hristos ni se oferă bucurii de nespus, o greutate veșnică de slavă. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”

Noi suntem lipsiți de acea credință simplă; avem nevoie să învățăm arta de a ne încrede în cel mai bun prieten. Deși nu Îl vedem, Isus veghează asupra noastră cu cea mai delicată compasiune și este sensibil față de limitările și infirmitățile noastre. Nimeni dintre cei care au privit la El prin credință, atunci când erau în cea mai mare nevoie, nu a fost dezamăgit. ... Creștinul este ... cel mai fericit om din lume. El se simte în siguranță, pentru că se încrede în Isus și se bucură de prezența Sa. Apărarea sa este „Dumnezeu, care mântuiește pe cei cu inima curată”. Nu amânați, ci începeți ... să vă fixați mintea mai ferm asupra lui Isus și a lucrurilor cerești, amintindu-vă că, privind, suntem schimbați în același chip. Aveți curaj în Domnul! – *Lift Him Up*, p. 376

„Dacă moartea este ultimul dușman care va fi nimicit la înviere, putem înțelege cu câtă ardoare ar trebui să dorească și să se roage credincioșii pentru a doua venire a lui Hristos, când va fi realizată această biruință deplină și finală. ... Aceasta este ziua după care toți credincioșii au tânjit, în care au sperat, pe care au așteptat-o ca fiind împlinirea mântuirii lor, de care au fost prinse toate dorințele și eforturile ființei lor.” „Grăbește, Doamne, ziua aceea binecuvântată!” ... Așa a fost speranța bisericii apostolice, a bisericii „din pustie” și a reformatorilor. – *Maranatha*, p. 14

Miercuri, 12 octombrie

„Cei morți nu știu nimic”

– Dar, mamă, i-am spus eu, tu chiar crezi că sufletul doarme în mormânt până la înviere? Crezi că, atunci când moare, creștinul nu merge îndată la cer și că păcătosul nu merge în iad?

Ea mi-a răspuns:

– Biblia nu ne oferă nicio dovadă cu privire la existența unui iad veșnic. Dacă ar exista un asemenea loc, ar trebui să fie menționat în Cartea Sfântă. ...

După această conversație, timp de câteva luni, nu am mai auzit nimic despre nemurirea sufletului, dar, în toată această perioadă, mintea mea s-a frământat mult cu privire la subiectul nemuririi. Apoi am auzit o predică în care erau prezentate aceleași idei și am fost convinsă că ele constituie adevărul. De la data când am înțeles lumina privitoare la somnul celor morți, taina care învăluisse învățătura învierii s-a risipit din mintea mea, iar marele eveniment a dobândit o importanță nouă și minunată pentru mine. ... Dacă la moarte sufletul primește îndată răsplata fericirii sau a nenorocirii veșnice, de ce mai e nevoie de învierea sărmanelor trupuri?

Dar această credință frumoasă și nouă mi-a arătat motivul pentru care scriitorii inspirați insistaseră atât de mult asupra subiectului învierii trupului, deoarece întreaga ființă a celor decedați rămânea în mormânt într-o stare de adormire. Acum puteam înțelege cu claritate falsitatea credinței noastre din trecut cu privire la acest subiect. – *Schițe din viața mea*, pp. 49–50

Domnul Hristos S-a făcut una cu omenirea, pentru ca oamenii să poată ajunge una cu El în duh și viață. În virtutea acestei unități, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, viața Sa ajunge să fie viața lor. El îi spune celui pocăit: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25). Domnul Hristos consideră moartea ca fiind un somn – tăcere, întuneric, somn. El vorbește despre ea ca fiind doar de o clipă. „Oricine trăiește și crede în Mine”, spune El, „nu va muri niciodată” (Ioan 11:26). „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea” (Ioan 8:52). „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea” (Ioan 8:51). Pentru cel ce crede, moartea este doar o problemă minoră. Pentru el, moartea este numai un somn. „Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14). – *Solii alese*, cartea 1, pp. 302–303

La origine, omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. Întreaga sa ființă era perfectă și în armonie cu Dumnezeu. Gândurile îi erau curate, motivațiile sfinte. Însă, din cauza neascultării, puterile i-au fost pervertite și egoismul a luat locul iubirii. Natura lui a devenit atât de vulnerabilă, ca urmare a călcării legii, încât i-ar fi fost

imposibil, cu propriile forțe, să reziste puterii răului. A devenit astfel prizonierul lui Satana și, fără intervenția specială a lui Dumnezeu, ar fi rămas așa pentru totdeauna. Ispititorul își propusese, de fapt, să zădărnicească planul urmărit de Dumnezeu prin crearea omului și să umple pământul cu jale și dezolare, ca apoi să atribuie toate aceste rele lui Dumnezeu, Cel care l-a creat pe om. – *Calea către Hristos*, p. 17

Joi, 13 octombrie

Odihna alături de părinți

„Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viață” (1 Ioan 5:11,12). Iar Isus a zis: „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Hristos S-a făcut una în trup cu noi, pentru ca noi să putem deveni una în duh cu El. În virtutea acestei uniri vom ieși noi din morminte, nu numai ca o manifestare a puterii lui Hristos, ci pentru că, prin credință, viața Lui a devenit viața noastră. Aceia care Îl văd pe Hristos în adevăratul Lui caracter și Îl primesc în inimă au viață veșnică. Hristos locuiește în noi prin Duhul, iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 388

Lui Elisei nu i-a fost dat să-și urmeze stăpânul într-un car de foc. Domnul a îngăduit să vină asupra lui o suferință îndelungată. În orele lungi de slăbiciune și de suferință omenească, credința lui s-a prins de făgăduințele lui Dumnezeu și a văzut în juru-i soli cerești ai mângâierii și ai păcii. Așa cum pe înălțimile Dotanului văzuse oștile cerului care-l înconjurau, carele de foc ale lui Israel și călărimea lui, acum era conștient de prezența îngerilor care simțeau cu el și a fost sprijinit. În toată viața lui manifestase o credință puternică și, pe măsură ce înaintase în cunoașterea căilor lui Dumnezeu și a bunătății Sale pline de milă, credința rodise o încredere dăinuitoare în Dumnezeul lui, iar când moartea l-a chemat, a fost gata să se odihnească de ostenele lui. ...

Împreună cu psalmistul, Elisei putea spune cu toată încrederea: „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea Fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Psalmii 17:15). – *Profeți și regi*, pp. 263–264

Biblia învață lămurit că cei morți nu merg îndată la ceruri. Ei sunt descriși ca dormind până la înviere (1 Tesaloniceni 4:14; Iov 14:10-12). Chiar în ziua când funia de argint se rupe și vasul de aur se sfărâ-mă (Eclesiastul 12:6), pier și gândurile omului. Aceia care coboară în

mormânt stau în tăcere. Ei nu mai știu nimic din ce se face sub soare (Iov 14:21).

Ce binecuvântată odihnă pentru neprihănitul obosit! Fie timpul lung sau scurt, pentru cei sfinți nu este decât o clipă. Ei dorm și sunt treziți de trâmbița lui Dumnezeu la o nemurire glorioasă. „Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii ... Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»” (1 Corinteni 15:52,54).

Când sunt chemați din somnul lor adânc, cei înviați încep să gândească exact de acolo de unde au încetat. Ultimul simțământ a fost boldul morții, ultimul gând a fost acela al căderii sub puterea mormântului. Când se ridică din mormânt, primul lor gând se va prinde de strigătul biruitor: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (vers. 55). – *Tragedia veacurilor*, p. 549

Vineri, 14 octombrie

Studiu suplimentar

Tragedia veacurilor, capitolul 33, „Prima mare amăgire”.

15 – 21 octombrie

Speranța, în Vechiul Testament

Sabat după-amiază, 15 octombrie

Ușor, ușor, porțile cerului se vor deschide pentru a-i primi pe copiii lui Dumnezeu și, de pe buzele Împăratului slavei, binecuvântarea va veni la urechile lor asemenea celei mai minunate muzici: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34).

Apoi, cei răscumparați vor fi primiți în locașurile pe care Domnul Isus le pregătește pentru ei. Acolo ei nu vor mai fi împreună cu ticăloșii pământului, cu mincinoșii, idolatrii, cei necurați și necredincioși, ci vor sta împreună cu aceia care l-au biruit pe Satana și, prin harul lui Dumnezeu, și-au format caractere desăvârșite. Fiecare tendință spre păcat și fiecare imperfecțiune care îi afectează aici vor fi fost îndepărtate prin sângele lui Hristos și ei se împărtășesc de excelența și strălucirea slavei Sale care întrece cu mult strălucirea soarelui. – *Lift Him Up*, p. 54

Avraam credea că Isaac este fiul făgăduinței. Credea, de asemenea, că Dumnezeu i-a vorbit clar când i-a poruncit să meargă și să-l aducă pe Isaac ca ardere-de-tot. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, ci a crezut că Dumnezeu, care, în providența Sa, îi dăruise Sarei un fiu la bătrânețe și care îi ceruse acum lui să ia viața fiului său, putea să dea din nou viață și să-l aducă pe Isaac înapoi dintre cei morți. ...

... Când mâna lui Avraam s-a ridicat ca să-l înjunghie pe fiul său, îngerul lui Dumnezeu, care observase credința lui Avraam de-a lungul drumului spre Moria, l-a chemat din ceruri și i-a spus: „Avraame, Avraame! ... Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic, pentru că știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine.” – *Spiritual Gifts*, vol. 3, pp. 106–107

Cât de scumpă este, pentru cei care i-au pierdut pe cei dragi din lumea aceasta, credința și speranța în făgăduința lui Dumnezeu care deschide înaintea lor perspectiva vieții viitoare nemuritoare! Speranțele lor se pot prinde strâns de realitățile nevăzute ale lumii viitoare. Hristos a înviat dintre cei morți ca prim rod. Speranța și credința îl întăresc pe om ca să poată trece prin umbra mormântului cu credința deplină că va ieși din el la viață veșnică în dimineața învierii. Oh, Paradisul lui Dumnezeu, căminul celor fericiți și binecuvântați! Acolo, toate lacrimile vor fi șterse de pe fețele tuturor. Când Hristos va veni a doua oară, „ca să fie proslăvit în sfinții Săi” (2 Tesaloniceni 1:10), moartea va fi înghițită de biruință și nu vor mai fi nici boală, nici durere, nici moarte! ...

Dătătorul vieții îi va chema pe cei răscumpărați la prima înviere și, până la momentul acela glorios, când trâmbița va suna și vasta oștire va ieși din morminte pentru biruința veșnică, fiecare sfânt care a dormit va fi păstrat în siguranță și păzit ca un giuvaier de preț, care este cunoscut pe nume de Dumnezeu. – *That I May Know Him*, p. 362

Duminică, 16 octombrie

„Voi vedea totuși pe Dumnezeu”

Învățătura cu privire la a doua venire este nota dominantă a Sfințelor Scripturi. Din ziua în care prima pereche de oameni a părăsit cu durere Edenul, copiii credinței au așteptat venirea Celui Făgăduit pentru a doborî puterea nimitorului și a-i aduce iarăși în paradisul pierdut. Bărbații sfinți din vechime priveau înainte către venirea lui Mesia în slavă, ca împlinire a nădejzii lor. Lui Enoh, al șaptelea urmaș al acelor care locuiseră în Eden, cel care timp de trei secole de viațuire pe pământ umblase cu Dumnezeu, i s-a îngăduit să privească de departe venirea Eliberatorului. „Iată”, zicea el, „că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor” (Iuda 14,15). Patriarhul Iov, în noaptea suferinței lui, exclama cu o încredere neclintită: „Știi că Răscumpărătorul meu trăiește și că Se va arăta la urmă pe pământ ... voi vedea totuși pe Dumnezeu. Ochii mei Îl vor vedea și nu ai altuia” (Iov 19:25-27). – *Tragedia veacurilor*, p. 299

El ne invită să pășim împreună cu El pe calea ascultării smerite și pline de încredere. ... Dacă noi alegem să trăim cu Hristos în veacurile nesfârșite ale veșniciei de ce nu L-am alege acum să fie prietenul nostru cel mai iubit și cel mai de încredere, sfătuitorul nostru cel mai bun și mai înțelept!

Este privilegiul nostru să avem în fiecare zi o umblare liniștită, apropiată și fericită alături de Isus. Nu trebuie să ne alarmăm dacă drumul nostru trece prin conflicte și suferință. Putem avea pacea aceea care în-trece orice pricepere, dar asta ne va costa – vom avea de luptat cu puterile întunericului, va trebui să ne luptăm serios împotriva egoismului și a păcatului înrădăcinat în noi. Victoriile câștigate zilnic prin eforturi perseverente și neobosite de a face ce este bine vor fi foarte prețioase prin Hristos, Cel care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi ca să putem fi răscumparați din toate păcatele și curățiți înaintea Lui ca un popor „plin de râvnă pentru fapte bune”. – *Lift Him Up*, p. 98

Tot cerul manifestă cel mai profund interes pentru binele nostru, pentru ca Satana să nu poată prelua controlul și să ne facă să ne asemănăm cu el în caracter. „Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele Neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeii din grajd” (Maleahi 4:1,2). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 123 (24 aprilie)

Luni, 17 octombrie

„Din mâna Locuinței Morților” (NTR)

Domnul Hristos îi cere pentru Sine pe toți aceia care au crezut în Numele Său. Puterea de viață a Duhului lui Hristos, care locuiește în trupul muritor, leagă de Hristos fiecare suflet care crede. Cei ce cred în Domnul Isus sunt scumpi pentru inima Sa, deoarece viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Dătătorul vieții va porunci: „Treceți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19).

... Ei sunt scoși din moarte prin puterea Mântuitorului care a locuit în ei când erau în viață și pentru că au fost părtași naturii divine. – *Solii alese*, cartea 2, p. 271

Poate că aceia care sunt într-o strânsă legătură cu Dumnezeu nu vor prospera în lucrurile acestei vieți, poate că, adesea, vor fi greu încercați și loviți. Iosif a fost calomniat și persecutat pentru că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, acel mesager ales de Dumnezeu, a fost urmărit de dușmanii lui nelegiuți și vânat ca un animal de pradă. Daniel a fost aruncat în groapa cu lei pentru că a fost credincios și nu a renunțat la

supunerea sa față de Dumnezeu. Iov a fost deposedat de averile lui pământești și atât de lovit de suferința fizică, încât a fost respins chiar și de rude și de prieteni, dar, cu toate acestea, el și-a păstrat integritatea și credințioșia față de Dumnezeu. ...

Aceste exemple de oameni statornici prin tăria puterii divine sunt o mărturie pentru lume despre credințioșia cu care Își tine Dumnezeu făgăduințele, despre prezența Sa continuă și despre harul Său susținător. – *Mărturii*, vol. 4, p. 525

Sacrificiul făcut pentru om a fost infinit, mai presus de capacitatea de a înțelege a celui mai puternic intelect; cu toate acestea, oameni care pretind că sunt beneficiari ai acestor privilegii cerești, cumpărate pentru ei cu un preț atât de mare, sunt mult prea egoiști ca să facă vreun sacrificiu real pentru Dumnezeu. Gândurile lor sunt îndreptate doar spre lume, spre lume, spre lume. În Psalmul 49 citim: „Ei se încred în avuțiile lor și se fălesc cu bogăția lor cea mare. Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă, că nu se va face niciodată.” Dacă toți ar putea să-și aducă aminte și să aprecieze, într-o cât de mică măsură, imensul sacrificiu făcut de Hristos, atunci s-ar simți muștrați pentru teama și pentru egoismul lor extrem. – *Mărturii*, vol. 2, p. 197

Marti, 18 octombrie

„Din adâncurile pământului”

David L-a rugat pe Domnul să nu îl părăsească la vremea bătrâneții. De ce s-a rugat astfel? El a văzut că cei mai mulți bătrâni din jurul lui erau nefericiți pentru că trăsăturile regretabile din caracterul lor se dezvoltaseră și mai mult odată cu înaintarea în vârstă. Dacă de felul lor fusese ră închiși și zgârciți, în anii târzii erau cu mult mai neplăcuți din cauza aceasta. ...

... El privea înainte spre vremea când avea să fie bătrân și se temea că Dumnezeu îl va părăsi și va ajunge la fel de nefericit ca alți bătrâni pe care îi cunoscuse și că, astfel, le va da ocazia dușmanilor lui Dumnezeu să aducă ocară asupra Numelui Său. El s-a rugat fierbinte având această povară apăsătoare pe suflet [Se citează Psalmii 71:9,17,19]. ...

Dacă [toți] ar vrea să ia poziția dorită de Dumnezeu pentru ei, ultimele lor zile ar fi cele mai bune, cele mai fericite. ... Ei ar trebui să lase la o parte temerile și poverile și să își ocupe timpul în modul cel mai plăcut,

pregătindu-se pentru cer. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1148

Din zilele lui David nu mai domnise niciun rege care să lucreze cu atâta putere pentru ridicarea Împărăției lui Dumnezeu într-o vreme de apostazie și dezamăgire, așa cum făcuse Ezechia. Regele care era pe moarte Îl slujise pe Dumnezeu lui cu credincioșie și întărise încrederea poporului în Iehova, Conducătorul lor suprem. Și, asemenea lui David, el se putea ruga acum: ...

„Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea. Pe Tine mă sprijin din pânțele mamei mele.” „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!” „Dumnezeule, nu Te depărta de mine! ... ca să vestesc tăria Ta neamului de acum, și puterea Ta neamului de oameni care va veni” (Psalmii 71:5,6,9,12,18).

Acela ale cărui bunătăți „nu s-au sfârșit” a auzit rugăciunea slujitorului Său. (Plângerile 3:22) ...

Readus la puterea lui de mai înainte, regele lui Iuda a recunoscut în cuvintele unei cântări bunătățile lui Iehova și a făgăduit să trăiască restul zilelor slujind de bunăvoie Împăratului împăraților. Această recunoaștere a faptului că Dumnezeu fusese plin de îndurare față de el oferă inspirație pentru toți cei care doresc să-și petreacă anii spre slava Creatorului lor. – *Profeți și regi*, pp. 340–342

Faptul că sufletul este cuprins de descurajare nu înseamnă că Dumnezeu S-a schimbat. El este „același ieri, astăzi și în veci”. Când vedeți razele luminoase ale Soarelui neprihănit, vă simțiți siguri de fa-voarea lui Dumnezeu, dar când norii se abat asupra sufletului vostru, nu trebuie să simțiți că sunteți părăsiți. ... Păstrați ca pe o comoară lecțiile pe care vi le-a dat în providența iubirii Sale. Credința voastră să fie asemenea credinței lui Iov, astfel încât să puteți declara: „Chiar dacă mă va nimici, eu tot mă voi încrede în El.” Încredeți-vă în făgăduințele Tatălui vostru ceresc și aduceți-vă aminte de felul în care ați fost tratați de El în trecut, voi și ceilalți slujitori ai Săi; „fiindcă toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 496

Miercuri, 19 octombrie

„Morții Tăi vor învia!”

Ca urmare a păcatului lui Adam, moartea a trecut asupra întregului neam omenesc. Toți, fără deosebire, merg în mormânt. Iar prin prevederile planului de mântuire toți vor fi scoși din mormintele lor. „Va fi o înviere a celor drepecți și a celor nedrepecți.” „Și, după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos” (Faptele 24:15; 1 Corinteni 15:22). Dar se face deosebire între cele două categorii de oameni care sunt înviați. „Toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28,29). Aceia care au fost „socotiți vrednici” de învierea spre viață sunt „fericiți și sfinți”. „Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere” (Apocalipsa 20:6). Dar aceia care n-au primit iertare prin pocăință și credință trebuie să primească pedeapsa nelegiuirii lor – „plata păcatului”. – *Tragedia veacurilor*, p. 544

Domnul Isus te iubește și dorește să Îl iubești și tu. Ar vrea ca tu să nu uiți că El Și-a dat viața Sa scumpă pentru ca tu să nu pieri și va fi mereu lângă tine ca un ajutor prezent în orice moment de cumpănă. Privește la Isus și spune-I despre fiecare încurcătură și încercare a ta! ... Cere-I să te ajute și să te binecuvânteze și crede că El îți ascultă rugăciunile.

Tot cerul privește la tine cu un adânc interes. Un singur suflet pentru care a murit Hristos este mai de preț decât lumea întreagă. Aș dori atât de mult ca fiecare tânăr și fiecare tânără să poată aprecia valoarea unui suflet! Dacă ei vor vrea să I se predea lui Isus exact așa cum sunt, păcătoși și întinați, El îl va primi chiar în clipa în care în care I se dăruiesc Lui și Isus va pune Duhul Său în inima căutătorului smerit. Niciunul dintre cei care vin la El nu va fi dat afară. Poți să Îl iubești pe Isus din toată inima și El nu va dezamăgi această iubire și încrederea ta. – *Our High Calling*, p. 98

Marele comandant militar cucerește națiuni și face să tremure armatele a jumătate de lume, dar moare dezamăgit și alungat în exil. Filozoful care cutreieră universul, descoperă pretutindeni manifestările puterii lui Dumnezeu și, fiind încântat de armonia lor, adeseori nu reușește să vadă în aceste minuni uimitoare mâna care le-a creat pe toate. „Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.” Nicio speranță a nemuririi pline de slavă nu luminează viitorul dușmanilor lui Dumnezeu. Dar eroii credinței au promisiunea unei moșteniri de o mai mare valoare decât orice bogăție pământească, o moștenire care va satisface toate

dorințele sufletului. Poate că ei rămân neștiuți și nerecunoscuți de lume, dar sunt înscriși ca cetățeni în registrele cerului. – *Tragedia veacurilor*, p. 526

Joi, 20 octombrie

Cei care dorm în țărână

Din ridicarea și căderea popoarelor, așa cum sunt redată în cărțile lui Daniel și Apocalipsa, trebuie să învățăm cât de fără valoare este slava exterioară și lumească. Cum a trecut Babilonul, cu toată puterea și măreția lui, ... din care nu a mai rămas nimic! Ca „floarea ierbii” (Iacov 1:10) a pierit. ... Numai ce este legat de planul Său și manifestă caracterul Său poate dăinui. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.

Un studiu atent al desfășurării planului lui Dumnezeu în istoria popoarelor și în descoperirea lucrurilor viitoare ne va ajuta să apreciem la adevărata valoare cele văzute și cele nevăzute și să învățăm care este scopul adevărat al vieții. Astfel, văzând lucrurile prezentate în lumina veșniciei, putem, asemenea lui Daniel și tovarășilor lui, să trăim pentru ce este adevărat, nobil și dăinuiitor. Și învățând în viața aceasta principiile Împărăției Domnului și Mântuitorului nostru, acea Împărăție binecuvântată care va dăinui din veșnicie în veșnicie, putem fi pregătiți ca, la venirea Sa, să intrăm împreună cu El în stăpânirea ei. – *Profeți și regi*, p. 548

Din mansarde, din bordeie, din închisori, de pe eșafoduri, din munți și din pustii, din peșterile pământului și din adâncurile mărilor, Domnul Hristos îi va strânge la Sine pe toți copiii Săi. Pe pământ, ei au fost săraci, oprimați și chinuți. Milioane de credincioși au coborât în mormânt acoperiți de acuzații infame, pentru că au refuzat să cedeze amăgirilor lui Satana. Copiii lui Dumnezeu au fost declarați de tribunalele omenești ca fiind cei mai ticăloși răufăcători. Dar este aproape ziua când „Dumnezeu va fi Cel care va judeca” (Psalmii 50:6, în engl.). Atunci vor fi răsturnate hotărârile omenești. „Domnul Dumnezeu ... îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său” (Isaia 25:8). Fiecărui i se va da o haină albă (Apocalipsa 6:11). „Ei vor fi numiți popor sfânt, răscumpărați ai Domnului” (Isaia 62:12). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 179

Hristos ar dori ca fiecare să aibă din belșug harul cerului. El vrea ca bucuria Lui să poată fi în tine și bucuria ta să fie deplină. ... Mâna

cea bună a lui Dumnezeu este asupra tuturor aceluia care Îl caută, dar puterea și mânia Lui sunt asupra aceluia care Îl părăsesc și își pun încrederea în ajutorul și prietenia lumii

Copiii lui Dumnezeu vor ști cine este ajutorul lor. Vor ști în cine se pot încrede cu totul și, cu ajutorul lui Hristos și fără încumetare, ei pot avea o încredere sfântă. Da, slujitorii Lui se pot încrede numai în El în deplină siguranță, fără teamă, privind la Isus, insistând în ascultare de cerințele Sale, lăsând la o parte tot ce îi leagă de lume, indiferent dacă lumea le oferă favoruri sau li se împotrivesște. Succesul lor vine de la Dumnezeu și ei nu vor da greș din cauză că nu au bogățiile sau influența celor răi. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 354 (11 decembrie)

22 – 28 octombrie

Învierile de dinainte de cruce

Sabat după-amiază, 22 octombrie

Ascultarea necondiționată a lui Avraam a constituit unul dintre cele mai uimitoare exemple de credință și de încredere în Dumnezeu care aveau să fie trecute în Raportul Sacru. Având doar simpla făgăduință că urmașii lui aveau să ia în stăpânire Canaanul, fără nici cea mai mică dovadă vizibilă, el a mers înainte, oriunde avea să-l conducă Dumnezeu, conformându-se în mod sincer și deplin condițiilor puse lui și încrezător că Domnul Își va împlini cuvântul cu credincioșie. Patriarhul a mers oriunde i-a arătat Dumnezeu că era datoria lui – a trecut prin pustiu fără să se teamă și s-a dus în mijlocul națiunilor idolatre, având un singur gând: „Dumnezeu a vorbit și eu ascult glasul Său. El mă va călăuzi, El mă va proteja.” – *Mărturii*, vol. 4, p. 524

Toate fapăturile create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele primesc viață din viața Fiului lui Dumnezeu. Oricât de abile și de talentate ar fi și oricât de mari ar fi capacitățile lor, ele sunt realimentate cu viața care vine din Sursa vieții. El este Izvorul, Fântâna vieții. Numai Cel ce este Singurul care are nemurirea, care locuiește în lumină și viață, poate să spună: „Am putere s-o dau [viața] și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:18). – *Solii alese*, cartea 1, p. 301

Dacă vorbești de religie doar ocazional, dacă te rogi fără foame și sete sufletească și fără credință vie, nu ajungi la nimic. O credință numai cu numele, care Îl primește pe Hristos numai ca Mântuitor al lumii, nu poate aduce niciodată vindecarea sufletului. Credința spre mântuire nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului. Acela care așteaptă ca mai întâi să aibă toată cunoștința și abia după aceea să-și manifeste

credința nu poate primi binecuvântări de la Dumnezeu. Nu e de ajuns să credem despre Hristos, noi trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care Îl are pe El ca Mântuitor personal, care își însușește meritele Lui. Mulți consideră credința ca o părere. Credința mântuitoare este un contract prin care cei care Îl primesc pe Hristos se unesc prin legământ cu Dumnezeu. Credința adevărată este viață. O credință vie înseamnă o creștere a vigoriei, o încredere deplină, prin care credinciosul devine o putere cuceritoare. ...

Mărturia noastră despre credințioșia Sa este mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a-L descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime; dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață asemănătoare cu viața lui Hristos, au o putere de neînving, care lucrează pentru salvarea oamenilor. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 347

Duminică, 23 octombrie

Învieria lui Moise

[Pentru Moise] Capătul acelor ani de muncă și grijă împovărătoare a fost un mormânt în pustie. Dar Acela care „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20) a răspuns la rugăciunea slujitorului Său așa cum știe El să facă. Moise a trecut sub puterea morții, dar nu avea să rămână în mormânt. Hristos Însuși l-a chemat la viață. Satana, ispitorul, pretinsese corpul lui Moise din pricina păcatului său; dar Hristos, Mântuitorul, l-a scos din mormânt (Iuda 9).

Pe Muntele Schimbării la Față, Moise era ca o mărturie pentru biruința lui Hristos asupra păcatului și a morții. El îi reprezenta pe aceia care vor ieși din mormânt la învierea dreptilor. Ilie, care fusese luat la cer fără să fi văzut moartea, îi reprezenta pe aceia care vor fi în viață pe pământ la a doua venire a lui Hristos și care vor fi „schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță”, „când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire” (1 Corinteni 15:51-53). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 421

Tatăl L-a glorificat pe Hristos cu lumina cerului și i-a ales pe Moise și pe Ilie să fie solii trimiși să stea de vorbă cu El despre agonia care urma să vină asupra Lui, pentru că ei trăiseră pe pământ ca oameni, experimentaseră suferința și neliniștea omenească și puteau să înțeleagă încercarea lui Isus din timpul vieții Sale pe pământ. Ca profet al lui Israel, Ilie Îl reprezentase pe Hristos și, la un anumit nivel, lucrarea lui fusese asemănătoare cu lucrarea Mântuitorului. Iar Moise, în calitate de conducător al lui Israel, stătuse înaintea poporului ca Hristos, comunicase cu El și urmase instrucțiunile Sale, de aceea aceștia doi, dintre mulțimile de ființe străne în jurul tronului lui Dumnezeu erau cei mai potriviți pentru a face această lucrare pentru Fiul lui Dumnezeu. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1096

Scopul pentru care a venit Hristos în lume nu a fost altul decât acela de a face cunoscută slava lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie înnobilit prin puterea ei restauratoare. Lui I-au fost date toată puterea și tot harul. Inima Sa era un izvor de apă vie, o fântână ale cărei ape nu seacă, întotdeauna gata să reverse șuvoaie îmbelșugate asupra celor din jurul Său. El Și-a petrecut întreaga viață făcând bine tuturor în modul cel mai dezinteresat și pur. Planurile Sale erau pline de iubire și simpatie. Se bucura că putea să facă pentru cei ce-L urmau mai mult decât puteau ei cere sau gândi. Rugăciunea Sa constantă pentru ei era ca ei să fie sfințiți prin adevăr și Se ruga plin de încredere, știind că înainte de întemeierea lumii fusese luată o hotărâre plină de putere. El știa că vestea cea bună a Evangheliei Împărăției avea să fie predicată în toată lumea, că adevărul, înarmat cu atotputernicia Duhului Sfânt, avea să biruiască în lupta cu răul și că stindardul însângerat va flutura într-o zi biruitor deasupra urmașilor Săi. – *That I May Know Him*, p. 37

Luni, 24 octombrie

Cazuri din Vechiul Testament

În acest cămin lovit de sărăcie, foamea apăsă greu și puțina hrană era pe terminate. Venirea lui Ilie chiar în ziua în care văduva se teme că trebuie să renunțe la lupta pentru susținerea vieții a supus unei probe cât se poate de aspre credința ei în puterea Dumnezeului celui viu de a îngriji de nevoile ei. Dar chiar în acest impas teribil, ea a dat mărturie despre credința ei, împlinind cererea străinului care o rugase să împartă cu el ultima ei bucăică de pâine. ...

Văduva din Sarepta și-a împărțit bucățița de hrană cu Ilie și, ca urmare, viața ei și cea a fiului ei au fost ocrotite. Și tuturor aceluia care, în timp de încercare și de lipsă, manifestă împreună-simțire și îi ajută pe cei în nevoie, Dumnezeu le făgăduiește binecuvântări mari. – *Conflict and Courage*, p. 206

Dar mama n-a fost mulțumită până când Elisei n-a venit personal cu ea. „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi”, a zis ea. „Și el s-a sculat și a mers după ea...”

Când au ajuns acasă, Elisei a intrat în camera unde se afla întins copilul mort, „a închis ușa după ei amândoi și s-a rugat Domnului. S-a suit și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii pe ochii lui, mâinile pe mâinile lui și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit. Elisei s-a coborât, a mers înapoi și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii.” ...

În felul acesta a fost răsplătită credința acestei femei. Domnul Hristos, marele Dătător al vieții, i-a redat fiul. În același fel vor fi răsplățiți cei credincioși ai Săi când, la venirea Sa, moartea își va pierde boldul, iar mormântul va fi lipsit de biruința pe care o pretinsese. Atunci, El le va reda slujitorilor Săi copiii care le-au fost luați prin moarte. „Așa vorbește Domnul: «Un țipăt s-a auzit în Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!» Așa vorbește Domnul: «Oprește-ți plânsul, oprește-ți lacrimile din ochi, căci truda îți va fi răsplătită ... ei se vor întoarce iarăși din țara vrăjmașului. Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Domnul; copiii tăi se vor întoarce în ținutul lor»” (Jeremia 31:15-17). – *Profeți și regi*, pp. 238–239

Marți, 25 octombrie

Fiul văduvei din Nain

Răscumpărătorul tău îndurător te urmărește cu dragostea și mila Sa, gata să-ți asculte rugăciunile și să-ți dea ajutorul de care ai nevoie. El cunoaște poverile din inima fiecărei mame și este prietenul ei cel mai bun în orice situație care necesită intervenție urgentă. Brațele sale veșnice o susțin pe mama credincioasă, temătoare de Dumnezeu. Când a fost pe pământ, a avut o mamă care s-a luptat cu sărăcia, cu multe griji și necazuri și El simte cu fiecare mamă creștină în grijile și necazurile ei. Acel Mântuitor care a făcut o călătorie lungă pentru a alina inima îndurerată a femeii a

cărei fiică era posedată de duhul cel rău va auzi rugăciunile mamei și îi va binecuvânta copiii.

Acela care i l-a redat văduvei pe singurul ei fiu, chiar în timp ce acesta era condus spre locul de înmormântare, simte astăzi cu durerea mamelor în suferință. Acela care, plin de milă, a vărsat lacrimi la mormântul lui Lazăr și l-a redat Martei și Mariei pe fratele lor cel mort și îngropat, care a iertat-o pe Maria Magdalena, care și-a adus aminte de mama Sa când era atârnat pe cruce, în agonie, care S-a înfățișat femeilor care plângeau și le-a făcut mesagerii Săi în răspândirea primelor vești bune despre un Mântuitor înviat, este cel mai bun prieten al femeii de astăzi și este gata să o ajute în toate situațiile vieții. – *Căminul adventist*, p. 204

Acela care a stat lângă mama întristată de la poarta satului Nain veghează lângă fiecare ființă care plânge în fața unui sicriu. El este pătruns de milă văzând întristarea noastră. Inima Lui, care a iubit și a avut milă, este o inimă de o duioșie neschimbată. Cuvântul Lui, care l-a chemat pe mort la viață, nu este acum mai slab în putere ca atunci când i-a vorbit tânărului din Nain. El zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Puterea aceasta n-a scăzut odată cu trecerea anilor, nici nu s-a epuizat din cauza activității neîncetate a harului Său abundent. Pentru toți aceia care cred, El este încă un Mântuitor viu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 319

... Când a murit nobilul nostru Henry [Decesul lui Henry N. White a avut loc la Topsham, Maine, în 8 decembrie 1863.], la vârsta de șaisprezece ani – când cântărețul nostru drag a fost dus spre mormânt și noi știam că nu vom mai auzi cântecul lui de dimineață – casa noastră a devenit un loc pustiu. Atât părinții, cât și cei doi fii rămași au suferit mult de pe urma acestei lovituri atât de adânci și dureroase. Dar Dumnezeu ne-a mângâiat în singurătatea noastră și am mers înainte cu credință și curaj, în lucrarea pe care El ne-a încredințat-o, în speranța strălucitoare că îi vom întâlni pe copiii noștri în lumea aceea în care boala și moartea nu vor veni niciodată. – *Schițe din viața mea*, p. 165

Noi trebuie să venim în întâmpinarea necazurilor, dificultăților și grijilor altora. Trebuie să luăm parte la bucuriile și la grijile tuturor, atât ale celor de sus, cât și ale celor de jos, atât ale celor bogați, cât și ale celor săraci. „Fără plată ați primit”, spune Domnul Hristos, „fără plată să dați” (Matei 10:8). Pretutindenii în jurul nostru sunt oameni săraci care trec prin încercări și au nevoie de simpatie și ajutor. Sunt văduve care

au nevoie de înțelegere și sprijin. Sunt orfani pe care urmașii Domnului au fost îndemnați să-i primească la ei ca pe o moștenire din partea lui Dumnezeu. Prea adesea aceștia sunt trecuți cu vederea și neglijați. Poate că sunt îmbrăcați în zdrențe, lipsiți de educație și par respingători din toate punctele de vedere, totuși ei sunt proprietatea lui Dumnezeu. Ei au fost cumpărați cu un preț și sunt la fel de scumpi în ochii Săi ca și noi. Ei sunt membri ai marii familii a lui Dumnezeu, iar creștinii, ca administratori ai Săi, sunt răspunzători pentru ei. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 386

Miercuri, 26 octombrie

Fiica lui Iair

În timp ce se aflau încă pe drum, un om și-a făcut loc prin mulțime, aducându-i lui Iair vestea că fiica lui a murit și că nu mai avea rost să-L suferă pe Învățătorul. Cuvântul a ajuns la urechea lui Isus. „Nu te teme”, a zis El, „crede numai, și va fi tămăduită.”

Iair s-a apropiat mai mult de Mântuitorul și împreună s-au grăbit spre casa fruntașului. Bocitorii plătiți și cântăreții din fluiet sosiseră deja și umpleau văzduhul cu strigătele lor. Prezența mulțimii și frământarea ei au mișcat inima lui Isus. El a încercat să-i liniștească pe oameni, zicând: „Pentru ce faceți atâta zarvă și pentru ce plângeți? Copila n-a murit, ci doarme.” Ei s-au supărat auzind cuvintele Străinului. O văzuseră pe copilă în brațele morții și au început să-și bată joc de El. ...

Isus S-a apropiat de pat și, luând mâna copilei în mâna Sa, a rostit încet, în limbajul folosit în casa ei, cuvintele: „Fetițo, scoală-te îți zic!”

Deodată un fior a străbătut corpul care zăcea inert. Pulsul vieții a bătut iarăși. Buzele s-au deschis zâmbind. Ochii s-au deschis mari, ca după somn, și fetița a privit cu uimire la grupul de lângă ea. S-a ridicat, și părinții au îmbrățișat-o și au plâns de bucurie. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 342–343

Este privilegiul creștinilor să știe că Hristos este cu adevărat în ei. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede și orice lucru dorim, atunci când ne rugăm, dacă vom crede că îl vom primi, îl vom avea. Această credință va străpunge și norul cel mai întunecat și va aduce raze de lumină și de speranță sufletului descurajat și deznădăjduit. Absența acestei credințe și a încrederii aduce cu sine confuzie, temeri chinuitoare și presupuneri rele. Dumnezeu va face lucruri mari pentru poporul Său, atunci

când acesta se va îndeprinde pe deplin în El. „Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.” Religia curată și neîntinată va fi ilustrată în viață. Hristos Se va dovedi o sursă de putere care nu se epuizează niciodată, un ajutor mereu prezent în vreme de necaz. – *Mărturie*, vol. 2, p. 139

Glasul (lui Dumnezeu) s-a auzit: „Te iubesc cu o iubire veșnică” (Ieremia 31:3). „Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică” (Isaia 54:8). Cât de uimitoare este această iubire, ca Dumnezeu să binevoiască să îndepărteze orice motiv de îndoială sau semn de întrebare ridicate de temerile și slăbiciunea oamenilor și să prindă mâna tremurândă care se ridică spre El în credință, ca să ne ajute să ne încredem în El prin nenumărate asigurări și încredințări. ... Ce ar mai fi putut să facă Domnul pentru a ne întări credința în promisiunile Sale? – *That I May Know Him*, p. 262

Joi, 27 octombrie

Lazăr

Domnul Hristos nu-i avea numai pe cei din Betania pe care-i iubea, la care să Se gândească, de care să Se ocupe; El trebuia să Se ocupe și de instruirea ucenicilor Săi. Ei aveau să fie reprezentanții Săi în lume, așa că binecuvântarea Tatălui trebuia să-i cuprindă pe toți. Pentru ei, El a îngăduit ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi făcut bine, dacă l-ar fi vindecat de boala lui, minunea care este dovada cea mai puternică a caracterului Său divin nu ar fi fost înfăptuită.

Dacă Domnul Hristos ar fi fost în camera în care Lazăr zăcea bolnav, el n-ar fi murit, căci Satana n-ar fi avut putere asupra lui. În prezența Dătătorului vieții, moartea nu și-ar fi îndreptat săgeata asupra lui Lazăr. ... El a îngăduit ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morții și surorile îndurerate l-au văzut pe fratele lor pus în mormânt. Domnul Hristos a știut că, atunci când aveau să privească fața fratelui lor mort, credința în Răscumpărătorul lor avea să fie în mod foarte sever încercată. Astfel că El a trebuit să taie, să curețe crengile, pentru ca vița să aducă mai multă roadă. El știa că, datorită luptei prin care ele treceau acum, credința lor avea să strălucească cu o mai mare putere. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 92 (26 martie)

„Dați piatra la o parte”, a zis Hristos. Crezând că dorește numai să vadă mortul, Marta s-a opus, spunând că trupul fusese înmormântat de patru zile și intrase deja în descompunere. Declarația aceasta, dată înainte de învierea lui Lazăr, nu le mai îngăduia vrăjmașilor lui Hristos să spună

că totul nu fusese decât o înșelăciune. Mai înainte, fariseii își spusese ră feluritele lor păreri cu privire la atât de minunata descoperire a puterii lui Dumnezeu. Când o readusese la viață pe fiica lui Iair, Hristos spusese: „Copila n-a murit, ci doarme” (Marcu 5:39). Întrucât ea fusese bolnavă numai un scurt timp și fusese înviată imediat după moarte, fariseii declaraseră că fata nu fusese moartă, pentru că Hristos Însuși spusese că ea numai doarme. Ei încercaseră să arate că Hristos nu putea să vindece boala și ce se spunea despre minunile Lui era numai o poveste. Dar, în cazul acesta, nimeni nu putea să susțină că Lazăr nu era mort. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 534

Deoarece era una cu Tatăl, egal cu El, Hristos a putut să facă ispășire pentru păcat și să-l salveze pe om – nu în păcat, ci din păcat. ...

Iată cuvintele pe care li le va spune Dumnezeu celor credincioși, așa cum zice Isus: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.” Atunci, din mulțimea celor răscumpărați se va înălța un cânt triumfal: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” O, dacă mintea noastră ar putea înțelege măreția acestui subiect și minunata importanță a ocaziei!

„Oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.” „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.” Este posibil ca aleșii lui Dumnezeu să cadă la postul datoriei, dar pentru ei este numai un somn, o odihnă până când Isus îi va trezi pentru a avea parte împreună cu El de o greutate veșnică de slavă. – *The Upward Look*, p. 272

Vineri, 28 octombrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, capitolul 58, „Lazăre, vino afară”.

El a murit pentru noi

Sabat după-amiază, 29 octombrie

Când, ca răspuns la rugăciunea sa, viața lui Ezechia a fost prelungită cu cincisprezece ani, împăratul, recunoscător, I-a dat lui Dumnezeu tributul laudei pentru mila Sa cea mare. În această cântare, el spune motivul pentru care se bucură: „Căci nu Locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește, și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credințioșia Ta; ci cel viu Te laudă, ca mine astăzi” (Isaia 38:18,19). Credința populară îl prezintă pe cel mort neprihănit ca fiind în ceruri, fericit și laudându-L pe Dumnezeu cu o limbă nemuritoare, dar Ezechia n-a putut vedea nicio perspectivă glorioasă în moarte. În cuvintele sale este de acord cu mărturia psalmistului: „Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine și cine Te va lauda în Locuința morților?” „Nu morții laudă pe Domnul și nici vreunul din cei ce se pogoaară în locul tăcerii” (Psalmii 6:5; 115:17). – *Tragedia veacurilor*, p. 546

Învierea lui Isus a fost o mostră, un început al învierii tuturor celor care au adormit în El. Trupul înviat al Mântuitorului, purtarea Sa, tonul vocii, toate le erau cunoscute urmașilor Săi. Tot așa se vor ridica din mormânt și cei adormiți în Isus. Îi vom recunoaște pe prietenii noștri tot așa cum L-au recunoscut ucenicii pe Isus. Se poate ca prietenii noștri să fi fost bolnavi, deformați și desfigurați în timpul vieții acesteia, totuși, în corpuri înviate și proslăvite se va păstra perfect individualitatea lor și noi vom recunoaște, în fețele care vor străluci de la lumina care vine de la fața lui Isus, chipurile celor dragi.

La revenirea Sa, toți cei scumpi care au murit vor auzi glasul Său și vor ieși din mormânt pentru o viață nemuritoare și glorioasă. Aceași putere care l-a ridicat pe Hristos din morți va readuce la viață biserica Sa și o va glorifica împreună cu El, deasupra tuturor domniilor, puterilor și oricărui nume care poate fi numit nu numai în lumea aceasta, ci și în lumea viitoare. – *The Faith I Live By*, p. 180

Singura noastră speranță este o încredere desăvârșită în sângele Aceluia care poate să mântuiască în mod desăvârșit pe toți cei care vin la El. Moartea lui Hristos pe crucea Calvarului este singura noastră speranță în lumea aceasta și va fi tema noastră de gândire în lumea care va veni. O, dacă noi am putea să înțelegem valoarea ispășirii! Dacă am înțelege, am vorbi mai mult despre ea. Darul lui Dumnezeu în preaiubitul Său Fiu a fost expresia unei iubiri dincolo de puterea noastră de înțelegere. Era tot ce putea face Dumnezeu pentru a păstra dreptatea Legii Sale și totuși să-l salveze pe cel care a călcat-o. De ce să nu studieze omul acest subiect al răscumpărării? Este cel mai important subiect asupra căruia poate reflecta mintea omenească. Dacă oamenii ar contempla iubirea lui Hristos arătată la cruce, credința lor în posibilitatea de a-și însuși meritele sângelui Său ar fi întărită și ei ar fi curățați și salvați din păcat. – *Signs of the Times*, 30 decembrie 1889

Duminică, 30 octombrie

De la întemeierea lumii

Profeții clare și precise fuseseră date cu privire la venirea Celui Făgăduit. Lui Adam i s-a dat asigurarea despre venirea Răscumpărătorului. Sentința rostită asupra lui Satana: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15) a fost pentru primii noștri părinți o făgăduință a răscumpărării, adusă la îndeplinire prin Hristos. – *Faptele apostolilor*, p. 222

Planul de mântuire fusese alcătuit mai înainte de aducerea la existență a pământului, căci Hristos este „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8); totuși a fost o luptă chiar pentru Împăratul universului ca să-L dea pe Fiul Său să moară pentru neamul omenesc căzut. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). O, taină a mântuirii! Iubirea lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Cine poate pricepe adâncurile acestei iubiri care „întrece orice cunoștință”? De-a lungul veacurilor nesfârșite, minți nemuritoare, căutând să înțeleagă taina acestei iubiri de nepătruns, se vor uimi și-L vor adora.

Dumnezeu avea să fie manifestat în Hristos, „împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Din cauza păcatului, omul a ajuns atât de decăzut, încât era imposibil ca, prin el însuși să ajungă din nou în armonie

cu Acela a cărui natură este bunătate și curăție. Dar Hristos, după ce l-a răscumpărat pe om de sub condamnarea Legii, poate să îi dea putere de vină, care să se unească cu eforturile omenești. Astfel, prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Hristos, copiii lui Adam căzuți în păcat pot deveni iarăși „copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:2). – *Patriarhi și profeți*, pp. 63–64

Pavel a arătat cât de strâns legase Dumnezeu serviciul jertfelor de profețiile privitoare la Cel care avea să fie adus „ca un miel pe care-l duci la măcelărie”. Mesia avea să-Și dea viața „ca jertfă pentru păcat”. Privind prin veacuri înainte, la scenele lucrării de ispășire îndeplinite de Mântuitorul, profetul Isaia mărturisea că Mielul lui Dumnezeu „S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, ... a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:7,10,12).

Mântuitorul profeției nu avea să vină ca un împărat pământesc, ci ca om între oameni, pentru a trăi o viață de sărăcie și umilință și, în cele din urmă, avea să fie disprețuit, lepădat și omorât. Mântuitorul profetizat în Scripturile Vechiului Testament avea să Se dea pe Sine ca jertfă în favoarea omenirii căzute, împlinind în felul acesta toate cerințele Legii care fusese călcată. În El, tipurile sistemului jertfelor aveau să se întâlnească direct cu antitipul, și moartea Sa pe cruce să dea sens și însemnătate întregului sistem religios iudaic. – *Faptele apostolilor*, p. 227

Luni, 31 octombrie

Preambulul crucii

Când le spusese că avea să moară și să învie, Isus căutase să-i atragă într-o discuție cu privire la marea încercare a credinței care le stătea înaintea. Dacă ar fi fost gata să primească ce dorea El să le descopere, ar fi fost scutiți de durere amară și de disperare. Cuvintele Lui le-ar fi adus mângâiere în ceasul întristării și descurajării. Dar, deși vorbise atât de lămurit despre ceea ce Îl aștepta, faptul că amintise că va merge curând în Ierusalim le aprinsese iarăși speranța că împărăția era pe punctul de a fi întemeiată. Lucrul acesta dusese la cearta cu privire la cine va ocupa cele mai înalte funcții. ...

Mântuitorul i-a adunat pe ucenici în jurul Său și le-a spus: „Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă dintre toți și slujitorul tuturor!” Aceste cuvinte erau atât de solemne și de impresionante, dar ucenicii erau departe de a le înțelege. Ei nu puteau să vadă ce

înțelegea Hristos. Nu înțelegeau natura Împărăției lui Hristos și această neștiință era cauza aparentă a certurilor lor. ...

Foarte duios, dar cu multă solemnitate, Isus a încercat să îndrepte răul. El a arătat care este principiul care stăpânește în cer și în ce constă adevărata mărire, așa cum este apreciată după etalonul curților de sus. Cei care erau mânați de îngâmfare și dorința de înălțare de sine se gândeau mai mult la ei și la răsplata pe care urmau să o primească decât la modul în care ar fi trebuit să-I întoarcă lui Dumnezeu darurile pe care le primiseră. Ei nu puteau să aibă loc în Împărăția cerurilor, deoarece erau asemenea celor din rândurile lui Satana. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 435–436

Apostolul a purtat mintea fraților corinteni înainte, spre triumful dimineții învierii, când vor fi sculați la viață toți sfinții care au adormit pentru ca, de atunci încolo, să trăiască în veșnicie cu Domnul. „Iată”, afirmă apostolul, „vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. ... «Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?»...”

În felul acesta, în modul cel mai hotărât și mai izbitor, apostolul s-a străduit să îndrepte ideile rătăcite și primejdioase și practicile care predominau în biserica din Corint. El a vorbit deschis, totuși cu iubire pentru suflete. În avertizările și muștrările sale a strălucit asupra lor lumina de la tronul lui Dumnezeu, pentru a dezvălui păcatele ascunse care le mânjeau viața. – *Faptele apostolilor*, pp. 320–321

Marți, 1 noiembrie

„S-a isprăvit!”

Îngerii priviseră agonia iubitului lor Comandant până când nu mai suportaseră și își acoperiseră fețele. Soarele refuzase să privească asupra acelei scene groaznice. Isus a strigat cu glas tare, umplând de groază inimile ucigașilor Lui: „S-a isprăvit!” Atunci, perdeaua templului s-a sfâșiat de sus până jos, pământul s-a zguduit și stâncile s-au sfărâmat. Un mare întuneric s-a lăsat pe fața pământului. Când Isus a murit, părea că ultima speranță a ucenicilor fusese spulberată. Mulți dintre urmașii Lui fuseseră martori la scena suferințelor și a morții Sale, și cupa tristeții lor era plină.

Satana nu a mai jubilat atunci așa cum o făcuse înainte. Nădăjduise să împiedice planul de mântuire, dar acesta avea temelii tari. Și acum, prin

moartea lui Hristos, știa că el însuși va trebui să moară la sfârșit și împărăția lui avea să-I fie dată lui Isus. S-a sfătuit cu îngerii lui. El nu reușise să facă nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu și acum ei erau nevoiți să-și sporească eforturile și, cu toată puterea și măiestria lor, să se îndrepte asupra urmașilor Lui. Trebuiau să-i oprească pe toți cei pe care-i puteau împiedica să primească mântuirea cumpărată pentru ei de Isus. Făcând așa, Satana putea lucra încă împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. De asemenea, avea să fie în interesul lui să-i oprească pe cât mai mulți să vină la Isus. Căci păcatele celor care sunt răscumpărați prin sângele lui Hristos se vor întoarce în cele din urmă asupra lui Satana, cel care le-a adus, și va trebui să suporte pedeapsa pentru ele, în timp ce aceia care nu acceptă mântuirea prin Isus vor suferi ei înșiși pedeapsa pentru propriile păcate.

– *Scrieri timpurii*, pp. 177–178

Moise și Aaron trebuiau să moară fără să intre în Canaan, supunându-se aceleiași pedepse care căzuse asupra celor aflați în poziții mai umile. Ei s-au plecat în supunere, deși cu un chin sufletesc de nedescris, dar dragostea lor pentru Dumnezeu și încrederea lor în El au rămas neclintite. Exemplul lor este o lecție pe care mulți o trec cu vederea fără să învețe din ea ceea ce ar trebui. Păcatul nu pare păcătos. Înălțarea de sine nu li se pare gravă.

Dar foarte puțini își dau seama de caracterul păcătos al păcatului. Ei se amăgesc cu gândul că Dumnezeu este prea bun ca să-l pedepsească pe păcătos. Cazurile lui Moise, lui Aaron, lui David și ale multor alora arată că nu ne aflăm în siguranță atunci când păcătuim, fie în cuvânt, fie în gând, fie în faptă. Dumnezeu este o Ființă cu o dragoste și o compasiune infinite. În cuvântarea de rămas-bun adresată copiilor lui Israel, Moise a spus: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos.” Mișcătoarea rugămintă înălțată de Moise, de a i se acorda privilegiul să intre în Canaan, a fost refuzată categoric. Păcatul de la Cades fusese public și evident și, cu cât poziția păcătosului era mai înaltă, cu cât omul era mai renumit, cu atât mai fermă era porunca și cu atât mai sigură, pedeapsa. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 369–370

Miercuri, 2 noiembrie

El a murit pentru noi

Hristos pe cruce nu doar îi conduce pe oameni la pocăință față de Dumnezeu pentru călcarea Legii lui Hristos – pentru că, pe aceia pe care îi iartă, Dumnezeu îi face mai întâi să se pocăiască –, ci Hristos a

satisfăcut dreptatea, El s-a oferit pe Sine ca ispășire. Sângele Său care a curs pentru noi și trupul Său zdrobit satisfac cerințele legii călcate și, astfel El construiește podul peste prăpastia creată de păcat. El a suferit în trup, pentru ca trupul Său străpuns și zdrobit să îl poată acoperi pe păcătosul fără apărare. Victoria câștigată la moartea Sa pe Calvar a pus capăt pentru totdeauna puterii acuzatoare a lui Satana înaintea universului și a adus la tăcere acuzațiile acestuia că pentru Dumnezeu jertfirea de sine era cu neputință și, prin urmare nu era ceva important pentru familia omenească.

Toți cei care vor pot ajunge biruitori. Să ne dăm toate silințele să atingem standardul care a fost pus în fața noastră. Hristos ne cunoaște slăbiciunea și putem merge la El în fiecare zi pentru ajutor. Nu este nevoie să primim putere cu o lună înainte. Noi trebuie să biruim zi de zi. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 974

Domnul Hristos a trăit, a suferit și a murit pentru răscumpărarea noastră. El a devenit „om al durerii”, pentru ca noi să putem avea parte de bucuria veșnică. Domnul Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său iubit, plin de har și adevăr, să vină dintr-o lume de nedescrisă slavă într-o lume mânjită și poluată de păcat și întunecată de umbra morții și blestemului. El l-a îngăduit să părăsească sânul iubirii Sale și adorarea îngerilor spre a suferi rușinea, insulta, umilința, ura și moartea. ...

Fiul fără prihană al lui Dumnezeu a luat asupra Sa povara păcatului. El, care era una cu Dumnezeu Tatăl, a ajuns să simtă în sufletul Său terribila despărțire pe care păcatul o aduce între Dumnezeu și om. Acest fapt a smuls de pe buzele Sale strigătul plin de durere: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Povara zdrobitoare a păcatului, conștiința teribilei lui grozăvii și a despărțirii păcatosului de Dumnezeu – acestea au zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu.

Dar acest mare sacrificiu n-a fost făcut pentru a trezi în inima Tatălui iubire față de păcătos și nici pentru a-L determina să fie binevoitor a-l mântui. O, nu! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3, 16). Tatăl nu ne iubește ca urmare a mării Sale jertfe aduse pentru noi, ci El a adus această jertfă pentru că ne iubește.

Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5, 19). Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia din Ghetsimani, în moartea

ispășitoare de pe crucea Golgotei inima Iubirii infinite a plătit prețul mântuirii noastre. – *Calea către Hristos*, p. 13

Joi, 3 noiembrie

Semnificația crucii

Purtând pedeapsa păcatului, mergând El Însuși în mormânt, Hristos a luminat mormântul pentru toți cei care mor în credință. Dumnezeu, în trup omenesc, a adus la lumină viața și nemurirea prin Evanghelie. Murind, Hristos a asigurat viața veșnică pentru toți cei care cred în El. Murind, El l-a condamnat pe inițiatorul păcatului și al necredinței să sufere pedeapsa păcatului – moartea veșnică.

Posesorul și dătătorul vieții veșnice, Hristos, era singurul care putea să învingă moartea. El este Răscumpărătorul nostru. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 230–231

În cea dintâi manifestare a nemulțumirii sale, Satana a fost foarte viclean. El a pretins că nu vrea altceva decât să aducă o stare de lucruri mai bună, un anumit progres. El a îndepărtat perechea sfântă de Dumnezeu, sugerându-le celor doi să nu se mai supună poruncilor Lui în același punct în care mii sunt ispitiți și astăzi și cad: imaginația lor deșartă. Adevărata cunoaștere este de origine divină. Satana a strecurat în mintea primilor noștri părinți dorința după o cunoaștere speculativă, prin care le-a spus că aveau să se dezvolte, să atingă o stare mult superioară, dar, pentru a obține acest progres, trebuiau să adopte o cale contrară voii sfinte a lui Dumnezeu, deoarece, spunea el, Dumnezeu nu voia să-i conducă spre culmile cele mai înalte. Nu era planul lui Dumnezeu ca ei să obțină cunoștința care își avea temelia în neascultare. Prin ispitele lui, Satana deschide și înaintea lumii de astăzi acest domeniu vast, în care a căutat să-i conducă pe Adam și pe Eva. – *Mărturii*, vol. 5, p. 502

„Dacă poți!» ... Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9:23). Credința ne unește cu cerul și ne ajută să ne împotrivim puterilor întunericului. Prin Hristos, Dumnezeu oferă putere și creează posibilități pentru a transforma orice trăsătură rea și pentru a respinge orice ispită, oricât de atrăgătoare. Dar mulți au impresia că le lipsește credința și de aceea rămân departe de Hristos. Aceste suflete, în nevrednicia lor deznădăjduită, să se prindă de harul Mântuitorului lor iubitor. Nu vă uitați la voi înșivă, ci la Hristos! Acela care i-a vindecat pe bolnavi și a alungat demonii când a fost pe pământ este încă același puternic Răscumpărător.

Atunci, prindeți-vă de făgăduințele Sale, care sunt asemenea unor frunze din pomul vieții: „Pe cel care vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Când veniți la El, să credeți că vă primește, căci a promis. Nu veți pieri dacă faceți lucrul acesta. Niciodată! ...

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

Și „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:31,32). – *Divina vindecare*, pp. 65–66

Vineri, 4 noiembrie

Studiu suplimentar

Calea către Hristos, capitolul 3, „Pocăința”.

Victoria lui Isus asupra morții

Sabat după-amiază, 5 noiembrie

Gândește-te cât de mult L-a costat pe Hristos să lase curțile cerești și să ocupe poziția de căpetenie a oamenilor. De ce a făcut aceasta? Pentru că El era singurul care putea să răscumpere omenirea căzută. În lumea aceasta nu exista nici măcar un om fără păcat. Fiul lui Dumnezeu a coborât de pe tronul Său ceresc, Și-a lăsat mantia regală și coroana și Și-a îmbrăcat divinitatea în corp omenesc. El a venit să moară pentru noi, să zacă în mormânt așa cum zac oamenii și să fie înviat pentru îndreptățirea noastră. El a venit ca să cunoască toate ispitele cu care este copleșit omul. El S-a ridicat din mormânt și a proclamat deasupra mormântului care Îi fusese împrumutat de Iosif: „Eu sunt învierea și viața!” Cineva egal cu Dumnezeu a trecut prin moarte pentru noi. El a gustat moartea pentru fiecare om, pentru ca, prin El, orice om să poată avea parte de viața veșnică. – *In Heavenly Places*, p. 13

Crucea ne învață că Tatăl nostru ceresc ne iubește cu o dragoste nemărginită și veșnică și ne atrage către el cu o dragoste mai fierbinte decât aceea a unei mame pentru copilul ei îndărătnic. Putem să ne mirăm că Pavel a exclamat: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos”? Este și privilegiul nostru să ne lăudăm cu crucea Golgotei, să ne predăm cu totul Aceluia care S-a dat pe Sine pentru noi. Atunci, având pe chip lumina iubirii care strălucește de la Fața Lui vom merge înainte să ducem această lumină aceluia care sunt în întuneric. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1133

Domnul Isus a plasat crucea la același nivel cu lumina care vine din cer, pentru că acolo ea va atrage privirea oamenilor. Crucea se află în

lumina care strălucește de la chipul lui Dumnezeu, așa că, privind la cruce, oamenii pot să Îl vadă și să Îl cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Privind la Dumnezeu, noi privim la Acela care S-a dăruit pe Sine până la moarte. Privind crucea, Îl vedem pe Dumnezeu și înțelegem dezgustul Său față de păcat. Dar când vedem în cruce ura lui Dumnezeu față de păcat, vedem și iubirea Sa pentru păcătoși, iubire care este mai tare decât moartea. Pentru lume, crucea este argumentul care nu poate fi contestat că Dumnezeu este adevăr, dragoste și lumină. – *Signs of the Times*, 7 martie 1895

Duminică, 6 noiembrie

Un mormânt sigilat

Preoții au dat porunci pentru asigurarea mormântului. O piatră mare fusese pusă la intrarea lui. De-a curmezișul acestei pietre au pus frânghii, legând bine capetele de stânca cea solidă și sigilându-le cu sigiliul roman. Piatra nu putea fi mișcată fără ca sigiliul să fie rupt. O gardă de o sută de soldați a fost pusă în jurul mormântului, pentru a împiedica pe oricine ar fi încercat să se atingă de el. Preoții au făcut tot ce au putut ca să păstreze trupul lui Hristos acolo unde fusese pus. El a fost sigilat cu atâta siguranță în mormântul Său, ca și cum ar fi trebuit să rămână acolo pentru totdeauna.

Așa au plănuțit și s-au sfătuit oamenii cei slabi. Prea puțin își dădeau seama acești ucigași de zădărnicia eforturilor lor. Dar, prin acțiunile lor, Dumnezeu a fost glorificat. Chiar strădaniile lor de a împiedica învierea lui Hristos sunt cele mai convingătoare argumente pentru dovedirea ei. Cu cât era mai mare numărul de ostași din jurul mormântului, cu atât era mai puternică dovada că El a înviat. ... Gărzile romane și armele romane nu aveau putere să-L rețină pe Domnul vieții în mormânt. Ceasul eliberării Sale era aproape. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 778

Deși conducătorii iudei își aduseseră la îndeplinire scopul diabolic de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu, nici temerile lor nu s-au liniștit, nici invidia lor față de Hristos cel mort. Alături de bucuria răzbunării satisfăcute, în sufletul lor era o teamă continuă că trupul Său mort, care zăcea în mormântul lui Iosif, va reveni la viață. Ca urmare, „preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: 'După trei zile voi învia.' Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul și să

spună norodului: 'A înviat din morți!' Atunci, înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.» Asemenea iudeilor, Pilat dorea la fel de puțin ca Isus să învie cu putere pentru a pedepsi vina acelor care Îl ucisese și a pus la dispoziția preoților un grup de soldați romani. El a spus: „«Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.» Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă” (Matei 27:65,66).

Iudeii și-au dat seama de avantajul de a avea o asemenea pază în jurul mormântului lui Isus. Ei au pus un sigiliu pe piatra care închidea mormântul, ca să nu fie mutată fără ca faptul acesta să fie cunoscut și au luat toate precauțiile necesare ca nu cumva ucenicii să înșele pe cineva cu privire la trupul lui Isus. Totuși, toate planurile și precauțiile lor nu au făcut decât ca triumful învierii să fie confirmat și dovedit pe deplin. – *Istoria mântuirii*, pp. 228–229

Luni, 7 noiembrie

„A înviat!”

Ridicându-L pe Isus din moarte, Tatăl L-a glorificat pe Fiul Său înaintea gărzilor romane, înaintea oștirii lui Satana și înaintea universului ceresc. Un înger puternic, îmbrăcat cu armura strălucirii cerului, a coborât risipind întunericul în calea sa și, rupând sigiliul roman, a rostogolit piatra grea de la intrarea mormântului ca și cum ar fi fost o pietricică, nimicind într-o clipă toată lucrarea făcută de vrăjmaș. Atunci s-a auzit glasul lui Dumnezeu chemându-L pe Hristos afară din închisoarea mormântului. Soldații romani i-au văzut pe îngerii cerești plecându-se în adorare înaintea Aceluia pe care ei Îl răstigniseră, iar El a declarat în mod solemn deasupra mormântului împrumutat de Iosif: „Eu sunt învierea și viața!” Să mai fim surprinși că soldații au căzut ca morți la pământ? – *Lift Him Up*, p. 102

Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-Și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia din Ghetsimani, în moartea ispășitoare de pe crucea Golgotei, inima Iubirii Infinite a plătit prețul mântuirii noastre.

Domnul Isus spunea: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața ca iarăși s-o iau” (Ioan 10:17). Sau, cu alte cuvinte: „Atât de mult vă iubește Tatăl Meu, încât pe Mine Mă iubește mai mult pentru că Mi-am dat viața pentru mântuirea voastră. Făcându-Mă reprezentantul și garantul vostru

prin jertfa vieții Mele, luând asupra Mea slăbiciunile trupului vostru și vinovăția voastră, Eu sunt și mai mult iubit de Tatăl Meu, căci, prin sacrificiul Meu, Dumnezeu poate fi drept și totuși să îndreptățească pe cel care crede în Hristos”.

Nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu nu putea înfăptui mântuirea noastră, căci numai Acela care a fost la sânul Tatălui putea să ni-L facă cunoscut, numai Acela care a cunoscut înălțimea și adâncimea dragostei lui Dumnezeu putea să o manifeste. Nimic mai puțin decât sacrificiul infinit adus de Domnul Hristos în favoarea omului decăzut nu putea să exprime iubirea lui Dumnezeu Tatăl pentru omenirea pierdută. – *Calea către Hristos*, pp. 13–14

[Soldații romani] Au fost umpluți de uimire când au văzut că piatra cea mare fusese rostogolită de la intrarea mormântului și că trupul lui Isus nu mai era acolo. S-au grăbit către oraș pentru a le spune preoților și bătrânilor ce văzuseră. În timp ce acei criminali ascultau raportul uimitor, paloarea s-a așternut pe fiecare față. I-a cuprins groaza când s-au gândit ce putuseră să facă. Dacă raportul era corect, atunci ei erau pierduți. Au rămas în tăcere un timp, uitându-se unul la altul, neștiind ce să facă sau să spună. Acceptarea raportului ar fi însemnat să se condamne singuri. S-au tras deoparte pentru a se consulta cu privire la ce ar fi trebuit să facă. Au gândit că, dacă raportul adus de soldați se va răspândi în popor, cei care L-au dat pe Hristos la moarte vor fi și ei omorâți ca ucigași ai Lui. S-a luat hotărârea să-i mituiască pe soldați pentru a pune sub tăcere această chestiune. ... Straja romană și-a vândut cinstea pentru bani și a fost de acord să urmeze sfatul preoților și bătrânilor. – *Scrieri timpurii*, p. 183

Marți, 8 noiembrie

Mulți au înviat odată cu El

Când Isus, atârând pe cruce, a strigat „S-a isprăvit!”, stâncile s-au sfărâmat, pământul s-a cutremurat și s-au deschis unele morminte. Când S-a ridicat ca biruitor asupra morții și mormântului, în timp ce pământul se cutremura și slava cerului strălucea asupra locului sfânt, mulți dintre cei care muriseră ca neprihăniți, acum, dând curs chemării Sale, au ieșit ca martori înviați de El. Sfinții aduși la viață, cărora li se făcuse o asemenea favoare, au ieșit din morminte cu trupuri glorioase. Erau persoane sfinte și alese de Dumnezeu din toate veacurile, de la creație până în zilele lui Hristos. Astfel, în timp ce mai-marii iudeilor căutau să

ascundă evenimentul învierii lui Hristos, Dumnezeu a ales să scoată din morminte un grup de credincioși, pentru a da mărturie că Isus înviase și pentru a vesti slava Lui. ...

Cei care au ieșit din morminte la învierea lui Isus s-au arătat multora, spunându-le că jertfa în favoarea omului fusese adusă, că Isus, pe care Îl răstigniseră iudeii, înviase dintre cei morți și, ca dovadă pentru cuvintele lor, ei au declarat: „Suntem înviați odată cu El.” Au dat mărturie că ei au fost chemați afară din mormintele lor prin puterea Lui. – *Scrieri timpurii*, p. 184

De aceea, să nu ne plângem și să nu ne întristăm pentru că în această viață nu suntem scutiți de dezamăgiri și de suferință. Dacă, în providența lui Dumnezeu, suntem chemați să îndurăm încercări, ar trebui să ne acceptăm crucea și să bem paharul amar, aducându-ne aminte că există o mână de Tată care ni-l ține la buze. Să ne încredem în El și în lumina zilei, chiar și atunci când este întuneric. Oare nu putem crede că El ne va da tot ce este spre binele nostru? „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” ...

Ce temă de meditație este sacrificiul lui Isus pentru păcătoșii pierduți! „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănila Lui suntem tămăduiți.” Cum vom aprecia binecuvântările care ne-au fost astfel puse la dispoziție? Ar fi putut Isus să sufere mai mult? Ar fi putut să ne asigure binecuvântări mai bogate? ... În starea noastră actuală, așa favorizați și binecuvântați cum suntem, nu ne putem da seama din ce adâncuri am fost salvați. Noi nu putem aprecia cu cât mai adânci ne-ar fi fost rănila și cu cât mai mari ne-ar fi fost durerea și suferința dacă Isus nu ne-ar fi înconjurat cu brațul Său omenesc de simpatie și de dragoste și nu ne-ar fi ridicat.

Ne putem bucura în speranță. ... El a murit ca să ne poată spăla păcatele, ne-a îmbrăcat cu neprihănirea Sa și ne-a făcut potriviți pentru societatea cerului, unde vom putea locui veșnic în lumină. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 315–316

Miercuri, 9 noiembrie

Martori ai lui Hristos cel înviat

Apoi, cei doi călători [care veneau de la Emaus], de-abia suflând de graba cu care veniseră, au povestit felul minunat în care li Se arătase Isus.

De-abia au isprăvit de povestit și unii ziceau că nu pot crede, pentru că ar fi prea frumos să fie adevărat, când, deodată, o altă Persoană li S-a înfățișat. Toți ochii erau ațintiți asupra Străinului. Nimeni nu bătuse la ușă pentru a cere voie să intre. Nu se auzise niciun zgomot de pași. Ucenicii erau surprinși și se întrebau cine ar putea fi. Apoi au auzit un glas care nu era altul decât glasul Învățătorului lor. Cuvinte clare și distincte veneau din gura Lui: „Pace vouă!”

„Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt, pipăiți-Mă și vedeți: un duh nu are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.» Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.” Ei au privit mâinile și picioarele vătămate de piroanele nemiloase. Au recunoscut glasul Său, care nu se aseamăna cu al nimănui pe care să-l fi auzit vreodată. „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: «Aveți aici ceva de mâncare?» I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor.” „Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.” Credința și bucuria au luat locul necredinței și, cu sentimente pe care niciun cuvânt nu ar fi fost în stare să le exprime, L-au recunoscut pe Mântuitorul lor înviat. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 802–803

În purtarea Sa față de Toma, Isus le-a dat urmașilor Săi o lecție privind modul în care ar trebui să îi trateze pe aceia care au îndoieli cu privire la adevărul religios și care pun în evidență aceste îndoieli. El nu l-a copleșit pe Toma cu reproșuri, nici nu a intrat în discuții contradictorii cu el, ci i S-a descoperit celui care era plin de îndoieli arătând o bunăvoință remarcabilă și multă delicatețe. Tomas luase cea mai irațională atitudine, decretând condițiile absolut necesare pentru ca el să creadă, însă Domnul Isus, prin iubirea Sa generoasă și prin considerația arătată față de el a dărâmat barierele ridicate de acest ucenic. Uneori, discuțiile insistente în contradictoriu vor slăbi cumva necredința, dar, mai degrabă o vor pune în stare de autoapărare, făcând să fie găsite noi argumente și scuze. Isus, descoperit în iubirea și harul arătat ca Mântuitor care S-a jertfit pe Sine, vor aduce pe buzele multora care nu voiau să creadă, cuvintele care arată că recunosc și ei la fel ca Toma: „Domnul meu și Dumnezeuul meu.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1151

Joi, 10 noiembrie

Primul rod dintre cei adormiți

Hristos a înviat din morți ca, primul rod (pârğa) dintre cei adormiți. El era cel simbolizat prin snopul de legănat și învierea Sa a avut loc chiar în ziua în care trebuia prezentat Domnului snopul de legănat. Timp de mai bine de o mie de ani avusese loc această ceremonie simbolică. Din câmpurile secerate se luau primele spice de grâu și se făcea un snop, iar când oamenii veneau la Ierusalim pentru Paște, aceste prime roade erau legănate înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Nu se puneau seceră în lan și nu se strângea grâul în snopi înainte de a fi adus acest dar. Snopul închinat Domnului reprezenta secerișul. Astfel, Hristos, ca primul rod, reprezintă marele seceriș spiritual care va fi făcut pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Sa este simbolul și garanția învierii tuturor celor drepti care au murit. – *The Faith I Live By*, p. 180

Valoarea pe care Dumnezeu o dă lucrului mâinilor Sale – dragostea față de copiii Săi – este descoperită în darul pe care L-a făcut pentru răscumpărarea oamenilor. Adam a căzut sub stăpânirea lui Satana. El a adus păcatul în lume, iar prin acesta, moartea. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu pentru a-l salva pe om. El a făcut totul pentru a arăta că este drept și îi poate îndreptăți pe toți cei care Îl primesc pe Hristos. Omul s-a vândut pe sine lui Satana, dar Isus a răscumpărat rasa umană.

Tu nu îți aparții. Isus te-a răscumpărat prin sângele Său. Nu îți îngropa talentele! Folosește-le pentru El! În orice fel de afacere ai fi angajat, ia-L pe Isus cu tine! Dacă simți că-ți pierzi dragostea pentru Mântuitorul tău, renunță la afacere și spune: „Aici sunt, Mântuitorule. Ce trebuie să fac?” El te va primi îngăduitor și te va iubi fără margini. El te va ierta, pentru că este bogat în iertare și îndelung răbdător și vrea ca niciunul să nu piară.

Noi cu tot ce avem Îi aparținem lui Dumnezeu. Nu ar trebui să primim ca un sacrificiu faptul de a-I dărui dragostea inimilor noastre. Inima însăși ar trebui să-I fie oferită cu o dorință sinceră, ca un dar de bunăvoie. – *Solii către tineret*, pp. 69–70

Domnul Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca o jertfă deplină pentru fiecare fiu și fiică decăzută a lui Adam. Ce umilință a trebuit El să îndure! Cum a coborât El pas cu pas, tot mai jos, pe calea umilinței, dar, cu toate acestea, nu Și-a mânjit sufletul cu nicio pată a păcatului respingător! El a suferit toate aceste lucruri pentru a te putea înălța, curăți, purifica și

înnobila pe tine și pentru ca tu să poți fi moștenitor împreună cu El pe tronul Său. Cum poți face tu ca alegerea și chemarea ta să fie sigure? Care este calea mântuirii? Domnul Hristos spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Oricât ai fi de păcătos, oricât ai fi de vinovat, ai fost chemat, ai fost ales. „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” ... Sângele Domnului Hristos este un mijloc care nu dă greș niciodată, prin care toate cererile noastre pot găsi cale de acces la tronul lui Dumnezeu. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 251

Vineri, 11 noiembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, capitolele 82, „De ce plângi?”, și 84, „Pace vouă”.

Studiul

8

12 – 18 noiembrie

Speranța, în Noul Testament

Sabat după-amiază, 12 noiembrie

„Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5:11). ...

El [creștinul] poate să moară, dar viața lui Hristos este în el și, la învierea celor drepti el se va ridica la o viață nouă.

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4). Aici nu este menționată viața în trup, ci nemurirea, viața care este în exclusivitate proprietatea lui Dumnezeu. Cuvântul care era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu are viața aceasta. Fiecare om primește o viață fizică. Aceasta nu este veșnică, deoarece Dumnezeu, Dătătorul vieții, o ia înapoi. Omul nu are stăpânire asupra propriei vieți. Dar viața lui Hristos era neîmprumutată. Nimeni nu putea să ia viața aceasta de la El. „Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:18) a spus El. În El era viața originală, neîmprumutată, nederivată. Viața aceasta nu se află în om în mod inerent. El o poate avea numai prin Hristos.

... Noi primim nemurirea de la Dumnezeu primind viața lui Hristos, pentru că în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii. Această viață este unirea și conlucrarea tainică a divinității cu omenescul. – *Maranatha*, p. 302

Revenirea Domnului a fost în toate veacurile nădejdea urmașilor Săi adevărați. Făgăduința Mântuitorului la despărțirea de pe Muntele Măslinilor, că va reveni, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplându-le inimile de o bucurie și o nădejde pe care suferința nu le putea stinge și nici

încercările nu puteau să le umbrească. În mijlocul suferinței și persecuției ei, „arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” a fost „fericita nădejde”. Când creștinii tesaloniceni erau copleșiți de întristare la înmormântarea celor dragi, care nădăjduseră să trăiască pentru a fi martorii revenirii Domnului, Pavel, învățătorul lor, le îndrepta atenția către învierea care urma să se producă la revenirea Mântuitorului. Atunci, „întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel”, spunea el, „vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:16-18). – *Tragedia veacurilor*, p. 302

Acestea sunt lucrurile pe care niciodată nu trebuie să le uităm. Iubirea lui Hristos, cu puterea ei constrângătoare, trebuie să fie păstrată vie în amintirea noastră.

Hristos a instituit acest serviciu divin pentru ca el să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu care a fost manifestată în favoarea noastră. Nu poate fi nicio unire între sufletele noastre și Dumnezeu decât prin Hristos. Iubirea și unirea dintre frați trebuie să fie cimentate și făcute veșnice prin iubirea lui Isus. Și n-a trebuit nimic altceva decât moartea lui Hristos pentru a face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejzii noastre. De ea trebuie să ne prindem credința. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 660

Duminică, 13 noiembrie

Speranță dincolo de această viață

El (Esau) îi reprezintă pe aceia care disprețuiesc valoarea mântuirii realizate de Hristos pentru ei și sunt gata să-și sacrifice moștenirea cerească pentru lucrurile pieritoare de pe pământ. Mulți trăiesc pentru prezent, fără să se gândească sau să se îngrijească de viitor. Asemenea lui Esau ei strigă: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” (1 Corinteni 15:32). Ei sunt stăpâniți de pornirile lor firești și, în loc să practice tăgăduirea de sine, ei trec cu vederea cele mai de preț lucruri. ... Cât de mulți, chiar dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, se agață de poftă ce sunt dăunătoare sănătății și care tocesc sensibilitățile sufletului! Când li se arată datoria de a se curăți de toate întinăciunile cărnii și ale spiritului, desăvârșind sfințenia în temere de Dumnezeu, ei se simt ofensați. Ei ... ajung la concluzia că, deoarece calea spre viața veșnică este atât de îngustă, nicidecum nu vor merge pe ea. – *Patriarhi și profeți*, p. 181

Acela care se pocăiește de păcatul său și care acceptă darul vieții Fiului lui Dumnezeu nu poate fi învins. Punând stăpânire, prin credință, pe natura divină, el devine copil al lui Dumnezeu. Se roagă, crede. Când este ispitit, el face apel la puterea pentru care Isus a murit ca să ne-o ofere și, astfel, copilul lui Dumnezeu învinge prin harul Său. Orice păcătos trebuie să înțeleagă acest lucru. El trebuie să se pocăiască de păcatele sale, trebuie să creadă în puterea lui Hristos și să accepte această putere care îl poate ține departe de păcat și îl poate mântui.

Cerul este cel mai valoros lucru pentru noi și, dacă îl pierdem, pierdem totul. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 34 (8 decembrie)

În curțile de sus, Hristos mijlocește pentru biserica Sa, pentru aceia pentru care El a plătit cu sângele Său prețul răscumpărării. Secolele, vremurile nu pot niciodată scădea nimic din puterea jertfei Lui de ispășire. Nici viața și nici moartea, nici înălțimea și nici adâncimea nu pot să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus; nu fiindcă noi Îl ținem pe El așa de tare, ci fiindcă El ne ține pe noi așa de strâns. Dacă mântuirea noastră ar depinde de strădaniile noastre nu am putea fi mântuiți, dar ea depinde de Acela care Se află în spatele tuturor făgăduințelor. Prinderea noastră de El poate să fie slabă, dar iubirea Lui este aceea a unui frate mai mare; atâta timp cât menținem legătura cu El, nimeni nu ne poate smulge din mâna Sa.

... O, cât de privilegiați suntem că putem să venim la Isus exact așa cum suntem și să ne lăsăm cu totul în grija iubirii Lui! Nu avem altă speranță, decât în Isus. Numai El poate să ne apuce cu mâna Sa și să ne scoată din adâncul descurajării și disperării și să ne pună picioarele pe Stâncă. Deși sufletul omului poate să se prindă de Isus cu simțământul disperat al mării sale nevoi de El, Isus va prinde sufletul răscumpărat prin sângele Său cu o putere mai mare decât cea cu care se prinde acesta de El. – *That I May Know Him*, p. 80

Luni, 14 noiembrie

„Mă voi întoarce”

Pericolul în care ne aflăm ne este prezentat de Hristos Însuși. El știa pericolele cu care urma să ne confruntăm în aceste zile din urmă și dorea să ne pregătim pentru ele. „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului.” Ei mâncau și beau, semănau și construiau, se căsătoreau și dădeau în căsătorie și nu au știut nimic până în ziua când Noe a intrat în corabie și a venit potopul și i-a luat pe toți. Ziua lui

Dumnezeu îi va găsi pe oameni absorbiți în același fel în afacerile și în plăcerile acestei lumi. ...

Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să devină neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. Cei care așteaptă cu dor arătarea iminentă a lui Hristos nu vor fi leneși, ci harnici în activitățile vieții. Lucrarea lor nu va fi făcută în mod neglijent și necinstit, ci cu credincioșie, cu promptitudine și în mod temeinic. – *Mărturii*, vol. 4, p. 309

Motivul pentru care Mirele întârzie este faptul că El este îndelung răbdător față de noi, dorind ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la pocăință. O, prețioasa îndelungă răbdare a milostivului nostru Mântuitor! O, dacă fiecare dintre scumpii noștri tineri ar aprecia valoarea sufletului care a fost cumpărat cu un preț infinit pe Calvar! O, dacă fiecare ar aprecia cum se cuvine capacitățile care i-au fost date de Dumnezeu! ...

Trăim într-o perioadă prea solemnă a istoriei lumii pentru a fi nepăsători și neglijenți. ... Trebuie să vă rugați, să credeți și să ascultați. În tăria voastră nu puteți face nimic, dar prin harul lui Isus Hristos puteți să vă folosiți puterile în așa fel, încât să aduceți cel mai mare bine sufletului vostru și cea mai mare binecuvântare sufletelor altora. Prindeți-vă bine de Isus, și veți face cu sârguință lucrările lui Hristos și, în final, veți primi răsplata veșnică! – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 118 (21 aprilie)

Petru a păstrat vie în inima sa nădejdea revenirii lui Hristos și el a asigurat biserica de sigura împlinire a făgăduinței Mântuitorului: „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:3). Pentru cei încercați și credincioși, venirea ar putea să pară că întârzie, dar apostolul îi asigură: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii ... Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” – *Faptele apostolilor*, p. 536

Marți, 15 noiembrie

„Îl voi învia”

Mulți presupun că, dacă Îl vor urma pe Domnul Hristos, vor fi obligați să fie posomorâți și nefericiți, pentru că li se cere să își refuze plăcerile și nebuniile în care se complăce lumea. Creștinul adevărat va fi plin de voieșie și pace, pentru că trăiește ca și când L-ar vedea pe Acela care este

nevăzut, iar aceia care caută să-L vadă pe Hristos în adevăratul Său caracter au în ei elementele vieții veșnice, deoarece sunt părtași naturii divine după ce au fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Domnul Isus a zis: „Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l învii în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi” (Ioan 6:39,40). – *Solii alese*, cartea 1, p. 136

Cei care Îi permit lui Dumnezeu să lucreze în ei vor crește până la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos Isus. Fiecare putere a corpului și a minții va fi folosită pentru a-I sluji Domnului. ... El are minunate binecuvântări de dat aceluia care Îl vor primi. El este tare în putere și minunat la sfat. Prin lucrarea Duhului Sfânt, El caută să imprime chipul Său asupra caracterelor noastre. Dacă ne vom hrăni cu El, vom deveni făpturi noi în Hristos Isus. În viața celui care este născut din Duhul se vor vedea virtuțile unui adevărat caracter creștin, excelența care este descoperită în caracterul lui Hristos. Omul, cu firea sa omească, va deveni părtaș firii dumnezeiești. Puterea lui Hristos va lucra pentru a sfinți fiecare parte a ființei, răspândind viață, energie și sănătate în întreaga ființă și dezvoltând eficiența spirituală. – *That I May Know Him*, p. 106

Miercuri, 16 noiembrie

La sunetul trâmbiței

Când a fost gata să-Și părăsească ucenicii, Isus nu le-a spus că ei aveau să vină curând la El. „Mă duc să vă pregătesc un loc”, a spus El. „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:2,3). Iar Pavel ne spune mai departe că „Înșuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nor ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. Și adaugă: „Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4:16-18). ... Pavel îndreaptă atenția fraților lui către venirea viitoare a Domnului, când cătușele mormântului vor fi sfărâmate și „cei morți în Hristos” vor fi înviați pentru viață veșnică. – *Tragedia veacurilor*, p. 548

Pentru cel credincios, Hristos este învierea și viața. În Mântuitorul nostru, viața care fusese pierdută prin păcat este restaurată, pentru că El

are viața în Sine Însuși ca să o dea oricui vrea. El este investit cu dreptul de a da nemurirea. Viața pe care Și-a dat-o în corp omenesc Și-a luat-o înapoi și o dăruiește oamenilor.

Când Hristos revine pentru a-i strânge la Sine pe toți cei care l-au fost credincioși, ultima trâmbiță va suna și întreg pământul va auzi, de la piscurile celor mai semeți munți până la cele mai adânci străfunduri ale minelor adânci. Cei dreپți care au murit vor auzi sunetul ultimei trâmbițe și vor ieși din mormintele lor. ...

... Toți [cei dreپți care au murit] vor învia în prospețimea și vigoarea unei tinereți veșnice. ... Trupul muritor, supus putrezirii, lipsit de grație, cândva întinat de păcat devine perfect, frumos și nemuritor. ... Readuși la pomul vieții, în Edenul pentru atâta vreme pierdut, cei răscumpărați vor „crește” până la statura deplină a omului în slava sa de la început. ...

Ce dreپți care sunt în viață sunt schimbați „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” (1 Corinteni 15:52). La glasul lui Dumnezeu, ei au fost glorificați, iar acum sunt făcuți nemuritori și, împreună cu sfinții înviați, sunt ridicați ca să Îl întâmpine pe Domnul în văzduh. ... Copilașii sunt purtați de îngeri și duși în brațele mamelor lor. Prieteni care au fost despărțiți prin moarte sunt reuniți ca să nu se mai despartă niciodată și, cu cântece de veselie, urcă împreună către cetatea lui Dumnezeu. Toți morții cei scumpi, de la neprihănitul Abel până la ultimul dintre sfinți care a murit, se vor trezi la o viață glorioasă, nemuritoare. – *The Faith I Live By*, p. 183

Joi, 17 noiembrie

Nesfârșita întâlnire

Dătătorul vieții vine pentru a rupe lanțurile mormântului. El urmează să-i scoată afară pe cei închiși în morminte și să proclame: „Eu sunt Învierea și Viața.” Acolo stă oștirea celor înviați. Ultimul gând a fost cu privire la moarte și durerile ei. Ultimele gânduri pe care le-au avut au fost cu privire la mormânt, dar acum ei proclamă: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Corinteni 15:55). Durerile morții au fost ultimele lucruri pe care le-au simțit. ...

Când se vor trezi, orice durere va fi dispărut. „Unde îți este biruința, moarte?” Iată că ei stau aici, primesc atingerea finală a nemuririi și se înalță pentru a-l întâmpina pe Domnul în văzduh. Porțile cetății lui Dumnezeu se deschid, iar popoarele care au păzit adevărul intră în ea. – *Solii alese*, cartea 3, pp. 430–431

Când Domnul Hristos va veni iarăși pe pământ, nu ca un arestat înconjurat de drojdia societății, oamenii Îl vor vedea ca Împărat al cerului. Domnul Hristos va veni în slava Sa, în slava Tatălui Său și în slava sfinților îngeri. De zece mii de ori zece mii și mii de mii de îngeri, fiii minunați și biruitori ai lui Dumnezeu, de un farmec și o slavă inegalabile, Îl vor însoți în drumul Său. Apoi El va sta pe tronul slavei Sale și vor fi aduse înaintea Sa toate națiunile pământului. Atunci orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. În locul unei coroane de spini, El va purta o coroană de slavă – coroană în coroană. În locul acelei vechi haine regale de purpură, El va fi îmbrăcat cu haine de cel mai imaculat alb, „de o albeață pe care niciun înălbitor de pe pământ n-o poate da” (Marcu 9:3). Pe haina și pe coapsa Lui va fi scris un nume: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19:16). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 739

Hristos vine pe nori cu mare slavă. Va fi însoțit de o mulțime de îngeri strălucitori. El va veni să-i trezească pe cei morți și să-i glorifice pe sfinții cei vii din mărire în mărire. El va veni să-i onoreze pe aceia care L-au iubit și au păzit poruncile Sale și îi va lua la Sine. El nu i-a uitat nici pe ei, nici făgăduințele Lui. Legăturile de familie se vor reface. Când privim în urmă la morții noștri, ne putem gândi la dimineața în care trâmbița lui Dumnezeu va suna, când „morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:52). Încă puțin, și Îl vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui. Încă puțin, și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Încă puțin, și El ne va înfățișa „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24). De aceea, când a dat semnele venirii Sale, El a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 632

Vineri, 18 noiembrie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Hristos, Pâinea vieții” (13 aprilie); *Faptele apostolilor*, capitolul 30, „Chemarea la o treaptă mai înaltă”, ultima parte.

Pasaje care se contrazic?

Sabat după-amiază, 19 noiembrie

O înțelegere corectă a cuvântului Scripturii, a ceea ce „Este scris”, cu privire la starea celor morți este esențială pentru vremea de acum. Cuvântul lui Dumnezeu declară că morții nu știu nimic, și ura, și dragostea lor au pierit. Noi trebuie să mergem la cuvântul sigur al profeției și să recunoaștem autoritatea lui. Doar dacă avem o bună cunoaștere a Scripturii, atunci când puterea făcătoare de minuni a lui Satana se va manifesta în lume, nu vom putea fi amăgiți să numim aceste minuni lucrări ale lui Dumnezeu, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu declară că, dacă va fi cu putință, chiar cei aleși vor fi prinși în capcanele amăgirilor lui Satana. Noi nu trebuie să lăsăm din mână Scriptura. Dacă reușește să te facă să crezi că în Cuvântul lui Dumnezeu sunt și lucruri care nu sunt inspirate, Satana va fi gata să-ți prindă în capcană sufletul. Noi nu trebuie să ne simțim în siguranță, să fim siguri pe noi, însă, în același timp, trebuie să cunoaștem adevărul. – *Review and Herald*, 18 decembrie 1888

În timpul acesta sunt prezentate tot felul de amăgiri. Adevărurile cele mai simple ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt acoperite de o masă de teorii inventate de oameni. Idei false mortale sunt prezentate ca fiind un adevăr în fața căruia toți trebuie să se închine. Simplitatea adevăratei evlavii este îngropată sub tradiție.

Învățătura despre nemurirea naturală a sufletului este una dintre ideile false prin care vrăjmașul îi înșală pe oameni. Ideea aceasta falsă este aproape universal răspândită. ... Aceasta este una dintre minciunile concepute în sinagoga vrăjmașului, care face parte din vinul otrăvitor al Babilonului. „... Toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.” „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!»” – *Evangelizare*, p. 247

Subiectul despre starea omului în moarte, faptul că sufletul nu este nemuritor, de asemenea, trebuie să fie tratat cu o mare grijă, ca nu cumva introducerea lui să provoace o controversă adâncă și agitată, care va închide ușa pentru o cercetare ulterioară a adevărului.

Când ne adresăm minții oamenilor este nevoie de o mare înțelepciune, chiar și când prezentăm dovezile nădejdi care este în noi. ... Care este nădejdea pentru care trebuie să dăm un motiv? Este nădejdea vieții veșnice prin Isus Hristos. ... Voi insistați prea mult asupra ideilor și doctrinelor specifice, iar inima celui necredincios nu este sensibilizată. A încerca să-l impresionăm, este ca și când a-i încerca să lovești un fier rece. ...

Avem nevoie continuu de înțelepciune pentru a ști când să vorbim și când să păstrăm tăcerea. Totuși, când vorbim despre nădejdea vieții veșnice, suntem întotdeauna în siguranță deplină. Iar când inima este întru totul sensibilizată și supusă de dragostea lui Isus, se va pune întrebarea: „Doamne, ce trebuie să fac pentru a fi mântuit?” – *Letter 12*, 1890

Duminică, 20 noiembrie

Bogatul și Lazăr

În parabola despre omul bogat și săracul Lazăr, Domnul Hristos arată că destinul veșnic al oamenilor este hotărât în timpul acestei vieți. Harul lui Dumnezeu îi este oferit fiecărui suflet de-a lungul timpului de probă. Dar, dacă își risipesc ocaziile, dedicându-se satisfacțiilor egoiste, oamenii se despart singuri de viața veșnică. După moarte, nu le va mai fi acordat niciun alt timp de probă. Oamenii așază, prin propria alegere, o prăpastie de netrecut între ei și Dumnezeu.

Această parabolă prezintă un contrast între bogații care nu s-au încrezut în Dumnezeu și săracii care au avut încredere în Dumnezeu și au depins de El. Domnul Hristos arată că va veni timpul când poziția celor două categorii de oameni va fi inversată. Într-o zi, cei care sunt săraci în privința bunurilor lumești, dar care se încred în Dumnezeu și sunt răbdători în suferință, vor fi înălțați mai presus de cei care acum dețin cele mai înalte poziții pe care le poate oferi lumea, dar care nu și-au încredințat viața în mâna lui Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 260

În această parabolă, Domnul Hristos îi întâmpina pe oameni pe terenul lor. Mulți dintre cei care ascultau cuvintele Domnului Hristos susțineau doctrina care spunea că, între moarte și înviere, cel decedat se află într-o stare de conștiință. Mântuitorul cunoștea ideile lor și Și-a formulat parabola în așa fel încât să le transmită câteva adevăruri importante, tocmai

prin intermediul acestor păreri preconcepute. El ținea în fața ascultătorilor Săi o oglindă în care să se poată vedea pe ei înșiși în adevărata lor relație cu Dumnezeu. Domnul a folosit acea opinie larg răspândită pentru a le comunica ideea pe care dorea să o evidențieze mai presus de toate celelalte, și anume că niciun om nu este prețuit pentru posesiunile lui, deoarece ele îi aparțin doar ca un împrumut din partea Domnului. Folosirea greșită a acestor daruri îl va așeza mai jos de cei mai săraci și mai nenorociți dintre oamenii care Îl iubesc pe Dumnezeu și se încred în El. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 263

În încheierea istoriei omului bogat din parabolă sunt descrise evenimentele finale din istoria acestui pământ. Bogatul pretindea că este un fiu al lui Avraam, dar era despărțit de Avraam printr-o prăpastie de netrecut, printr-un caracter care se formase greșit. Avraam I-a slujit lui Dumnezeu, urmând Cuvântul Său cu credință și supunere. Dar bogatul a fost nepăsător față de Dumnezeu și față de nevoile omenirii suferinde. Prăpastia cea mare dintre el și Avraam era prăpastia neascultării. ...

Când vocea lui Dumnezeu îi va învia, cei morți vor ieși din mormânt cu aceleași poftă și pasiuni, aceleași preferințe și aceleași repulsii pe care le-au cultivat în timpul vieții. Dumnezeu nu face nicio minune pentru a recrea un om care nu a vrut să fie recreat atunci când i s-au acordat toate ocaziile și i s-au asigurat toate condițiile favorabile. ... A învăța de la Domnul Hristos înseamnă a primi harul Lui, care este caracterul Său. Dar cei care nu prețuiesc și nu folosesc ocaziile valoroase și influențele sfinte care le-au fost acordate pe pământ nu sunt pregătiți să ia parte la închinarea curată din cer. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 269–271

Luni, 21 noiembrie

„Astăzi vei fi cu Mine în rai”

Acum, când atârna pe cruce, încă mai ajungea până la El sunetul râsetelor și al blestemelor. Cu inima plină de dor, El a fost atent să audă vreo expresie a credinței din partea ucenicilor Săi. Dar El a auzit numai cuvinte de jale: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel”. Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinței și a iubirii din partea tâlharului muribund! În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau și chiar ucenicii se îndoiau de divinitatea Lui, sârmanul tâlhar, pe pragul veșniciei, Îl numește Domn pe Isus. Mulți au fost gata să-L numească Domn atunci când făcea minuni sau după ce S-a ridicat din mormânt, dar nimeni altul, în afară de tâlharul pocăit, care

a fost salvat în ceasul al unsprezecelea, nu L-a recunoscut atunci când, muribund, atârna pe cruce. ...

„Îți spun astăzi, vei fi cu Mine în rai.” Domnul Hristos nu i-a făgăduit tâlharului că va fi cu El în paradis în ziua aceea. Nici El nu mergea în ziua aceea în paradis. El a dormit în mormânt, iar în dimineața învierii a spus: „... încă nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17). Dar, în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângerii și întunecării, a fost dată făgăduința: „Astăzi”, pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: „Vei fi cu Mine în rai”. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 750–751

Domnul Isus i-a spus Mariei: „Nu Mă ține, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu.” Pe cruce, când Isus a închis ochii în moarte, sufletul Său nu a plecat imediat la cer, așa cum cred unii – cum ar putea fi adevărate cuvintele lui: „... încă nu M-am suit la Tatăl Meu”? Spiritul lui Isus a dormit în mormânt împreună cu trupul Lui, și nu și-a luat zborul spre cer, păstrându-și acolo o existență separată de corp, ca să privească la ucenicii care jeleau în timp ce îmbălsămau corpul din care sufletul zburase. Tot ce cuprind viața și rațiunea lui Hristos a rămas împreună cu trupul Său în mormânt și, când a ieșit de acolo a ieșit ca o ființă completă, nu a trebuit să-și cheme spiritul din cer. El a avut putere să Își dea viața și să Și-o ia iarăși. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1150

Mântuitorul milostiv stă chiar lângă tine, gata să te ajute. El va trimite toți îngerii din slavă să te ajute când te lupți să învingi păcatul, pentru ca Satana să nu te poată birui. Hristos ... a luat asupra Sa natura omenească ca să poată coborî la om în ispitele de care este asaltat. Răscumpărătorul nostru știe exact cum să ne ajute pe fiecare în luptele pe care le avem. – *In Heavenly Places*, p. 263

Marti, 22 noiembrie

„Să mă mut și să fiu împreună cu Hristos”

Când, prin descoperirea lui Hristos, a fost convertit și din prigonitor a devenit creștin, Pavel a declarat că el a fost ca o stârpitură. De atunci înainte, pentru el, Hristos era totul în toate. „Pentru mine, a trăi este Hristos” declara el. Aceasta este cea mai bună explicație din toată Scriptura, în cuvinte puține, pentru ce înseamnă să fii creștin. Acesta este întregul adevăr al Evangheliei. Pavel a înțeles ceea ce mulți par a nu fi în stare să priceapă. Cât de plin de zel era! Cuvintele sale arată că mintea lui era concentrată asupra lui Hristos, că viața lui era strâns legată de Domnul său. Hristos

era creatorul, sprijinul și sursa vieții lui. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 903

„De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:8).

Pavel a privit întotdeauna la cununa de slavă care avea să îi fie dată, și nu numai lui, ci și tuturor aceluia care iubesc venirea lui Hristos. Dar, pentru el, cununa era atât de vrednică de dorit prin biruința obținută prin Isus Hristos. Domnul Isus nu vrea să avem ambiția de a câștiga răsplata, ci să ne dorim să împlinim voia lui Dumnezeu pentru că este voia Sa, indiferent de răsplata pe care urmează să o primim. – *Lift Him Up*, p. 343

De-a lungul căii care duce la moarte sunt dureri și pedepse, sunt necazuri și dezamăgiri, sunt avertizări de la solii lui Dumnezeu, care ne spun să nu continuăm, iar Dumnezeu va face chiar pentru cei nepăsători și cei încăpățânați să fie greu de mers pe această cale care duce la nimicire. Pe întregul parcurs al căii abrupte care duce la viața veșnică sunt izvoare de bucurie care îi înviorează pe cei obosiți. Bucuria adevărată și puternică a sufletului începe cu faptul că Hristos, nădejdea slavei, este în ei. Dacă alegi acum calea pe care te conduce Dumnezeu și continui să înaintezi acolo unde te cheamă glasul datoriei, dificultățile pe care Satana le-a făcut să pară mari înaintea ta vor dispărea.

Nicio cale nu este sigură, cu excepția aceleia care ajunge tot mai clară și mai statornică pe măsură ce se înaintează pe ea. Piciorul poate să alunece uneori de pe calea cea sigură. Ca să mergi fără teamă, trebuie să știi că mâna ta este ținută ferm de mâna lui Hristos. ...

... Privește la apostolul Pavel! Ascultă cuvintele lui, care răsună de-a lungul timpului până la noi: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum, mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în «ziua aceea», Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:7,8). Acesta este strigătul de luptă și de biruință al lui Pavel. Care va fi strigătul tău? – *Solii alese*, cartea 2, p. 169

Miercuri, 23 noiembrie

Duhurile din închisoare

Dumnezeu le-a oferit [antediluvienilor] o sută douăzeci de ani de probă și în acest timp le-a vorbit prin Metusala, Noe și mulți alți slujitori ai Săi. Dacă ar fi ascultat cuvintele acestor martori credincioși, dacă s-ar fi pocăit și I-ar fi fost credincioși Domnului, El nu i-ar fi nimic. ...

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului.” Hristos a fost angajat în această luptă în vremea lui Noe. Glasul Lui le-a vorbit locuitorilor lumii vechi, prin mesaje de avertizare, muștrare și invitații. El le-a acordat oamenilor 120 de ani ca timp de probă, în care să se pocăiască. Dar oamenii au ales înșelăciunile lui Satana și au pierit în apele potopului. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1088

Păcatele pentru care nu s-au pocăit și n-au fost părăsite nu vor fi iertate și nici șterse din cărți, ci vor sta ca mărturie împotriva păcătosului în ziua lui Dumnezeu. Poate că faptele rele au fost săvârșite la lumina zilei sau în întunericul nopții, dar au fost deschise și descoperite înaintea Aceluia cu care avem de-a face. Îngerii lui Dumnezeu au fost martori la fiecare păcat și l-au înregistrat în rapoartele care nu greșesc. Păcatul poate fi ascuns, negat, acoperit ca să nu fie știut de tată, de mamă, de soție, de copii și de prieteni; nimeni altul în afară de făptașul vinovat n-ar putea să aibă nici cea mai slabă bănuială cu privire la păcat; dar el este descoperit în fața inteligențelor cerului. Întunericul nopții celei mai întunecate, tănuirea cea mai meșteșugită nu sunt în stare să acopere nici măcar un gând de cunoașterea Celui veșnic. Dumnezeu are un raport exact cu privire la orice faptă nedreaptă și lucrare necinstită. El nu este indus în eroare de aparența de evlavie. El nu face greșeli în aprecierea caracterului. Oamenii pot fi înșelați de cei stricați cu inima, dar Dumnezeu pătrunde prin toate prefăcătoriile și citește viața interioară. ...

Așa după cum trăsăturile feței sunt reproduse cu o exactitate fără greș pe planșeta lăcuită a artistului, tot astfel caracterul este reprodus cu credincioșie în cărțile de sus. Și totuși, cât de puțin interes se manifestă cu privire la raportul care trebuie să fie supus privirii ființelor cerești! Dacă s-ar putea da la o parte vălul care desparte lumea vizibilă de cea invizibilă, iar fiii oamenilor l-ar vedea pe îngerul raportor înregistrând orice cuvânt și faptă cu care vor trebui să se întâlnească la judecată, câte cuvinte care se rostesc zilnic ar rămâne nerostite și câte fapte ar rămâne nefăcute! – *Tragedia veacurilor*, pp. 486–487

Joi, 24 noiembrie

Sufletele de sub altar

Când a fost ruptă pecetea a cincea, Ioan a văzut în viziune, sub altar, mulțimea celor care au fost omorâți din cauza Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 968

Dumnezeu a lucrat întotdeauna pentru copiii Săi, când ei se aflau în situația cea mai critică, atunci când se părea că nu mai este nicio speranță ca ruina să fie evitată. Planurile oamenilor răi, vrăjmașii bisericii, sunt supuse puterii Sale și providenței Sale cârmuitoare! El poate mișca inimile oamenilor de stat, mânia celor turbulenți și nemulțumiți, a celor care Îl urăsc pe Dumnezeu, adevărul și poporul Său, poate să fie potolită așa cum se potolesc apele dacă El le poruncește să se liniștească. Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. Acela care face stelele să meargă în ordine pe bolta cerului, al cărui glas controlează valurile adâncimilor de ape, același Creator infinit va lucra în favoarea poporului Său, dacă acesta Îl cheamă în credință. El va ține în frâu forțele întunericului până când avertizarea este dată lumii și toți cei ce o vor asculta vor fi pregătiți pentru luptă. – *Mărturii*, vol. 5, p. 452

Întregul sistem de principii și de învățături religioase, care ar trebui să constituie temelia și structura vieții sociale, pare a fi un edificiu gata să se prăbușească în ruină.

Criminalii cei mai josnici, când sunt aruncați în închisoare pentru abaterile lor, sunt făcuți adesea primatorii darurilor și atențiilor ca și când ar fi obținut o distincție de invidiat. Se face o mare publicitate caracterului și crimelor lor. Presa publică amănunte revoltătoare cu privire la vicii, inițiindu-i în felul acesta și pe alții în practicarea înșelătoriei, furtului și a crimei, iar Satana tresaltă pentru succesele planurilor lui diabolice. ...

Curțile de justiție sunt corupte. Conducătorii sunt mânați de dorința după câștig și de iubirea de plăceri senzuale. Necumpătarea a întunecat facultățile multora, așa încât Satana are stăpânire aproape deplină asupra lor. Juriștii sunt pervertiți, mituiți, înșelați. Beția și petrecerile, pasiunea, gelozia, necinstea de orice fel sunt prezente printre aceia care administrează legile. „Adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie” (Isaia 59:14). – *Tragedia veacurilor*, pp. 585–586

Răbdarea lui Dumnezeu are totuși limite. Hotarul îndelungii Sale răbdări poate fi ajuns și atunci El va pedepsi cu siguranță. Și, când ajunge la cazul păcătosului încrezut în sine, El nu Se va opri până nu îl va nimici cu desăvârșire. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1166

Vineri, 25 noiembrie

Studiu suplimentar

Principiile fundamentale ale educației creștine, capitolul „Profesorii – exemple de integritate creștină” (prima parte) p. 504.

26 noiembrie – 2 decembrie

Flăcările iadului

Sabat după-amiază, 26 noiembrie

Cum ar trebui să cercetăm Scripturile? Ar trebui mai întâi să formulăm fiecare doctrină și apoi să încercăm să facem să se potrivească cu ideile noastre deja stabilite? Sau ar trebui mai degrabă să ne aducem ideile și opiniile față în față cu Scriptura, comparându-ne amănunțit teoriile cu Scripturile adevărului? Mulți dintre aceia care citesc Scripturile și chiar îi învață pe alții, nu înțeleg adevărurile valoroase pe care le citesc sau le prezintă altora.

Chiar și acolo unde adevărul este evident, mulți oameni dau curs erorii. Dacă ar compara cu Cuvântul lui Dumnezeu doctrinele pe care le cred și nu ar mai citi Cuvântul în lumina doctrinelor lor, pentru a demonstra că sunt corecte, nu ar mai umbla ca orbii în întuneric și nici nu ar mai apăra eroarea. Mulți prezintă cuvintele Scripturii în așa fel, încât să se potrivească ideilor lor, înșelându-se astfel pe ei înșiși și pe alții prin felul greșit în care interpretează Cuvântul lui Dumnezeu. – *Sfaturi pentru scriitori și editori*, p. 36

Oh, cât de înșelătoare este inima omenească! Cât de ușor este pentru ea să se armonizeze cu răul! Nimic nu este mai dăunător pentru interesele sufletului, pentru curăția lui, pentru concepțiile lui adevărate și sfinte despre Dumnezeu și despre lucrurile sfinte și veșnice, decât să acordăm atenție fără încetare și să înălțăm lucruri care nu vin de la Dumnezeu. Faptul acesta otrăvește inima și degradează înțelegerea. Adevărul curat poate fi urmărit până la Sursa lui divină, prin influența lui înălțătoare, înnobilitoare și sfințitoare asupra caracterului celui care îl primește. ...

„Luați seama dar la felul cum ascultați” (Luca 8:18) este avertizarea lui Hristos. Noi trebuie să ascultăm ca să învățăm adevărul și să putem umbla în el. Din nou: „Luați seama la ce auziți” (Marcu 4:24). Examinați cu atenție, „cercetați toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5:21), „să nu dați

crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4:1). Acesta este sfatul lui Dumnezeu. Oare să nu-l ascultăm noi? – *Solii alese*, cartea 2, pp. 78–79

Credința într-o minciună nu va avea o influență sfințitoare asupra vieții sau a caracterului. Nicio idee falsă nu este adevăr și nici nu poate fi făcută să fie adevăr prin repetare sau prin faptul că este crezută. Sinceritatea nu va salva niciodată un suflet de consecințele credinței într-o idee falsă. Fără sinceritate nu poate exista o religie adevărată, dar sinceritatea manifestată într-o religie falsă nu-i va mântui niciodată pe oameni. Eu pot să fiu întru totul sinceră mergând pe o cale greșită, dar faptul acesta nu va face acea cale să fie bună și nici nu mă va duce acolo unde doream să ajung. Domnul nu vrea ca noi să avem o credință oarbă și să considerăm această credulitate ca fiind credința care sfințește. Adevărul este principiul care sfințește, prin urmare, se cuvine ca noi să cunoaștem adevărul. Trebuie să comparăm lucrurile spirituale între ele. Să cercetăm toate lucrurile, dar să rămânem statornici numai la ce este bine, la lucrurile care poartă acreditarea divină și care ne arată adevăratele motive și principii ce ne îndeamnă la acțiune. – *Solii alese*, cartea 2, p. 56

Duminică, 27 noiembrie

Vierme nemuritor?

Apoi, în frunte cu Satana, mulțimea se pune în mișcare. Împărații și războinicii îl urmează îndeaproape pe Satana și mulțimea vine imediat după ei, organizată pe companii. Fiecare companie își are comandantul ei și se respectă ordinea în timp ce mășăluiesc pe suprafața crăpată a pământului către Cetatea Sfântă. Isus închide porțile cetății. Această armată uriașă înconjoară cetatea, luptătorii ocupă pozițiile de luptă, așteptându-se la o bătălie crâncenă. ...

Satana se avântă în mijlocul urmașilor săi și încearcă să împingă mulțimea la acțiune. Dar un foc de la Dumnezeu din cer este aruncat ca o ploaie asupra lor și oamenii cei mari, cei puternici, nobilii, cei săraci și cei nenorociți, toți sunt mistuiți laolaltă. Am văzut că unii erau nimicivi cu repeziciune, în timp ce alții sufereau mai mult timp – erau pedepsiți după faptele făcute în trup. Unii ardeau multe zile la rând și, atâta vreme cât exista o parte din ei nemistuită, simțământul suferinței rămânea mai departe. Îngerul a spus: „Viermele vieții nu va muri, focul lor nu se va

stinge atâta timp cât va mai exista chiar și o fărâmbă minusculă din ei, din care să se hrănească.” – *Scrieri timpurii*, pp. 293–294

„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul.” „Atunci se va descoperi slava Domnului și, în clipa aceea, orice făptură o va vedea.” „... Așa va face Domnul Dumnezeu să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.” „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului.” – *Maranatha*, p. 371

Dumnezeu a oferit un loc în marele Său plan fiecărei națiuni și fiecărei persoane. Corectitudinea oamenilor și a națiunilor de azi este măsurată cu firul cu plumb aflat în mâna Celui care nu greșește niciodată. Toți își hotărăsc destinul prin propria alegere, iar Dumnezeu domnește peste toți, supraveghind împlinirea scopurilor Sale.

Istoria pe care a trasat-o în Cuvântul Său marele EU SUNT, legând verigă după verigă în lanțul profetic, din veșnicia trecutului către veșnicia viitorului, ne spune unde ne aflăm astăzi în scurgerea veacurilor și la ce ne putem aștepta în viitor. Tot ce au prezis profețiile că se va întâmpla a putut fi urmărit pe paginile istoriei și putem fi siguri că se vor împlini și profețiile care se referă la lucruri care urmează să se întâmple. – *Educație*, p. 178

Luni, 28 noiembrie

Flăcările iadului

Lupta împotriva Legii lui Dumnezeu, care a început în ceruri, va fi continuată până la sfârșitul timpului. Fiecare om va fi încercat. Ascultarea sau neascultarea este problema asupra căreia lumea întreagă va trebui să hotărască. Va trebui ca toți să aleagă să asculte ori de Legea lui Dumnezeu, ori de legile oamenilor. Aici se va trage linia de demarcație. Nu vor exista decât două clase. Fiecare ființă își va defini poziția și toți vor arăta dacă au ales să fie de partea loialității sau de partea răzvrătirii.

Atunci va veni sfârșitul. Dumnezeu va răzbuna Legea Sa și îl va elibera pe poporul Său. Satana și toți cei care i s-au alăturat în răzvrătire vor fi nimiciți. Păcatul și păcătoșii vor pieri cu rădăcină și ramuri (Maleahi 4:1) – Satana fiind rădăcina, iar urmașii săi, ramurile. ...

Acesta nu este un act de manifestare a puterii arbitrare din partea lui Dumnezeu. Cei ce au respins mila Sa vor culege ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții, dar, atunci când alege să slujească păcatului, omul se

desparte de Dumnezeu și, în acest fel, nu mai are legătură cu viața. ... Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 763–764

Dumnezeu nu dorește să distrugă pe nimeni. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11). Pe tot parcursul timpului de probă, Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni să accepte darul vieții. Numai cei care resping îndemnurile Sale sunt lăsați să piară. Dumnezeu a declarat că păcatul trebuie nimicit din cauza influenței lui distrugătoare asupra universului. Cei care se atașează de păcat vor pieri odată cu nimicirea acestuia. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 123

Dumnezeu este plin de iubire și bogat în bunătate, dar El nu îi va achita nicidecum pe aceia care desconsideră marea mântuire pe care El a pregătit-o pentru ei. Antediluvienii, care trăiau atât de mult, au fost șterși de pe fața pământului pentru că desființaseră Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu Se va mai folosi de apele de sus din cer și de cele din adâncuri pentru a nimici lumea, ci, când mânia Sa se va revărsa din nou asupra acelor care Îi disprețuiesc autoritatea, ei vor fi nimiciți de focul ascuns în adâncimile pământului care va fi pus în acțiune prin foc venit din cer. Apoi, de pe pământul astfel purificat se va ridica un cânt de laudă: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor” (Apocalipsa 5:13). „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!” Și fiecare dintre aceia care au avut ca primă preocupare comoara din cer, ... se vor uni în corul acesta triumfător și plin de bucurie. – *Our High Calling*, p. 252

Marti, 29 noiembrie

Sfinții din purgatoriu

Secolele care au urmat au cunoscut o sporire continuă a ideilor false din învățăturile propuse de Roma. Chiar și înainte de instituirea papalității, învățăturile filozofilor păgâni beneficiaseră de atenție și exercitaseră o influență în biserică. Mulți care pretindeau că sunt convertiți încă erau

atașați de învățăturile filozofiei păgâne și nu numai că au continuat să le cerceteze ei înșiși, dar le-au impus și altora ca fiind niște mijloace de a-și extinde influența printre păgâni. În felul acesta, în credința creștină au fost introduse unele idei false grave. Printre aceste idei, un loc de seamă l-a avut credința în nemurirea naturală a omului și în starea de conștiință după moarte. Învățătura aceasta a pus temelia pe care Roma a instituit invocarea sfinților și adorarea fecioarei Maria. De asemenea, din ea a apărut și erezia chinului veșnic al celor nepocăiți, care a fost integrată de timpuriu în credința catolică.

Apoi a fost pregătită calea pentru introducerea unei alte invenții a păgânismului, pe care Roma a numit-o purgatoriu și a folosit-o pentru a îngrozi mulțimile credule și superstițioase. Erezia aceasta susține existența unui loc de tortură, unde sufletele care nu merită condamnarea veșnică ar trebui să sufere pedeapsa pentru păcatele lor și, după ce au fost eliberate de necurăție, ar urma să fie primite în cer. – *Istoria mântuirii*, pp. 332–333

Ne putem apropia de Dumnezeu prin Isus Hristos, Mijlocitorul, singura cale pe care El iartă păcatele. Dumnezeu nu poate ierta păcatele în detrimentul dreptății Sale, sfințeniei Sale și adevărului Său. Dar El iartă păcatele și le iartă pe deplin. Nu există păcate pe care El nu le va ierta în și prin Domnul Isus Hristos. Aceasta este singura speranță a păcătosului și, dacă rămâne aici, în credință sinceră, este sigur de iertare, iertare deplină și fără plată. Există o singură posibilitate, și aceasta este pentru toți; prin ea este pregătită o iertare bogată și îmbelșugată pentru sufletul pocăit, care regretă cu adevărat, și cele mai întunecate păcate sunt iertate. ...

Tămâia care este oferită acum de oameni, slujbele (liturghiile) despre care se spune că sunt pentru eliberarea sufletelor din purgatoriu, nu sunt de niciun folos înaintea lui Dumnezeu. Toate altarele și sacrificiile, tradițiile și invențiile prin care oamenii speră să câștige mântuirea sunt erezii. Nu trebuie adus niciun sacrificiu aici, pentru că Marele-Preot Își face lucrarea în Locul Sfânt. Niciun prinț sau monarh să nu aibă îndrăzneala de a se aventura în acel loc sfânt. – *Comentariile Ellen G. White*, în *CBAZȘ*, vol. 7, pp.912–913

Nu există nicio scuză pentru aceia care sprijină ideea că nu ar mai fi nimic fărămă de adevăr care trebuie să fie descoperit și că toate învățăturile noastre despre Scriptură sunt fără greșală. Simplul fapt că poporul nostru a considerat pentru o mare perioadă de timp că anumite învățături

sunt corecte nu constituie o dovadă a infailibilității concepțiilor noastre. Timpul nu va transforma eroarea în adevăr, iar adevărul își poate permite luxul de a fi corect. Doctrinile adevărate nu vor avea nimic de pierdut în urma unei cercetări amănunțite. – *Sfaturi pentru scriitori și editori*, p. 35

Miercuri, 30 noiembrie

Un rai cu suflete fără trup

Pe eroarea fundamentală a nemuririi naturale a sufletului se bazează doctrina stării conștiente în moarte, doctrină care, ca și cea a chinului veșnic, este contrară Scripturii, rațiunii și sentimentelor noastre de omenie.

Potrivit credinței populare, cei răscumpărați care se află în ceruri știu tot ce se petrece pe pământ, mai ales tot ce se întâmplă în viața prietenilor de care s-au despărțit. Dar cum ar putea cei morți să fie fericiți știind necazurile celor vii, fiind martori la păcatele comise de cei dragi și văzându-i cum trec prin atâtea suferințe, dezamăgiri și necazuri în viață? De câtă fericire cerească ar avea parte cei care plutesc deasupra prietenilor lor de pe pământ? O, cât de revoltătoare este credința că, îndată ce suflarea părăsește trupul, sufletul celui nepocăit este încredințat flăcărilor iadului! Ce suferință cumplită trebuie să fie pentru cei care-și văd prietenii mergând în mormânt nepregătiți, numai pentru a începe o veșnicie de durere și păcat! Mulți au ajuns în pragul nebuniei din cauza acestui gând chinuitor.

Ce spune Scriptura despre aceste lucruri? David declară că omul nu este conștient după moarte: „Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și planurile” (Psalmii 146:4). Solomon afirmă același lucru: „Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic. ... Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor de mult au și pierit și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. ... Căci, în Locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9:5,6,10) – *Tragedia veacurilor*, p. 545

„Căci David zice despre El: «Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde, căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.»”

Aici, Petru arată că David nu ar fi putut să vorbească despre sine însuși, ci a vorbit în mod categoric despre Isus Hristos. ... Ca împărat al lui Israel și, de asemenea, ca profet, David fusese onorat de Dumnezeu într-un mod deosebit. Într-o viziune profetică, i s-au arătat viața și lucrarea viitoare a Domnului Hristos. El a văzut cum Domnul urma să fie respins, precum și judecarea, răstignirea, înmormântarea, învierea și înălțarea Sa la cer.

David a mărturisit că sufletul lui Hristos nu urma să fie lăsat în mormânt și nici trupul Său nu avea să vadă putrezirea. Petru arată că profeția aceasta s-a împlinit prin Isus din Nazaret. Dumnezeu Îl înviase cu adevărat, înainte ca trupul Său să putrezească. Acum, El era Cel înălțat în ceruri. – *Istoria mântuirii*, pp. 244–245

Joi, 1 decembrie

Perspectiva biblică

Isus i-a iubit pe oameni și a luat toate măsurile ca sufletul răscumpărat cu sânge să aibă o naștere din nou, o nouă viață care își are originea în propria Sa viață. ... „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața“ (1 Ioan 5:12). Aceia care cred în Hristos Îl au pe El ca sursă a puterii și a structurii caracterului lor. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 299 (19 octombrie)

Isus a declarat: „Eu sunt Învierea și Viața.” În Hristos există viața originală, neîmprumutată, nederivată. ... Divinitatea lui Hristos este asigurarea creștinului pentru viața veșnică. „Cine crede în Mine” a spus Isus, „chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată” (Ioan 11:25,26).

Pentru credincios, moartea este o problemă minoră. Hristos vorbește despre ea ca fiind o clipă. „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea. ... Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea” (Ioan 8:51,52). Pentru creștin, moartea nu este decât un somn, un moment de tăcere și întuneric. Viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Coloseni 3:4). – *The Faith I Live By*, p. 187

Nimeni mai puțin sfânt decât Singurul născut din Tatăl nu ar fi putut oferi o jertfă care să-i poată curăți pe toți, chiar și pe cei mai păcătoși și mai degradați, care Îl primesc pe Mântuitorul să fie ispășirea lor și devin

ascultători de Legea Cerului. Nimic mai puțin nu ar fi putut face ca omul să fie din nou plăcut lui Dumnezeu.

Domnul Hristos Și-a dat viața pentru a face posibilă refacerea chipului lui Dumnezeu în om. Puterea harului Său este aceea care îi unește pe oameni în ascultare de adevăr. ...

Pentru inima care a devenit curată, totul este schimbat. ... Duhul lui Dumnezeu aduce în suflet o viață nouă și supune gândurile și dorințele omului voinței lui Hristos, iar omul dinăuntru este înnoit după chipul lui Dumnezeu. Oameni slabi și supuși greșelii, bărbați și femei, îi arată lumii că puterea răscumpărătoare a harului poate face ca un caracter plin de defecte să se transforme și să devină armonios și aducător de rod îmbelșugat. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 103 (5 aprilie)

Vineri, 2 decembrie

Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Asigurarea moștenirii noastre” p. 152 (23 mai); *Tragedia veacurilor*, capitolul 34, „Spiritismul”.

Înșelăciunile de la sfârșitul timpului

Sabat după-amiază, 3 decembrie

Cu cât învățăm mai mult cu privire la primele zile ale bisericii creștine și vedem astfel cu câtă subtilitate lucrează Satana pentru a slăbi și a nimici, cu atât vom fi mai bine pregătiți să rezistăm înșelăciunilor lui și să facem față pericolelor care vor veni. Suntem în timpul când vor exista necazuri așa cum lumea n-a văzut niciodată. „Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” Dar Dumnezeu a așezat granițe pe care Satana nu le poate trece. Credința noastră cea sfântă este această graniță, sau barieră; și, dacă ne zidim în credință, vom fi păstrați în siguranță de Cel puternic. „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întregă ca să încerce pe locuitorii pământului.” – *Mărturii*, vol. 5, p. 297

Experiența trecutului va fi repetată. În viitor, superstițiile lui Satana vor lua noi forme. Vor fi prezentate rătăcirii într-un mod plăcut și lingușitor. Teorii false, îmbrăcate în veșminte de lumină, vor fi prezentate înaintea poporului lui Dumnezeu. Astfel, Satana va încerca să-i înșele, dacă va fi posibil, chiar și pe cei aleși. Vor fi exercitate cele mai fermecătoare influențe, mintea oamenilor va fi hipnotizată.

Pentru a înrobi mintea, vor fi strecurate toate formele de depravare, asemănătoare cu cele care existau între antediluvieni. Înălțarea naturii drept Dumnezeu, manifestarea neînfrânată a voinței omenești, sfaturile celor necredincioși – acestea sunt mijloacele folosite de Satana pentru a-și atinge scopurile. – *Mărturii*, vol. 8, p. 293

Hristos a fost ispitit în toate privințele așa cum este ispitit omul, dar niciodată nu a adus împotriva ispititorului o acuzație de ocară. La orice

ispită, El prezenta Cuvântul Domnului. „Stă scris” era arma Lui care niciodată nu dădea greș. Noi, ca reprezentanți ai lui Hristos, trebuie să întâmpinăm fiecare lovitură a vrăjmașului cu Cuvântul viului Dumnezeu.

Niciodată nu trebuie să ne îngăduim să mergem pe urmele șarpelui, folosind argumente științifice. Satana nu poate niciodată să câștige un avantaj față de copilul lui Dumnezeu care se sprijină pe Cuvântul lui Dumnezeu ca apărare a sa.

Sfătuitorul nostru a imprimat adânc în mintea noastră faptul că poporul lui Dumnezeu, păzitor al poruncilor, trebuie să fie sfințit prin adevăr și că adevărului trebuie să i se dea întotdeauna primul loc. Noi nu trebuie să uităm că Satana încă trăiește pentru a-și exercita puterea înșelătoare printr-o falsă știință.

Hristos era maiestatea cerului, Domnul vieții, dar, cu toate acestea, S-a smerit ca un om și S-a făcut ascultător de Legea lui Dumnezeu. El a trecut pe terenul pe care trebuie să pășească orice om care ia Numele Lui și a ieșit din încercare curat și neîntinat de păcat. El a fost pilda noastră în toate privințele. – *Mărturii*, vol. 9, pp. 68–69

Duminică, 4 decembrie

Misticismul

Există un simțământ fals cu privire la iubirea lui Isus, mult răspândit acum peste tot, că trebuie să rămânem în această iubire, deoarece credința în Isus este singurul lucru de care avem nevoie, dar aceste suflete trebuie învățate că iubirea lui Isus din inimă va duce la umilință în viață și ascultare de toate poruncile Lui. „Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2:4). Iubirea lui Isus care nu trece mai departe de buze nu va mântui niciun suflet, ci este o mare amăgire. ...

Aceia care resping adevărul Bibliei fac aceasta pretinzând că Îl iubesc pe Isus. Însă cei care Îl iubesc vor arăta această iubire fiind copii ascultători. Vor fi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători. Ei nu vor stăruii spunând continuu: „Tot ce trebuie să facem este să credem în Isus.” Este cu totul adevărat, dar ei nu înțeleg și nu iau în serios această afirmație. A crede în Isus înseamnă să-L primești ca Mântuitor al tău, ca Model al tău. Toți cei care Îl iubesc pe Isus trebuie să urmeze exemplul Său. Ei trebuie să aibă o legătură strânsă cu Isus, așa cum este legată mlădița de butucul viței. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 299 (17 octombrie)

Natura umană este oscilantă. Oamenii află adevărul prin puterea lor de înțelegere, dar nu vor să se despartă de lume. Nu vor să accepte să fie poporul deosebit al lui Dumnezeu. Ei cunosc adevărul Bibliei, dar nu vor să asculte și se întorc de la adevăr. Acționează potrivit cu necredința lor și asupra sufletului lor vine întunericul. Pentru că aleg să-și vadă de drumul lor, sunt lăsați să facă exact așa cum vor. Adevărul este batjocorit, Hristos nu este luat în seamă și, dacă nu se întorc și nu se pocăiesc, partea lor va fi pierzarea. – *The Upward Look*, p. 18

Credința și sentimentul sunt lucruri tot atât de distincte, cum este esutul față de vest. Credința nu este dependentă de sentimente. Noi trebuie să ne consacram lui Dumnezeu în fiecare zi și să credem că Domnul Hristos înțelege și primește jertfa noastră, fără să ne cerceteze ca să vadă dacă trăim acea intensitate a sentimentelor despre care noi credem că ar trebui să corespundă credinței noastre. Nu avem noi asigurarea că Tatăl nostru cerească dorește să le dea Duhul Sfânt celor ce I-L cer prin credință, mai mult decât doresc părinții să le dea daruri bune copiilor lor? Trebuie să înaintăm ca și când am fi auzit deja, din partea Aceluia ale cărui făgăduințe nu rămân niciodată neîmplinite, un răspuns la fiecare rugăciune pe care o înălțăm spre tronul lui Dumnezeu. Chiar și atunci când suntem cuprinși de tristețe, avem privilegiul de a lăsa ca inimile noastre să cânte înaintea lui Dumnezeu. Când procedăm astfel, norii care ne înconjoară vor fi risipiți și noi vom trece de la umbre și întuneric în lumina limpede a prezenței Sale. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 537

Luni, 5 decembrie

Experiențele din preajma morții

Prințul întunericului, care atâta vreme și-a dedicat lucrării de amăgire puterile minții lui pricepute, își adaptează cu măiestrie ispitele pentru oamenii din toate clasele și din toate categoriile sociale. Celor care au cultură și rafinament, el le prezintă spiritismul în aspectele lui rafinate și intelectuale și, în felul acesta, reușește să-i prindă pe mulți în cursele sale. Înțelepciunea pe care o dă spiritismul este aceea descrisă de apostolul Iacov, înțelepciunea care „nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească” (Iacov 3:15). Marele amăgitor o ascunde însă atunci când tăinuirea va împlini mai bine scopul lui. Acela care a putut să apară îmbrăcat în strălucirea serafimilor cerești în fața lui Hristos în pustia ispitei, vine la oameni în modul cel mai atractiv, ca un înger de lumină. El face

apel la rațiune prin prezentarea subiectelor înalte, delectează imaginația cu scene răpitoare, câștigă sentimentele prin prezentări elocvente de iubire și de milă. Stimulează imaginația spre zboruri înalte, făcându-i pe oameni să se mândrească atât de mult cu propria înțelepciune, încât în inima lor să-L disprețuiască pe Cel Veșnic. Ființa aceasta puternică, ce a reușit să-L ducă pe Mântuitorul lumii pe un munte foarte înalt și să facă să-I treacă pe dinainte toate împărățiile pământului cu slava lor, își va prezenta ispitele înaintea oamenilor în așa fel, încât să pervertească simțurile tuturor acelor care nu sunt ocrotiți de puterea divină. – *Tragedia veacurilor*, p. 553

Astăzi, chiar numele vrăjitoriei este disprețuit. Pretenția că oamenii pot avea relații cu spirite rele este privită ca o invenție a Evului Mediu, dar spiritismul, care își numără adepții cu sutele de mii și chiar cu milioanele, care și-a făcut drum în cercurile științifice, care a invadat bisericile și este favorizat de corpurile legislative și chiar de curțile împăraților, această înșelătorie colosală, nu este decât o redeșteptare, sub o nouă mască, a vrăjitoriei condamnate și interzise în vechime. – *Istoria mântuirii*, p. 395

Citirea Bibliei, studierea riguroasă a subiectelor biblice, eseuri scrise pe teme care fac bine minții și oferă cunoaștere, studierea profețiilor sau a prețioaselor lecții ale lui Hristos, toate acestea vor avea o influență care întărește resursele mintale și sporește spiritualitatea. O bună cunoaștere a Scripturii ascute puterea de discernământ și întărește sufletul împotri-va atacurilor lui Satana. ...

Mintea, la fel ca inima, trebuie consacrată slujirii lui Dumnezeu. El cere de la noi totul. Urmașul lui Hristos nu-și va îngădui nicio satisfacere a plăcerii și nu se va angaja în nicio activitate, oricât de nevinovată sau lăudabilă ar părea, dar despre care o conștiință iluminată îi spune că îi va slăbi zelul sau îi va coborî spiritualitatea. Orice creștin va lucra pentru a respinge valul răului.—*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 543–544

Marți, 6 decembrie

Reîncarnarea

Satana îi înșală pe oameni astăzi așa cum a înșelat-o pe Eva în Eden prin lingușire, aprinzându-i dorința de a obține ceea ce îi era interzis, trezindu-i ambiția după înălțare de sine. Hrănirea acestor gânduri rele i-a

provocat căderea și, prin ele, Satana urmărește să aducă ruina oamenilor. „Veți fi ca Dumnezeu”, declarase el, „cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5). Spiritismul învață că „omul este creația progresului; că destinul lui, chiar de la naștere, este să progreseze, până în veșnicie, spre Dumnezeu”. Și iarăși: „Fiecare inteligență se va judeca pe ea și nu pe alta.” „Judecata va fi dreaptă, pentru că este judecata proprie. ... Tronul este înăuntrul tău.” Un învățător spiritist spunea că în el s-a trezit „o conștiință spirituală: «Prietenii mei, toți am fost semizei necăzuți»”. Iar un altul declară: „Hristos nu este o ființă dreaptă și nici desăvârșită”.

În felul acesta, în locul neprihănirii și a desăvârșirii Dumnezeului nemărginit, adevăratul obiect al adorației, în locul neprihănirii desăvârșite a Legii Sale, adevăratul standard către care trebuie să tindă orice om, Satana a pus natura păcătoasă și greșită a omului ca fiind singurul obiect al adorării, unica regulă de judecată sau măsură a caracterului. Acesta este progres, dar nu în sus, ci în jos. – *Tragedia veacurilor*, p. 554

Satana căuta să îndepărteze de la oameni cunoașterea de Dumnezeu, să le abată atenția de la Templul lui Dumnezeu și astfel să-și statornicească propria împărăție. Lupta lui pentru supremație păruse a fi aproape încununată de succes. Este adevărat că, în fiecare generație, Dumnezeu a avut reprezentanții Săi. Chiar și între păgâni erau oameni prin care Hristos lucra pentru a-i ridica din starea lor decăzută pe cei ajunși în mocrila păcatului. Dar oamenii aceștia erau disprețuiți și urâți. Mulți dintre ei au suferit o moarte violentă. Umbra întunecată pe care Satana o aruncase asupra lumii devenea din ce în ce mai adâncă și tot mai adâncă.

Prin păgânism, timp de veacuri, Satana îi îndepărtase pe oameni de la Dumnezeu, dar câștigase biruința cea mare prin pervertirea credinței lui Israel. Contemplându-și propriile idei și închinându-se la ele, păgânii pierduseră cunoașterea de Dumnezeu și deveniseră tot mai corupți. Tot astfel s-au petrecut lucrurile și cu Israel. Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale stă la baza oricărei religii păgâne și acum devine și principiul religiei iudaice. Satana îl inspirase și, oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nicio piedică în fața păcatului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 35

Miercuri, 7 decembrie

Necromanția și cultul strămoșilor

Și lucrul cel mai trist dintre toate este că, sub influența lui înșelătoare [a lui Satana], oamenii vor avea o formă de evlavie fără să aibă o legătură

reală cu Dumnezeu. La fel ca Adam și Eva, care au mâncat din rodul pomului cunoștinței binelui și răului, mulți se hrănesc chiar acum cu fărâmiturile înșelătoare ale rătăcirii.

Agenții lui Satana îmbracă în haine atrăgătoare teorii mincinoase, tot așa cum, în Grădina Edenului, Satana și-a ascuns identitatea față de primii noștri părinți, vorbind printr-un șarpe. Acești agenți ai lui inoculează în mintea oamenilor idei care, în realitate, sunt rătăcirii mortale. Influența hipnotizatoare a lui Satana se va manifesta asupra celor care se abat de la Cuvântul clar al lui Dumnezeu, îndreptându-se către basme plăcute. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 293–294

În acest veac degenerat, Satana deține controlul asupra acelor care se îndepărtează de calea dreaptă și se aventurează pe terenul lui. El își exercită puterea asupra acestora într-o manieră care ar trebui să ne alarmeze. Am fost îndreptată către aceste cuvinte: „Amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile frii lui pământești”. Mi-a fost arătat că unii își satisfac curiozitatea cochetând cu Diavolul. Ei nu cred cu adevărat în spiritism și s-ar da înapoi îngroziți la ideea de a deveni medii. Cu toate acestea, se aventurează și se așază singuri într-o poziție în care Satana își poate exercita puterea asupra lor. Astfel de oameni nu au intenția conștientă de a se implica în această lucrare, dar nu își dau seama cu adevărat de ceea ce fac. Ei se aventurează pe terenul Diavolului și îl ispitesc să îi ia sub stăpânirea lui. Acest nimicitor puternic îi consideră a fi prada care i se cuvine de drept și își exercită puterea asupra lor, chiar împotriva voinței lor. Atunci când ei vor să fie stăpâni pe ei înșiși, nu mai pot. I-au supus lui Satana mintea lor și acesta nu vrea să renunțe la pretențiile lui, ci îi ține captivi. Nicio putere nu poate elibera sufletul prins în capcană, în afară de puterea lui Dumnezeu, oferită ca răspuns la rugăciunile urmașilor Săi credincioși. – *Mărturii*, vol. 1, p. 299

Prezicând o soartă nenorocită pentru Saul, prin femeia din En-Dor, Satana urmărea să prindă în cursă întregul popor Israel. Nădăjduia ca israeliții să ajungă să aibă încredere în vrăjitori și să se ducă să le ceară sfatul. În felul acesta, ei aveau să se îndepărteze de Dumnezeu ca sfătuitor al lor și să se așeze sub călăuzirea lui Satana. Ademenirea prin care spiritismul atrage mulțimile este pretinsa lui putere de a da la o parte vălul care acoperă viitorul și de a le descoperi oamenilor tainele pe care Dumnezeu le ține pecetluite.

Dumnezeu ne-a descoperit în Cuvântul Său marile evenimente viitoare – tot ce este necesar să știm – și ne-a dat o călăuzire sigură în mijlocul primejdiilor, dar scopul lui Satana este să nimicească încrederea oamenilor în Dumnezeu, să-i determine să fie nemulțumiți cu starea lor în viață, să-i facă să caute să cunoască ceea ce, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a ascuns de ochii lor și să disprețuiască ceea ce El le-a descoperit prin Cuvântul Său cel sfânt. – *Patriarhi și profeți*, p. 686

Joi, 8 decembrie

Deghizări și alte întruchipări

Oamenii înșelați li se închină îngerilor răi, crezând că aceștia sunt spirite ale prietenilor lor morți. Cuvântul lui Dumnezeu afirmă clar că morții nu mai au parte de nimic din tot ce se întâmplă sub soare. Spiritiștii spun că cei morți știu tot ce se întâmplă sub soare și pot să comunice cu prietenii lor de pe pământ, dându-le informații prețioase și făcând minuni. Psalmii 115:17: „Nu morții Îl laudă pe Domnul și nici vreunul din cei ce se coboară în locul tăcerii.” Satana, transformat într-un înger de lumină, lucrează cu toată înșelăciunea nelegiurii. Acela care a putut să-L ia pe Fiul lui Dumnezeu, care fusese făcut pentru puțină vreme, cu puțin mai prejos decât îngerii, și să-L ducă pe streășina templului, iar apoi pe un munte înalt, de unde I-a trecut pe dinainte toate împărățiile lumii, își poate exercita puterea și asupra familiei omenești, care Îi este cu mult inferioară Fiului lui Dumnezeu în putere și în înțelepciune, chiar și după ce El a luat asupra Sa natura umană. – *Mărturii*, vol. 1. p. 298

„Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui”, spunea Pavel, „ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac” (Efeseni 6:12). Până la încheierea vremii va dăinui conflictul dintre biserica lui Dumnezeu și aceia care se găsesc sub stăpânirea îngerilor răi.

Primii creștini erau deseori chemați să întâmpine puterile întinericului față în față. Prin amăgiri meșteșugite și prin prigoană, vrăjmașul s-a străduit să-i abată de la dreapta credință. În vremea de acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se apropie cu pași iuți, Satana depune eforturi disperate să prindă lumea în cursă. El născoceste multe planuri pentru a ocupa mințile și a abate atenția de la adevărurile absolut necesare mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sârguință alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhiamăgitorul este la lucru pentru a introduce elemente de confuzie și răscoală și

oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu cunoștința pe care o au. – *Faptele apostolilor*, p. 219

Hotărât să șteargă chipul lui Dumnezeu din om Satana lucrează cu un efort intens ca să-L ascundă vederii omului pe Dumnezeu. El nu face lucrarea pe față, ci pe ascuns, amestecând omenescul cu divinul, falsul cu autenticul, căutând astfel să aducă adversitate și confuzie. Dar îndurarea divină este descoperită proporțional pentru a împiedica această lucrare păcătoasă pentru a aduce la lumină scopurile ascunse ale vrăjmașului.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să dea o mărturie hotărâtă și puternică în favoarea adevărului, prin propovăduire și prin scris, descoperind planurile lui Dumnezeu. Credincioșii Săi trebuie să meargă din loc în loc și să vestească solia din Cuvântul lui Dumnezeu, trezind interesul oamenilor pentru înțelegerea adevărului. ...

În doctrina sănătoasă există veridicitate, realism. Ea nu este ca un abur care trece. Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să strălucească. Dumnezeu Își cheamă poporul să vină mai aproape de El. Nimeni să nu se interpună între El și poporul Său. Hristos bate la ușa inimii dorind să intre. Vrei să-I deschizi și să-L primești înăuntru? – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 308 (26 octombrie)

Vineri, 9 decembrie

Studiu suplimentar

Divina vindecare, capitolul „Teoriile panteiste”; *Evangelizare*, capitolul „Diverse forme ale spiritismului”.

Perspectiva biblică

Sabat după-amiază, 10 decembrie

Când luptăm prin puterea Celui Atotputernic, ne vom afla de partea celor ce vor birui la sfârșit. În cele din urmă, vom fi biruitori. În fața noastră se află cele mai periculoase evenimente și cea mai mare lucrare. Va trebui să ducem o luptă pe viață și pe moarte. Suntem noi pregătiți? Dumnezeu încă le vorbește copiilor oamenilor. El le vorbește pe multe căi diferite. Sunt ei dispuși să asculte glasul Lui? Ne vom prinde noi de brațul Său, rugându-L cu credință: „Învață-mă, călăuzește-mă!”?

Religie ieftină se găsește din abundență, dar creștinism ieftin nu există. Eul se poate găsi în mare măsură într-o religie falsă, dar nu poate să apară într-o adevărată experiență creștină. Voi sunteți conlucrători cu Dumnezeu. „Fără Mine”, a spus Domnul Hristos, „nu puteți face nimic”. Dacă nu renunțăm la obiceiurile, tradițiile și comportamentele noastre greșite pentru a ajunge asemenea lui Hristos, nu putem fi păstori ai turmei lui Dumnezeu. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 339

Pentru aceia care cred adevărul este absolut necesar să progreseze permanent, să crească până la statura de bărbați și femei în Hristos Isus. Nu este timp pentru apostazie și indiferență. Fiecare trebuie să aibă o experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu. În rădăcinați-vă bine în credință, astfel încât, făcând tot, să puteți sta cu o încredere neșovăitoare în Dumnezeu în timpul care va încerca lucrarea și caracterul fiecărui om. Dați curs puterilor voastre în lucrurile spirituale, până când veți putea aprecia lucrurile adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu și veți putea merge din putere în putere.

Sunt mii aceia care pretind că au lumina adevărului, dar care nu fac niciun pas de înaintare. Ei nu au o experiență vie, cu toate că au avut toate avantajele posibile. ... Cuvântul lui Dumnezeu le oferă libertate spirituală

și iluminare aceluia care le caută cu toată seriozitatea. Aceia care acceptă promisiunile lui Dumnezeu și acționează pe baza lor cu o credință vie vor avea lumina cerului în viața lor. Ei vor bea din fântâna vieții și îi vor duce și pe alții la apele care le-au răcorit propriile suflete. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 332 (21 noiembrie)

„Căci va veni vremea”, îi scria apostolul Pavel lui Timotei, „când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba” (2 Timotei 4:3-5).

„Învățătura sănătoasă” este adevărul Bibliei, care promovează evlavia și devoțiunea, întărindu-i în credință pe cei care sunt poporul lui Dumnezeu. Învățătura sănătoasă înseamnă mult pentru cel care o primește și, de asemenea, înseamnă mult pentru învățătorul și slujitorul neprihănit, deoarece, ori de câte ori este predicată Evanghelia, fiecare lucrător, indiferent de domeniul lui de slujire, poate să fie credincios sau necredincios față de responsabilitatea lui ca sol al Domnului. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 311

Duminică, 11 decembrie

Modelul Isus

Exemplul minunat al lui Isus, delicatețea fără seamăn cu care a abordat simțămintele oamenilor oprimați, plângând cu cei ce plâng și bucurându-Se cu toți cei care se bucurau în dragostea Lui, trebuie să aibă o influență profundă asupra caracterului tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu și pășesc poruncile Lui.

Ei vor oferi înțelegere și simpatie de la sine, fără să murmure; prin cuvinte și fapte pline de bunătate vor încerca să facă drumul la fel de ușor pentru picioarele care se clatină cum ar dori să fie drumul pe care pășesc ei. După cum în fiecare zi și în fiecare ceas primim binecuvântările lui Dumnezeu, pentru a ne arăta recunoștința nu putem să facem mai puțin, ci vom arăta un interes neegoist și plin de amabilitate față de aceia pentru care a murit Hristos. – *Our High Calling*, p. 183

Dacă ne-am făcut ucenici ai lui Hristos vom învăța de la El – în fiecare zi vom învăța cum să biruim anumite trăsături de caracter neplăcute, în fiecare zi vom copia exemplul Său și ne vom apropia mai mult de Model.

Dacă trebuie să moștenim acele locuințe pe care S-a dus să le pregătească pentru noi, trebuie să ne formăm aici caractere cum ar trebui să aibă cei ce vor locui acolo.

Cerințele lui Dumnezeu sunt formulate cu înțelepciune și bunătate. Dacă ascultăm de ele, mintea capătă o viziune mai largă, caracterul se face mai bun și sufletul găsește o pace și o odihnă pe care lumea nu le poate da niciodată, însă nici nu poate să le ia. – *That I May Know Him*, p. 121

În felul acesta le-a încredințat Hristos ucenicilor misiunea lor. El a luat măsuri îndestulătoare pentru îndeplinirea lucrării Lui și a luat asupra Sa răspunderea pentru succesul ei. Atâta vreme cât ascultau de cuvântul Lui și lucrau în legătură cu El, nu puteau să dea greș. Mergeți la toate neamurile, le spusese El. Mergeți până la marginile cele mai îndepărtate ale globului pământesc locuit, dar să știți că voi fi acolo. Lucrați cu credință și încredere, căci nu vă voi părăsi niciodată.

Însărcinarea pe care Mântuitorul le-a dat-o ucenicilor îi cuprinde pe toți credincioșii. Îi cuprinde pe toți cei care vor crede în Hristos până la sfârșitul timpului. Este o mare greșeală să credem că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de predicatorul întărit prin binecuvântare pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia le este dată tuturor acelorora care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. ...

... Oricare ar fi chemarea pe care cineva o are în viață, cea dintâi grijă a lui va fi să câștige suflete pentru Hristos. S-ar putea să nu fie în stare să vorbească înaintea unei adunări, dar poate lucra pentru câțiva. Acestora le poate destăinui ce a învățat el de la Domnul său. A-I servi lui Hristos nu înseamnă numai a predica. Este serv cel care îi ajută pe bolnav și pe suferind, care îl sprijină pe cel nevoiaș și spune cuvinte de mângâiere pentru cel întristat și cel cu credință slabă. Aproape și departe se găsesc oameni copleșiți de simțul vinovăției. Omenirea nu este înjosită de greutate, de muncă și de sărăcie, ci de vinovăție și de făptuirea de rele. Lucrul acesta aduce neliniște și nemulțumire. Hristos dorește ca servii Săi să ajute sufletele bolnave de păcat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 822

Luni, 12 decembrie

Trupul ca un templu

Cea mai mare laudă pe care oamenii I-o pot aduce lui Dumnezeu este aceea de a deveni canale consacrate prin care El să poată lucra. Timpul se scurge repede în veșnicie. Să nu ne reținem de la a-I da lui

Dumnezeu ceea ce este al Lui. Să nu-I refuzăm ceea ce, deși nu avem pentru că am merita, nu poate fi reținut fără să ne aducă ruina. El cere o inimă întregă; dă-I-o! Este a Lui atât prin creațiune, cât și prin răscumpărare. El cere mintea ta. Dă-I-o! Este a Lui. El cere banii tăi. Dă-I-i! Sunt ai Lui. „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:19,20). Dumnezeu cere închinarea din partea unui suflet sfințit, care s-a pregătit să-L slujească prin exercitarea credinței ce lucrează prin iubire. El prezintă înaintea noastră idealul cel mai înalt, însăși desăvârșirea. El ne cere să fim cu totul și în mod desăvârșit de partea Lui în această lume, după cum El este totul pentru noi înaintea lui Dumnezeu. – *Faptele apostolilor*, p. 566

Oamenii nu vor fi niciodată cu adevărat cumpătați până când harul lui Hristos nu este un principiu neschimbător în inimă. ...

Împrejurările nu pot realiza reforme. Creștinismul propune o reformă în inimă. Ceea ce Hristos lucrează înăuntru va fi înfăptuit în exterior sub comanda unei minți convertite. Planul de a începe cu exteriorul și a încerca să lucreze înspre interior a eșuat întotdeauna și va eșua mereu. Planul lui Dumnezeu cu tine este să începi chiar din locul tuturor dificultăților, inima, și apoi din inimă vor izvorî principiile neprihănirii; schimbarea va fi atât exterioară, cât și interioară. – *Dietă și hrană*, p. 35

„Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 2).

Folosirea corectă a corpului nostru este cea mai valoroasă lecție pe care o putem învăța. Noi nu trebuie să lucrăm doar cu creierul și atât sau să facem doar exerciții fizice și atât; noi trebuie să folosim cel mai bine diferitele părți care compun mașinăria umană – creierul, oasele, mușchii, capul și mintea.

Folosirea corectă a ființei noastre cuprinde întreg circuitul obligațiilor care ne revin față de Dumnezeu și față de lume. Apoi, trebuie să folosim puterile fizice în mod proporțional cu puterile intelectuale. ...

Voi sunteți ai Domnului pentru că El v-a creat. Voi sunteți ai Lui prin răscumpărare, pentru că El Și-a dat viața pentru voi. ... Păstrați consecvent fiecare părticică a mașinării vii, ca s-o folosiți pentru Dumnezeu. Păstrați-o pentru El. Sănătatea voastră depinde de corecta folosire a corpului vostru. Nu folosiți greșit nicio parte din puterile fizice, mintale sau morale, care v-au fost date de Dumnezeu. Toate obiceiurile voastre trebuie să fie aduse sub controlul minții, iar aceasta, la rândul ei, să fie

pusă sub controlul lui Dumnezeu. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 171 (13 iunie)

Mărti, 13 decembrie

Gândul lui Hristos

Mulți își dau seama de marea lor lipsă și citesc, se roagă, iau hotărâri, totuși nu fac niciun progres. Ei par a nu avea putere să reziste ispitei. Motivul este că ei nu merg destul de adânc. Ei nu caută cu seriozitate convertirea inimii, pentru ca tot ce izvorăște de acolo să poată fi curat și purtarea să poată da mărturie că Hristos domnește în sufletul lor. Toate defectele de caracter pornesc din inimă. Mândria, vanitatea, un temperament nestăpânit și invidia pornesc dintr-o inimă firească, nerenăscută prin harul lui Hristos. Dacă inima este curățită, sensibilizată și înnobilitată, cuvintele și faptele vor dovedi acest lucru. Când sufletul I s-a supus pe deplin lui Dumnezeu, omul se va sprijini cu totul pe făgăduințele lui Dumnezeu, se va ruga stăruitor și va face eforturi hotărâte pentru a-și controla cuvintele și faptele. – *Our High Calling*, p. 336

... Avem și noi ceva de făcut pentru a ne împotrivi ispitei. Aceia care nu doresc să cadă pradă atacurilor lui Satana trebuie să-și apere bine porțile sufletului; trebuie să se ferească de a citi, a privi sau a asculta orice trezește gânduri murdare. Să nu-și lase mintea și gândurile să alerge la întâmplare după oricare subiect pe care li-l propune vrăjmașul sufletelor. ... Pavel zice: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8). Aceasta va cere rugăciune stăruitoare și o continuă veghere. Trebuie să fim sprijiniți de puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi și care va atrage gândurile către cer și le va deprinde să stăruiască asupra lucrurilor curate și sfinte. Și trebuie să cercetăm cu râvnă Cuvântul lui Dumnezeu. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după Cuvântul Tău. ... Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmii 119: 9,11). – *Patriarhi și profeti*, p. 460

Lasă ca sufletul tău să fie absorbit de meditația la glorioasele adevăruri cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu și nu vei mai dori continuu ceva ce nu ai. Vei ajunge să disprețuiești gândurile ieftine și zadarnice. Vei încerca mereu să atingi standardul înalt de virtute și sfințenie care este

pus înaintea ta în Evanghelie. Vei căuta să știi mai mult despre viața lui Dumnezeu. Vei vorbi cu Dumnezeu prin intermediul Cuvântului Lui.

Contemplând idealul măreț care a fost pus înaintea ta, vei fi ridicat într-o atmosferă curată și sfântă, chiar în prezența lui Dumnezeu. Dacă rămâi acolo, de la tine va porni o lumină care va străluci asupra tuturor aceluia care vin în contact cu tine. – *In Heavenly Places*, p. 161

Miercuri, 14 decembrie

Îndrumarea Duhului Sfânt

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului”, a zis Isus, „are să vă călăuzească în tot adevărul.”

Mângâietorul este numit „Duhul adevărului”. Lucrarea Lui este să definească și să susțină adevărul. La început, El locuiește în inimă ca Duh al adevărului și după aceea ajunge Mângâietor. Adevărul aduce mângâiere și pace, în timp ce minciuna nu poate să dea adevărata pace și nici mângâiere. ... Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul Său ales. ...

... Duhul Sfânt era cel mai de seamă dar pe care-l putea cere de la Tatăl pentru înălțarea poporului Său. Duhul trebuia să fie dat ca o putere înnoitoare, căci, fără aceasta, jertfa lui Hristos n-ar fi folosit la nimic. În decursul veacurilor, puterea răului se întărise, iar supunerea oamenilor față de această putere satanică era uluitoare. Păcatul nu putea să fie oprit și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia Persoane a Dumnezeirii, care urma să vină nu cu puterea schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești. Doar Duhul face să aibă efect lucrarea îndeplinită de Mântuitorul lumii. Prin Duhul ajunge inima curată. Prin Duhul ajunge credinciosul părtaș de natură dumnezeiască. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 670–671

Fiecare dintre noi trebuie să-L caute pe Dumnezeu. Aceasta este o lucrare personală. Să ne apropiem de Dumnezeu cât mai mult, ca să nu se poată strecura în eforturile noastre nimic ce ar reprezenta greșit adevărul pentru timpul de față. Fiecare să mărturisească, nu păcatul fratelui său, ci propriul păcat. Să-și smerească inima înaintea lui Dumnezeu și să ajungă atât de plin de Duhul Sfânt, încât viața lui să arate că a fost născut din nou. Citim: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Evanghelia lui Hristos trebuie să fie trăită, practică în viața de toate zilele. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie curățiți de orice răceală și orice egoism. Simplitatea, blândețea și modestia sunt de mare preț în lucrarea lui Dumnezeu. Încercați să-i uniți pe lucrători în încredere și iubire. Dacă nu puteți face lucrul acesta, fiți voi înșivă așa cum trebuie și lăsați restul pe seama lui Dumnezeu. Lucrați cu credință și cu rugăciune. Alegeți tineri creștini și educați-i să fie nu lucrători cu inima ca fierul, ci lucrători care sunt dispuși să colaboreze.

Mă rog ca Domnul să schimbe inima acelora care, dacă nu primesc mai mult har, vor cădea în ispită. Mă rog ca El să sensibilizeze și să sune inima fiecăruia. Avem nevoie să trăim în strânsă comuniune cu Dumnezeu, ca să ne putem iubi unul pe altul cum ne-a iubit Hristos. Tocmai prin aceasta va cunoaște lumea că suntem ucenicii Lui. Să nu existe loc pentru înălțarea de sine. Dacă lucrătorii își vor smeri inima înaintea lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. – *Mărturie*, vol. 9, pp. 218–219

Joi, 15 decembrie

Pregătiți pentru revenirea Lui

Totul se agită în lume. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnească își aruncă deja umbrele. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ și nenorociri după nenorociri vin pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure de pământ, incendii, inundații, crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Siguranța nu este în nimic din cele pământești sau omenești. Oamenii se grupează rapid sub steagul pe care și l-au ales. Cu neliniște, așteaptă și urmăresc mișcările conducătorilor lor. Sunt însă și aceia care așteaptă, veghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. O altă clasă se aliază sub conducerea primului mare apostat. Puțini sunt aceia care cred din toată inima și din tot sufletul că avem de evitat un iad și că avem de câștigat un cer.

Criza se furișează asupra noastră. Soarele strălucește pe cer, urmându-și cursul obișnuit, și cerurile încă mai spun slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și dau în căsătorie. Negustorii încă mai cumpără și vând. Oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora, luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, la curse de cai, la jocuri de noroc. Deși se manifestă cea mai mare agitație, timpul de probă este aproape să se încheie și fiecare caz este pe punctul de a fi

hotărât pentru veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El și-a pus toți agenții la lucru pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și vrăjiți, până când trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 636

Faptul că un om nu este ipocrit nu îl face cu nimic mai puțin păcătos. Când apelurile Duhului Sfânt ajung la inima noastră, singura posibilitate de a fi în siguranță este să răspundem fără întârziere. Când ești chemat: „Du-te astăzi de lucrează în via Mea”, nu refuza invitația. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 4:7). Este periculos să amâni ascultarea. Poate că nu vei mai auzi niciodată această invitație. ...

Dacă îngrijiți cu credincioșie via sufletului vostru, Dumnezeu vă face împreună-lucrători cu El și veți avea de îndeplinit o lucrare nu doar pentru voi înșivă, ci și pentru alții. Comparând biserica Sa cu o vie, Domnul Hristos nu ne învață că trebuie să limităm aprecierea muncii și a simpatiei noastre doar la membrii bisericii. Via Domnului trebuie să fie lărgită. El dorește ca via Sa să fie extinsă în toată lumea. Pe măsură ce primim învățatură și har de la Dumnezeu, trebuie să-i învățăm și pe alții cum să îngrijească plantele prețioase. Acesta este modul în care putem extinde via Domnului. Dumnezeu urmărește să vadă dovezile credinței, ale iubirii și ale răbdării noastre. El așteaptă să vadă dacă folosim toate avantajele spirituale de care beneficiem pentru a deveni lucrători pricepuți în via Sa de pe pământ, ca să putem intra în Paradisul lui Dumnezeu, în acel cămin al Edenului, din care Adam și Eva au fost îndepărtați datorită nelegiurii. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 280, 282

Vineri, 16 decembrie

Studiu suplimentar

Sfințirea vieții, capitolul 1, „Adevărul în contrast cu teoriile false”.

17 – 23 decembrie

Judecata

Sabat după-amiază, 17 decembrie

„Ba mai mult”, a spus Domnul Hristos, „vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” În aceste cuvinte, Domnul Hristos a prezentat reversul scenei care avea loc atunci. El, Domnul vieții și al slavei, avea să stea la dreapta lui Dumnezeu. El va fi Judecătorul a tot pământul și la hotărârea Lui nu se va mai putea face recurs. Atunci, orice lucru tainic avea să fie pus în lumina feței lui Dumnezeu, și judecata avea să se execute asupra fiecărui om, potrivit cu faptele sale.

Cuvintele Domnului Hristos l-au înfiorat pe marele-preot. Pentru Caiafa, gândul că avea să fie o înviere a morților, când toți vor sta la bara judecării lui Dumnezeu ca să fie răsplătiți după faptele lor, era înspăimântător. Scenele judecării finale au trecut cu rezeziune, ca o panoramă, pe dinaintea sa. Pentru o clipă, el a văzut spectacolul îngrozitor al mormintelor care își eliberau morții, cu secrete care, spera el, au fost pentru totdeauna ascunse. Pentru un moment, el a avut simțământul că stă în fața Judecătorului veșnic, ai cărui ochi, care văd totul, citeau în sufletul său, aducând la lumină taine considerate îngropate împreună cu cei morți. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 707–708

Lucrarea fiecărui om este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu... În dreptul fiecărui nume din cărțile cerului, sunt trecute cu o exactitate înfricoșătoare orice cuvânt rău, orice faptă egoistă, orice datorie neîndeplinită și orice păcat ascuns, orice prefăcătorie iscusită. Avertizările sau muștrările trimise de cer, dar neglijate, clipele risipite, ocaziile nefolosite, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu rezultatele ei îndepărtate, toate sunt înregistrate de îngerul raportor.

Dacă numele tău este trecut în cartea vieții Mielului, atunci totul va fi bine. Fii pregătit și grăbește-te să îți mărturisești greșelile și să te lași de

ele, pentru ca greșelile și păcatele tale să meargă înainte la judecată și să fie îndepărtate de la tine. – *The Faith I Live By*, p. 210

Toți aceia care au luat vreodată asupra lor Numele lui Hristos trebuie să treacă prin lucrarea cercetării. Atât cei vii, cât și cei morți sunt judecați „după lucrurile care au fost scrise în cărți, după faptele lor” (Apocalipsa 20:12).

Judecătorul spune: „Toți vor fi îndreptățiți după credința lor și judecați după faptele lor.” ...

Judecata se desfășoară acum în sanctuarul de sus. Mulți ani, judecata a tot avansat. Curând, nimeni nu știe cât de curând, se va trece la cazurile celor care sunt în viață. În prezența înfricoșătoare a lui Dumnezeu, viețile noastre vor fi trecute în revistă. Acum, mai mult decât oricând mai înainte, se cuvine ca orice suflet să ia seama la avertizarea Mântuitorului: „Vegheați și rugați-vă, căci nu știți când va veni vremea aceea” (Marcu 13:33). – *The Faith I Live by*, p. 211

Duminică, 18 decembrie

Judecata finală

Domnul Hristos este un Mântuitor înviat, deoarece, deși a fost mort, El a înviat și trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi. Noi trebuie să credem cu toată inima că vom primi neprihănirea și să mărturisim despre mântuire. Aceia care sunt îndreptățiți prin credință vor mărturisi despre Hristos. „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24). Lucrarea cea mare care este făcută pentru păcătosul pătat și întinat de rău este lucrarea de îndreptățire. Acela care rostește adevărul îl declară neprihănit. Domnul îi atribuie celui credincios neprihănirea lui Hristos și îl declară neprihănit înaintea universului. El transferă păcatele lui asupra lui Isus, Reprezentantul, Înlocuitorul și Garantul celui păcătos. El pune asupra lui Hristos nelegiuirea oricărui suflet care crede. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Domnul Hristos a adus jertfa pentru vinovăția întregii lumi, iar toți cei ce vin la Dumnezeu cu credință vor primi neprihănirea lui Hristos, a Aceluia care „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24). Păcatul nostru a fost ispășit, înlăturat și aruncat în adâncul mării. Prin pocăință și credință, suntem eliberați

de păcat și privim la Domnul, Neprihănirea noastră. Isus a suferit, El, cel drept, pentru cei nedrepti. – *Solii alese*, cartea 1, p. 392

Pavel s-a străduit să îndrepte mintea ascultătorilor săi către unica și marea jertfă pentru păcat. El a arătat sacrificiile care erau umbra lucrurilor bune ce aveau să vină și apoi L-a înfățișat pe Hristos ca antitipul tuturor acestor ceremonii – ținta spre care arătau ele ca singurul izvor de viață și nădejde pentru omul căzut. Sfinții bărbați din vechime erau mântuiți prin credința în sângele lui Hristos. Văzând agonia victimelor aduse ca jertfă, ei priveau dincolo de prăpastia veacurilor, spre Mielul lui Dumnezeu care avea să ridice păcatul lumii.

Dumnezeu pretinde pe drept iubire și ascultare din partea tuturor ființelor pe care le-a creat. Prin Legea Sa, El le-a dat o măsură desăvârșită a dreptății. Însă mulți Îl uită pe Făcătorul lor și aleg să-și urmeze propriile căi împotriva voii Sale. Ei răspund cu vrăjmășie iubirii care este înaltă cât cerul și întinsă cât universul. Dumnezeu nu poate coborî cerințele Legii Sale pentru a ajunge la măsura oamenilor nelegiuți; dar nici omul nu poate, prin puterea sa, să împlinească cerințele Legii. Numai prin credința în Hristos poate păcătosul să fie curățit de vinovăție și adus în stare să asculte de Legea Creatorului său. – *Faptele apostolilor*, pp. 424–425

Luni, 19 decembrie

Judecata preadventă

Fiecare dintre noi își decide destinul veșnic și depinde numai de noi să câștigăm sau nu viața veșnică. Vom aplica noi în viață lecțiile date în Cuvântul lui Dumnezeu, marea carte de învățătură a lui Hristos? Este cea mai mare și totuși cel mai simplu aranjată și ușor de înțeles carte care a fost vreodată concepută ca să dea o educație pentru o purtare potrivită în ce privește vorbirea, manierele, afecțiunea. Este singura carte care îi va pregăti pe oameni pentru o viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. Iar aceia care fac din Cuvânt studiul lor zilnic sunt singurii vrednici să primească o diplomă care le dă dreptul să îi educe și să îi formeze pe copii pentru a intra în școala aceea mai înaltă și a fi încoronați ca biruitori.

Isus Hristos este singurul care îi judecă pe oameni în ce privește măsura în care sunt potriviți să primească viața veșnică. Porțile cetății sfinte vor fi deschise pentru aceia care au fost blânzi, smeriți și umili urmași ai Săi, care au învățat de la El și au primit de la El asigurarea

vieții veșnice, formându-și caractere după asemănarea cu caracterul divin. – *My Life Today*, p. 339

În marea Zi finală a Ispășirii și a judecății de cercetare, singurele cazuri luate în discuție vor fi ale celor care au mărturisit a face parte din poporul lui Dumnezeu. Judecata celor păcătoși este o lucrare separată și distinctă, care va avea loc mai târziu. ... Cărțile de rapoarte din ceruri, în care sunt trecute numele și faptele oamenilor, sunt cele care vor hotărî decizia finală a judecății. ...

Cartea vieții conține numele tuturor aceluia care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu. Isus le-a spus ucenicilor: „Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri” (Luca 10:20). Pavel vorbea despre tovarășii săi credincioși de lucru „ale căror nume sunt scrise în cartea vieții” (Filipeni 4:3). ...

„O carte de aducere-aminte” este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt scrise faptele bune ale celor „ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui” (Maleahi 3:16). Cuvintele lor de credință și faptele lor de iubire sunt scrise în cer. – *The Faith I Live By*, p. 210

La judecată, când sunt deschise cărțile cu rapoarte, viața tuturor aceluia care au crezut în Isus trece prin fața lui Dumnezeu. Începând cu aceia care au trăit la început pe pământ, Apărătorul nostru prezintă cazurile fiecărei generații, unul după altul, și judecata se încheie cu cei vii. Fiecare nume este amintit, fiecare caz este cercetat cu atenție. Nume sunt primite și nume sunt respinse. Dacă mai sunt păcate rămase în cărți, de care oamenii nu s-au pocăit și nu sunt iertate, numele lor sunt șterse din cartea vieții, iar raportul faptelor bune este șters din cartea de amintire a lui Dumnezeu. Domnul i-a spus lui Moise: „Pe acela care a păcătuit împotriva Mea îl voi șterge din cartea Mea” (Exodul 32:33). – *Tragedia veacurilor*, p. 483

Marți, 20 decembrie

Judecata din timpul miei de ani

La venirea Domnului Hristos, nelegiuții sunt șterși de pe fața întregului pământ, nimiciti de suflarea gurii Sale și distruși de strălucirea slavei Sale. Hristos Își ia poporul în Cetatea lui Dumnezeu, iar pământul este golit de locuitori. „Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii. Țara este pustiită de tot și prădată, căci Domnul a hotărât așa ... ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau

legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa neleguirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării” (Isaia 24:1,3,5,6).

Pământul întreg pare un pustiu dezolant. Ruine ale orașelor și satelor distruse de cutremur, copaci dezrădăcinați, stânci sfărâmate, aruncate de mare sau scoase din pământ, zac răspândite pe suprafața lui, în timp ce văgăuni uriașe arată locul de unde au fost smulși munții din temelii lor. – *Maranatha*, p. 306

După ce sfinții sunt îmbrăcați în nemurire și ridicați în văzduh pentru a fi cu Isus, după ce-și primesc harpele, hainele și cununile și intră în cetate, Isus și sfinții se așază în vederea judecării. Sunt deschise cărțile – cartea vieții și cartea morții. Cartea vieții conține faptele bune ale sfinților, iar cea a morții cuprinde faptele rele ale celor nelegiuți. Aceste cărți sunt comparate cu cartea statutară, Biblia, și oamenii sunt judecați după aceasta. Sfinții, în perfectă armonie cu Isus, declară verdictul asupra morților celor răi. „Privește”, a spus îngerul, „în armonie cu Isus, sfinții participă la judecată și îi cântăresc pe cei răi în funcție de faptele pe care le-au făcut în trup, iar ceea ce trebuie să primească aceștia la executarea sentinței este trecut în dreptul numelor lor.” Am văzut că aceasta era lucrarea sfinților, împreună cu Isus, în timpul celor o mie de ani în cetatea cea sfântă, înainte ca aceasta să coboare pe pământ. – *Scrieri timpurii*, p. 52

Dovezile îndestulătoare date de Dumnezeu că El dorește salvarea tuturor vor constitui condamnarea acelor care refuză darul cerului. În marea zi când fiecare va fi răsplătit sau pedepsit, potrivit cu ascultarea sau neascultarea sa, crucea de la Calvar va apărea în mod limpede înaintea acelor care stau înaintea Judecătorului întregului pământ pentru a-și primi sentința veșnică. Ei sunt făcuți în stare să înțeleagă ceva din dragostea pe care Dumnezeu a arătat-o față de ființele omenești căzute. Ei văd cât de mult a fost El dezonorat de aceia care au continuat să calce Legea Sa, au ales să stea de partea lui Satana și să arate dispreț față de Legea lui Iehova. ... Legea lui Dumnezeu este transcrierea caracterului Său și numai aceia care ascultă de Legea Sa vor fi bine primiți de El. – *In Heavenly Places*, p. 361

Miercuri, 21 decembrie

Judecata executorie

Arătând har față de păcătos, a încetat cumva Dumnezeu să fie drept? Și-a dezonorat El Legea Sa cea sfântă și de acum înainte va trece cu vederea încălcarea ei? Dumnezeu este credincios și drept. Condițiile de mântuire sunt mereu aceleași. Viața, viața veșnică este pentru toți aceia care vor asculta de Legea lui Dumnezeu. Ascultarea perfectă, dovedită în gând, cuvinte și fapte este esențială și acum, așa cum a fost atunci când învățătorul Legii L-a întrebat pe Hristos: „Ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Isus i-a răspuns: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” ... „Fă așa și vei avea viața veșnică” (Luca 10:25-28).

În noul legământ, condițiile pentru primirea vieții veșnice sunt aceleași ca în vechiul legământ – ascultare perfectă. Sub vechiul legământ erau multe păcate, făcute din cauza unui caracter îndrăzneț și îngâmfat, pentru care nu era nicio ispășire prevăzută de lege. În legământul nou și mai bun, Hristos a împlinit legea pentru călătorii ei dacă ei îl primesc pe Isus prin credință ca Mântuitor personal. ... Harul și iertarea sunt răsplata tuturor aceluia care vin la Hristos, încrezându-se în meritele Sale pentru ca păcatele lor să fie șterse. În legământul mai bun noi suntem curățați de păcat prin sângele lui Hristos. ... Păcătosul este cu totul neajutorat, nu poate face nimic nici pentru ispășirea unui singur păcat. Puterea este în darul fără plată al lui Hristos, o făgăduință apreciată numai de aceia care își dau seama de păcatele lor, care se lasă de ele și se prind cu tot sufletul lor neajutorat de Hristos, Mântuitorul care iartă păcatele. El va pune în inima lor Legea Sa desăvârșită, care este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12), însăși Legea naturii lui Dumnezeu. – *That I May Know Him*, p. 299

Flăcările care au consumat cetățile din câmpie își trimit lumina ca o avertizare până în zilele noastre. Ni se dă astfel teribila și solemnă lecție că și atunci când mila lui Dumnezeu îl suportă mult timp pe păcătos, există totuși o limită în a păcătui, dincolo de care oamenii nu pot trece. Când s-a ajuns la această limită, apelurile harului se retrag și începe aplicarea pedepselor. ...

Judecățile lui Dumnezeu urmează să fie revărsate în curând asupra pământului. „Scapă-ți viața” este avertizarea din partea îngerilor lui Dumnezeu. Alte voci se aud spunând: „Nu te neliniști, nu există niciun motiv pentru o alarmă deosebită.” Aceia din Sion care sunt trândavi strigă: „Pace și liniște”, în timp ce cerurile declară că o nimicire năprasnică

este pe punctul să vină asupra călcătorilor legii. ... Așa a fost la nimicirea lumii din vechime și când Sodoma și Gomora au fost distruse prin foc. Cu o noapte înainte, cetățile din câmpie erau dezlănțuite în plăceri. Lot era luat în răs pentru temerile și avertizările lui. Dar acei batjocoritori au pierit în flăcări. Chiar în noaptea aceea, ușa milei a fost închisă pentru totdeauna pentru locuitorii nelegiuți și nepăsători ai Sodomei. – *Conflict and Courage*, p. 53

Joi, 22 decembrie

Moartea a doua

Întreaga lume nelegiuată este la bara de judecată a lui Dumnezeu, sub acuzația de înaltă trădare față de guvernământul cerului. Acești oameni nu au pe nimeni care să le apere cauza, n-au nicio scuză și se pronunță asupra lor sentința morții veșnice.

Acum văd cu toții că plata păcatului este moartea, și nu o libertate nobilă și viața veșnică, ci sclavie, ruină și moarte. Cei nelegiuți văd că s-au pierdut printr-o viață de răzvrătire. Când li s-a oferit greutatea veșnică de slavă, au batjocorit-o, dar acum, cât de vrednică de dorit li se pare! „Toate acestea”, strigă sufletul pierdut, „le-aș fi putut avea, dar am ales să le îndepărtez de la mine. O, ce orbire ciudată! Am schimbat pacea, fericirea și onoarea pentru distrugere, rușine și disperare!” Toți văd că excluderea lor din cer este dreaptă. – *Tragedia veacurilor*, p. 668

Apoi, cei nelegiuți au văzut ce pierduseră; asupra lor a fost suflat foc de la Dumnezeu și au fost mistuiți. Aceasta a fost executarea judecății. Cei răi au primit atunci ceea ce sfinții, în timpul celor o mie de ani, la unison cu Isus, stabiliseră ca ei să primească. Același foc de la Dumnezeu care i-a mistuit pe cei răi a purificat întregul pământ. Munții cei zdrențuiți și sfărâmați s-au topit de căldura arzătoare și, de asemenea, atmosfera și toate resturile au fost mistuite ca miriștea. Atunci moștenirea primită s-a deschis înaintea noastră, slăvită și strălucitoare, și noi am moștenit întregul pământ făcut nou. Am strigat cu toții: „Slavă! Aleluia!” – *Scieri timpurii*, p. 54

Păcatele celor drepti fiind puse asupra lui Satana, el trebuie să sufere nu numai pentru răzvrătirea lui, ci pentru toate păcatele la care i-a provocat pe sfinți să le săvârșească. Pedepsa lui este cu mult mai mare decât a acelora pe care i-a amăgit. După ce toți aceia care au căzut prin amăgirile lui au pierit, el încă mai trăiește și mai suferă. În flăcările nimicitoare,

cei nelegiuți sunt nimiciți și rădăcină, și ramură – Satana fiind rădăcina, iar urmașii lui, ramurile. Pedepșa deplină a Legii a fost adusă, cererea dreptății a fost satisfăcută, iar cerul și pământul, privind, declară dreptatea lui Iehova.

Lucrarea lui Satana, de a aduce distrugere, s-a sfârșit pentru totdeauna. Timp de șase mii de ani și-a făcut voia, umplând pământul de vai și producând durere în tot universul. Toată creațiunea a gemut și s-a chinuit în durere. Acum, faptele lui Dumnezeu sunt pentru totdeauna eliberate de prezența și de ispitirile lui. „Tot pământul se bucură acum de odihnă și pace; izbucnesc oamenii [în engl.: cei drepti] în cântece de veselie” (Isaia 14:7). Și un strigăt de laudă și de biruință se înalță din tot universul credincios: „Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească»” (Apocalipsa 19:6). – *Tragedia veacurilor*, p. 673

Vineri, 23 decembrie

Studiu suplimentar

Scrieri timpurii, capitolul „Pământul pustiit” pp. 289–291; *Tragedia veacurilor*, capitolul 42, „Sfârșitul luptei”.

Toate lucrurile noi

Sabat după-amiază, 24 decembrie

Planul lui Hristos este singurul plan sigur. El declară: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5). „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (2 Corinteni 5:17). Mântuitorul nu încurajează pe nimeni să creadă că El va accepta o religie cârpăcită, din bucățele amestecate. O astfel de religie nu are nicio valoare înaintea Lui. S-ar putea ca, la început, să pară că este acolo puțin egoism, dar și ceva din Hristos, însă, în curând se va vedea că acea religie nu are nimic a face cu Hristos. Părțile alcătuite din egoism cresc și acoperă totul. ... Numai o religie după modelul divin va putea rezista. Numai făcând eforturi pentru a ajunge să trăim o viață ca a lui Hristos putem să ne pregătim să trăim cu El de-a lungul veacurilor veșnice. – *Our High Calling*, p. 342

Prin dorința de înălțare de sine a intrat păcatul în lume și primii noștri părinți au pierdut stăpânirea asupra acestui pământ frumos, împărăția lor. Prin tăgăduire de sine răscumpără Hristos ce era pierdut. El spune că noi trebuie să biruim așa cum a biruit El (Apocalipsa 3:12). Prin umilință și predare de sine, putem deveni moștenitori împreună cu El atunci când „cei blânzi vor moșteni pământul” (Psalmii 37:11).

Pământul făgăduit celor blânzi nu va fi ca acesta, întunecat de umbra morții și a blestemului. „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). ...

Nu mai sunt nici dezamăgiri, nici întristare, nici păcat, nimeni care să zică: „Sunt bolnav”; nu mai sunt nici cortegii de înmormântare, nici plâns, nici moarte, nici despărțiri, nici inimi zdrobite, ci Isus este acolo și acolo va fi pacea. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 17

Înainte de distrugerea lumii vechi prin potop, au existat oameni talentați care aveau cunoștințe și mari abilități. Dar au ajuns corupți în imaginația lor, pentru că au lăsat la o parte planurile și sfaturile lui Dumnezeu. Ei erau înțelepți să facă lucruri pe care Dumnezeu nu spusese

niciodată să le facă, ei erau pricepuți în a face răul. Domnul a văzut că exemplul lor avea să fie dăunător pentru cei care urmau să se nască și a luat în mâna Lui rezolvarea acestei probleme. Timp de o sută douăzeci de ani, El le-a trimis avertizări prin slujitorul Său Noe. Dar ei au folosit acest timp de probă, acordat cu atâta bunăvoință, pentru a-l ridiculiza pe Noe. Ei l-au parodiat și l-au criticat. Au râs de el pentru că trata cu o atâta de mare seriozitate și avea simțăminte atât de intense în legătură cu pedepsele despre care spunea că vor fi cu siguranță trimise de Dumnezeu. Ei vorbeau despre știință și despre legile care controlau natura. Ei au făcut o mascaradă din cuvintele lui Noe, numindu-l nebun și fanatic. Răbdarea lui Dumnezeu a ajuns la capăt. El i-a spus lui Noe: „Sfârșitul oricărei fapturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, p. 1090

Duminică, 25 decembrie

Ceruri noi și un pământ nou

Teama de a nu face ca moștenirea sfinților să pară prea materială i-a făcut pe mulți să spiritualizeze excesiv tocmai adevărurile care ne conduc să privim noul pământ ca pe căminul nostru. Hristos i-a asigurat pe ucenicii Lui că S-a dus să pregătească locașuri pentru ei. Cei care primesc învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu nu vor fi necunoscători cu privire la locuința cerească. Și totuși, apostolul Pavel declară: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Limba omenească nu este în stare să descrie răsplata dreptilor. Aceasta va fi cunoscută numai de cei care o vor primi. Nicio minte mărginită nu poate cuprinde slava Paradisului lui Dumnezeu. – *Istoria mântuirii*, p. 430

Viața de pe pământ este începutul vieții din cer; educația primită pe pământ este o inițiere în principiile cerului, lucrarea vieții acesteia este un antrenament pentru lucrarea vieții viitoare. Ceea ce suntem acum, în caracter și în slujire sfântă, este o umbră sigură a ceea ce vom fi. ...

În viața noastră de aici, așa pământescă și îngredită de păcat, cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație le primim în slujire. Iar în starea noastră viitoare, nestingerită de limitele firii omenești păcătoase, tot în slujire vom găsi cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație, dând mărturie și descoperind din nou, pe măsură ce mărturisim, „bogățiile

slavei tainei acesteia”, adică „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 362 (20 decembrie)

Înainte de a Se înălța la cer, Domnul Hristos le-a dat ucenicilor Săi o însărcinare, spunându-le că ei urmau să fie executorii testamentari prin care El lăsa lumii comorile vieții veșnice. „Voi ați fost martorii vieții Mele de sacrificiu în favoarea lumii”, le-a spus El. „Ați văzut strădaniile Mele pentru Israel. Și, deși poporul Meu n-a vrut să vină la Mine ca să poată avea viață, deși preoții și conducătorii au făcut cu Mine ce le-a plăcut, deși M-au lepădat, ei vor mai avea încă o ocazie de a-L primi pe Fiul lui Dumnezeu. Voi ați văzut că pe toți aceia care vin la Mine, mărturisindu-și păcatele, Eu îi primesc bucuros. Pe cel care vine la Mine, cu niciun chip nu-l voi da afară. Vouă, ucenicilor Mei, vă încredințez această solie a îndurării. Ea trebuie să fie dusă atât la iudei, cât și la neamuri – mai întâi la Israel și apoi tuturor neamurilor, limbilor și popoarelor. Toți cei care cred trebuie să fie strânși într-o singură biserică.”

Însărcinarea Evangheliei este marele act de constituire a misiunii pentru Împărăția lui Hristos. Ucenicii urmau să lucreze cu sânguință pentru suflete, adresând invitația harului. Nu trebuiau să aștepte ca oamenii să vină la ei, ci ei trebuiau să meargă la oameni cu solia lor. – *Faptele apostolilor*, pp. 27-28

Luni, 26 decembrie

În templul lui Dumnezeu

Cu Domnul Isus în fruntea noastră, am coborât cu toții din cetate pe acest pământ, pe un munte mare și impunător... .

... Muntele Sionului se afla chiar în fața noastră, iar pe munte se afla un templu măreț și împrejurul lui erau alți șapte munți pe care creșteau trandafiri și crini. I-am văzut pe cei mici urcând sau, dacă voiau, zburând în vârful munților, unde culegeau flori care nu aveau să se ofilească niciodată. În jurul templului erau tot felul de pomi care înfrumusețau locul – merișor, pin, brad, mirt, rodiu și smochinul aplecat sub greutatea smochinelor coapte; acestea făceau ca locul să fie neasemuit în splendoare. Și, pe când eram pe punctul de a intra în templu, Isus Și-a ridicat glasul cel plăcut și a spus: „Doar cei 144 000 vor intra în acest loc”, și noi toți am strigat „Aleluia!”

Acest templu era susținut de șapte coloane, toate din aur transparent, împodobite cu nestematele cele mai minunate. Nu pot descrie lucrurile mărețe pe care le-am văzut acolo. O, dacă aș putea vorbi limba

Canaanului, atunci aş putea spune un pic din slava lumii aceleia mai bune! – *Mărturii*, vol. 1, pp.67–69

Cei ce intră în cetatea lui Dumnezeu vor avea coroane de aur pe cap. Va fi o scenă plină de bucurie pe care niciunul dintre noi nu îşi poate permite să o piardă. Noi vom depune coroanele la picioarele lui Isus şi, din nou şi din nou, vom aduce glorie şi laudă Numelui Său. Îngerii se vor uni în cântări de triumf. Atingându-şi harpele, vor umple tot cerul cu o muzică în acorduri bogate şi cântări pentru Miel. – *In Heavenly Places*, p. 216

... Vine ziua când se va da bătălia şi se va câştiga victoria. Voia lui Dumnezeu urmează să fie împlinită pe pământ, aşa cum este împlinită în cer. Naţiunile celor mântuiţi nu vor şti altă lege decât Legea cerului. Toţi vor fi o familie fericită, unită, înveşmântată în haina laudei şi a recunoştinţei – haina neprihănirii lui Hristos. Toată natura, în frumuseţea ei de neegalat, Îi va aduce lui Dumnezeu un prinos de laudă şi adorare. Lumea va fi scăldată în lumina cerului. Lumina lunii va fi asemenea celei a soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare decât este acum. Anii se vor scurge în bucurie. La această privesc, stelele dimineţii vor cânta împreună, iar fiii lui Dumnezeu vor scoate strigăte de bucurie, în timp ce Dumnezeu şi Hristos Se vor uni spunând: „Nu va mai fi păcat şi nici moarte nu va mai fi!” – *Divina vindecare*, p. 504

Marţi, 27 decembrie

În prezenţa lui Dumnezeu

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât şi îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău” – „plin de îndurare şi milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate şi adevăr” – „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei.” Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească şi care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârşite. Atât cei răscumpăraţi, cât şi fiinţele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos ştiinţa şi cântecul lor. Se va vedea că slava care străluceşte pe faţa lui Isus este slava iubirii care se jertfeşte pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunţă la sine este legea vieţii pentru pământ şi pentru cer; că iubirea care „nu caută folosul său” îşi are izvorul în inima

lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 19

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5:8). Da, ca și Moise, ei vor putea suporta vederea Celui ce este nevăzut.

... Elevi, vegheați, rugați-vă și faceți eforturi stăruitoare în direcția cea bună, și astfel veți fi umpluți cu Duhul lui Hristos. „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftel” (Romani 13:14). Fiți hotărâți să faceți din școală un succes! ... Dacă urmați învățătura dată în Cuvântul lui Dumnezeu, puteți avansa în direcția dezvoltării capacității morale și intelectuale, care-i va face chiar pe îngeri să se bucure, iar Dumnezeu Se va bucura de voi prin cântare. Sub această disciplină, vă veți asigura o perfectă dezvoltare a capacităților. ... Ancorați-vă zilnic în Hristos și, în scurta perioadă de probă aici, pe pământ, păstrați-vă demnitatea în puterea lui Dumnezeu, ca împreună-lucrători cu cei mai înalți agenți ai cerului. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 103

Dumnezeu purifică inima foarte mult așa cum aerisim noi o cameră. ... Noi deschidem ușa și ferestrele și lăsăm aerul curat al cerului să pătrundă înăuntru. Domnul spune: „Cine lucrează după adevăr vine la lumină” (Ioan 3:21). Ferestrele impulsurilor și ale simțămintelor trebuie să fie larg deschise către cer și praful egoismului și al firii pământești trebuie îndepărtat cu totul. Harul lui Dumnezeu trebuie să curețe cămăruțele minții, imaginația trebuie să aibă subiecte cerești pe care să le contemple și fiecare element al naturii trebuie să fie curățat și revitalizat prin Duhul lui Dumnezeu. – *Manuscript 8c*, 26 iulie 1891

Miercuri, 28 decembrie

Gata cu moartea și lacrimile!

După izgonirea sa din Eden, viața lui Adam pe pământ a fost plină de durere. Fiecare frunză care se veștejea, fiecare animal care era adus ca jertfă, orice vătămare a înfățișării plăcute a naturii, fiecare pată asupra curăției omului, toate făceau ca amintirea păcatului său să-i fie proaspătă în minte. Grozavă era agonia remușcării când privea nelegiuirea abundând și, ca un răspuns la avertizările lui, întâmpina acuzații aduse lui, ca fiind cauza păcatului. ... În mod credincios, s-a pocăit pe deplin de păcatul său, s-a încrezut în meritele Mântuitorului făgăduit și a murit în

nădejdea învierii. Fiul lui Dumnezeu a răscumpărat greșeala și căderea omului; iar acum, prin lucrarea de ispășire, Adam este repus în stăpânirea pe care a avut-o la început.

Încântat, plin de bucurie, el vede pomii care odinioară erau desfătarea lui – chiar pomii aceia ale căror roade le adunase el însuși în zilele nevinovăției și bucuriei lui. ... Minteia lui prinde realitatea scenei; înțelege că acesta este în adevăr Edenul refăcut, mai plăcut acum decât atunci când a fost alungat din el. Mântuitorul îl conduce la pomul vieții, rupe fructul slăvit și-i dă să mănânce. Adam privește în jur și vede o mulțime din familia lui răscumpărată, stând în paradisul lui Dumnezeu. Atunci își așază coroana strălucitoare la picioarele lui Isus și, căzând pe pieptul Lui, Îl îmbrățișează pe Răscumpărătorul. ...

La această întâlnire sunt martori îngerii care au plâns la căderea lui Adam și s-au bucurat atunci când Isus, după înviere, S-a înălțat la cer, deschizând mormântul pentru toți aceia care vor crede în Numele Său. Acum văd lucrarea de mântuire împlinită și își unesc glasurile în cântări de laudă. – *Căminul adventist*, pp. 540–541

Apoi am văzut cum un număr foarte mare de îngeri au adus din cetate cununi glorioase – o cunună pentru fiecare sfânt, cu numele său scris pe ea. Pe măsură ce Isus cerea coroanele, îngerii I le aduceau și, chiar cu mâna Sa dreaptă, Isus cel minnat le pune pe capul sfinților. ... Apoi, Isus S-a uitat la sfinții Săi răscumpărați – fețele le străluceau de slavă – și, în timp ce Își fixase asupra lor ochii plini de iubire, a spus cu glasul Său adânc, melodios: „Privesc rodul muncii sufletului Meu și sunt mulțumit. Vă veți putea bucura de această slavă bogată pentru veșnicie. Întristările voastre au luat sfârșit. Nu va mai exista moarte, nici suferință, nici plâns și nici durere.” Am văzut mulțimea celor răscumpărați plecându-se, aruncându-și coroanele la picioarele lui Isus și apoi, când mâna Lui plăcută le-a făcut semn să se ridice, atingându-și harpele de aur și umplând tot cerul cu muzica lor bogată și cântările închinare Mielului. – *Scrieri timpurii*, p. 288

Joi, 29 decembrie

Numele Lui, scris pe frunțile lor

Pentru a intra în cer, omul trebuie să-I îngăduie lui Hristos, nădejdea slavei, să locuiască în el și astfel să ia cerul cu sine. Numai Domnul Isus poate modela și schimba caracterul. Căci lipsa răbdării, a bunătății, a îngăduinței, a altruismului și a iubirii izbucnesc involuntar atunci când

nu suntem atenți, iar cuvintele necreștinești și un caracter care nu este asemenea celui al lui Hristos duc adesea la ruina sufletului. „Nu se bucură de nelegiuire.” ... Apostolul vrea să spună că acolo unde este cultivată dragostea autentică pentru sufletele care sunt atât de prețioase, acest lucru va fi manifestat față de aceia care au cel mai mult nevoie de răbdarea care suferă totul și este plină de bunătate, răbdare care nu este gata să facă dintr-o greșeală mică o ofensă de neiertat, profitând astfel de greșelile altora. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 279

Timpu nostru este extrem de scurt și dorim ca orice acțiune pe care o facem să folosească pentru întărirea și înaintarea cauzei lui Dumnezeu. ... Fie ca strigătul tău către Dumnezeu să fie acesta: „Schimbă, Doamne, interiorul sufletului meu!” Insistă la Dumnezeu pentru puterea transformatoare a harului Său. Ține-te tare de Mântuitorul tău, cum s-a ținut Iacov, până când Dumnezeu nu numai că îți va arăta cum ești tu însuși, ci ți Se va descoperi pe Sine, iar tu vei putea vedea în Isus o tărie și un sprijin, o strălucire și o putere pe care nu le-ai simțit și nu le-ai înțeles niciodată mai înainte. ... Dacă credința ta se prinde strâns de făgăduințe, vei reuși. Aceasta este biruința asupra lumii prin credința noastră. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 334 (21 noiembrie)

Orice laudă cu meritele personale este nepotrivită. „Așa vorbește Domnul: «Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu», zice Domnul” (Ieremia 9:23,24).

Răsplata nu este dată pe temeiul faptelor, pentru ca niciun om să nu se îngâmfe, ci este oferită în totalitate prin har. „Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.» Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire” (Romani 4:1-5). Prin urmare, nu există nicio posibilitate ca vreun om să se înalțe mai presus de altul sau să fie invidios. Nimeni nu e mai privilegiat decât ceilalți și nici nu poate pretinde că are dreptul la răsplată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 401.